

Sunshine



DCERA OBĚTI

Realita Křesťanství

Pokud my, jako nevěsta Kristova máme kralovat spolu s Kristem, hledejme z celého srdce jak žít ve svatosti a v Kristu Ježíši, kéž jsme Kristu stále víc podobni. Strhující příběh poukazuje na realitu života devatenáctileté dívky, která byla rituálně obětována satanským kultem, ale také kolik okultizmu se dostalo do vládní struktury. Příběh matky vás bude motivovat do většího odevzdání a zasvěcení se Kristu.

Tereza (její matka)

Sunshine

DCERA OBĚTI

REALITA KŘESŤANSTVÍ

Pokud my, jako nevěsta Kristova máme kralovat spolu s Kristem, hledejme z celého srdce jak žít ve svatosti a v Kristu Ježíši, kéž jsme Kristu stále víc podobni.

Strhující příběh poukazuje na realitu života devatenáctileté dívky, která byla rituálně obětována satanským kultem, ale také kolik okultizmu se dostalo do vládní struktury.

Příběh matky vás bude motivovat do většího odevzdání a zasvěcení se Kristu.

Tereza (její matka)

Čtenáři této knihy říkají:

"Neplánujte dělat nic jiného, nebudete totiž schopni tu knihu odložit!"

"Věřím, že nikdo tuto knihu nemůže číst bez toho, aby byl jeho život změněn.

Je to opravdový příběh štěstí, téměř nevyslovitelné tragédie, a konečného vítězství."

~~~~~  
*Translation into Czech, Lubomír Zimmer 2011*

*With the deepest love and appreciation I wish to thank my beloved Brother  
Lubomir Zimmer for his diligent work in getting my book available to you our beloved readers.  
Be advised, if you see any works written by Lubomir get it read it, it will bless you immensely.  
His depth of understanding and connection to our precious Jesus, Our Heavenly father and the  
bible is only superseded by his deep love for each. He is a man truly anointed and appointed  
for this hour..*

*He has been such an inspiration to me, a beloved brother a trusted friend.*

*I am so honored to be his sister.*

*My world is a much better place because he is in it.*

*Sincerely in Christ, Teresa*  
~~~~~

První vydání v roce 1993

©2010, Teresa

Revelation News Publishing ISBN 978-0-578-04853-6

Všechna práva vyhrazena

Původně vydáno ve Spojených Státech Amerických

Obálka Divine Artist

Orlando, Florida

Knihy je s vlídným svolením sestry Terezy umístěna na www.knihy.own.cz

A je možno ji volně šířit pouze v nezměněné podobě.

Knihy je zdarma dostupná v angličtině na několika internetových adresách:

Webová stránka sestry Terezy: <http://mysunshine.vpweb.com>

(Order her book in English here together with her beautiful paintings.)

Překlad do češtiny: Lubomír Zimmer 2011

Úprava a korektura: Božena Šmerdová

Translation into Czech, Lubomír Zimmer 2011

Editing: Božena Šmerdová

Poděkování

**Vřele děkuji své sestře,
bez jejíž síly vroucích modliteb
a neúnavné oddanosti zakořeněné v Bohu,
by tato kniha nevznikla.
Děkuji Sissy a děkuji ti Bože,
že jsi mne jí požehnal.**

Děkuji Sáro a Jane

Obálka

Lawrence Beardsley

Divine Arts Productions

P. O. Box 68-0538

Orlando, FL 32868

ÚVOD

Tento pravdivý příběh vám dá pohled na víru 19leté dívky, která dala pro našeho Nebeského Otce svůj vlastní život, také vám dá náhled do světa, ve kterém žijeme.

Uvidíme, jak si okultní svět udělal díry i do naší vlády, prosazení bezzákonnosti i justičního systému.

Poselství je jasné – pokud důvěřujeme v cokoliv, nebo kohokoliv jiného než v Boha, pak nás čeká drsné probuzení.

Některé části v knize velmi živě popisují stranu zla. Ti, kteří jsou citlivější povahy, by měli být předem varováni. Jména některých byla změněna, aby nevinní lidé byli chráněni.

Nakonec, tato kniha je knihou vítězství a povzbuzení, může změnit váš život!

OBSAH:

Lucky

Na chatě

Obědy zdarma nejsou

Nové začátky

Boží dítě

Žalm 43 a anděl

Zasnoubení

Jasně znamení

Průkopníci

Viděla jsem Ježíše

Roucho

Telefonáty

Další pátrání

Tinker nakonec vysvobozena

Vše je ztraceno

Sunshine zmocněna

Římanům 8:28

PŘEDMLUVA

Víme pak, že těm, kteří milují Boha, všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteří jsou povolání podle jeho předsevzetí. Neboť ty, které předzvěděl, také předurčil, aby byli připodobněni obrazu jeho Syna, aby on byl prvorozený mezi mnoha bratry. Ty které předurčil, ty také povolal, které povolal, ty také ospravedlnil a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy"

Římanům 8:28. – 30.

Milovaní, modlím se a věřím, že se vás tato kniha dotkne a otevře vaše oči, abyste poznali, do jaké slávy nás nebeský Otec povolal, a jaké slavné je naše dědictví v Kristu Ježíši...

,káž roste vaše úcta a láska k našemu nebeskému Otci, který pro nás tolik učinil.

Když si v čase soužení kladete otázku "Proč", uvědomte si, že Jeho veliká a nekonečná láska je přítomna. Bůh a pouze Bůh má vše pod kontrolou. Má pro nás připraveny veliké a slavné věci, aby byly naplněny v našich životech potřebuje naši poslušnost. Nemůžeš přijmout Ježíše jako svého Spasitele bez toho, abys Ho přijal jako svého Pána, Mistra, a svého Vůdce. Nemůžeme udělat tuto věc polovičatě. Když přijmeš Jeho oběť za tebe – musíš mu dát sám sebe jako oběť – vědouc, že Ježíš je Pán všeho a nebo není Pán vůbec. ON dal všechno a požaduje všechno. Je to pouze skrze umírání sama sobě, kdy se naučíš žít naplno pro Krista.

Musíme dovolit Duchu svatému, aby nás vysvobodil od chamtivého falešného evangelia, jímž jsme byli tak dlouho oklamáváni. Skrze celou Bibli vidíme, že jsme SPASENI, abychom se stali SLUŽEBNÍKY Boha. A přesto tolik lidí vzhlíží k Bohu jen proto, aby sloužil On jim. Jsme naverbováni do Boží armády, abychom bojovali se všemi špatnými zlými vlivy, které pronikají do našeho národa. Tohle je naše bitevní pole. BOJUJEME PROTI SATANU. Pokud se s ďáblem nikdy čelně nestřetneš, může to znamenat, že jdeš v jeho šlépějích. Milovaní, jsme ve válce je důležité neustále nosit Boží zbroj, vždy nějaká další bitva na vás čeká hned za rohem. (Efezským 6).

Amerika byla založena na základních principech Bible. A přece se vzdálila tak daleko od Božího slova. Pokud patříme Bohu, musíme mu patřit na sto procent. Amerika se potřebuje zoufale navrátit k Bibli a jejím principům. Musíme padnout na kolena a prosit za odpuštění naší pýchy, arogance a neposlušnosti, aby nám bylo odpuštěno. Potom a pouze potom, uvidíme opravdové probuzení, kterého je tak zoufale v naší zemi zapotřebí.

Musíme se hluboko ponořit do naší mysli a ducha. Pokud my, jako nevěsta Kristova máme vládnout spolu s Kristem, pak musíme být proměňováni neustále Duchem svatým do podoby Krista, A TO AŽ NA SMRT.

Modlím se, aby po přečtení této knihy jsi učinil a naplnil rozhodnutí, že budeš více podobný Kristu.

Kapitola 1

LUCKY

Klepání na dveře bylo naléhavé. Sunshine (Sunshine = sluneční svit, nebo také Sluníčko) odběhla, aby otevřela. „Počkej Sunshine, já otevřu“. *Nemůže to být Sissy* (moje sestra a soused hned vedle nás) *a nebo jedno z jejich dětí*,“ přemýšlela jsem?. Klepání bylo totiž příliš hlasité a naléhavé. Otevřela jsem dveře. „Přejete si pane?“ Muž s drsným a známým hlasem řekl, „Vlastníte ryzáka valacha se čtyřmi punčochami a planoucím obličejem?“

"Ano pane. Něco se stalo?"

"Ano. Váš kůň se během noci utrl. Našel jsem ho, jak se pase na mojí zahradě dnes ráno. Je přivázaný k mému domu. Můžete si pro něho přijít?"

„Ano pane, hned tam budu“. Ten muž se otočil a odcházel ke svému nákladnímu autu. „Děkuji, že jste ho uvázal, pane“ zavolala jsem za ním.

"Uf – uf", zamumlal, bez toho, aby se otočil. Náš ryzák Lucky (Šťastný) mu toto ráno zřejmě musel přerušit jeho plány.

"Tak jo Sunshine, vezmeme uzdu. Lucky se utrl. Musíme pro něho."

Oblékla jsem se. Sunshine šla ven k plotu a vzala uzdu. Nebyla to uzda Luckyho, ale postačí na to, abychom ho s ní přivedli domů. Spolu se Sunshine jsme se vydali po cestě. Toho času jsem byla v sedmém měsíci těhotenství, takže z cesty jsem nějaký požitek zrovna neměla, ale s dobrem musíte vzít i zlo. U sousedů jsme dali uzdu na Luckého a odvedli jsme ho na cestu, na hřbet jsem mu dala Sunshine. Začala naše dlouhá cesta domů.

"Lucky je zlý chlapec, že mami?"

"To určitě Sunshine. Naše pastvina je mnohem lepší než to, co tam jedl. Nevím proč se tak rozhodl. Musíme zkontrolovat plot, až se vrátíme."

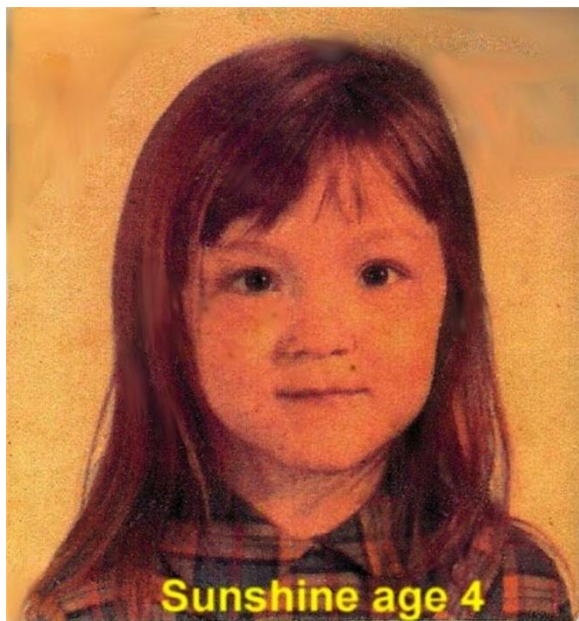
"Já ti mami pomůžu."

"Tak jo drahoušku."

Přivázala jsem Luckyho k našemu plotu a sundala Sunshine z jeho hřbetu. Sunshine vběhla na houpačku na naší zahradě. Já jsem šla dovnitř, abych se napila sklenice vody a sledovala Sunshine přes zadní dveře. "Pustím Luckyho na pastvu chceš jít?"

"Ne mami já se chci houpat. Jo?"

"Tak dobře drahoušku, ale zůstaň kde jsi. Já se hned vrátím." Všimla jsem si, že si znovu sundala brýle.



Sunshine age 4
Sunshine věk 4 roky

Pastva byla asi jen 150 metrů od naší zahrady, tak jsem si myslela, že mi to zabere jen pár minut. Protože jsem byla unavená, rozhodla jsem se, že pojedu na Luckym k té pastvě. Sunshine přišla k plotu, když jsem odjížděla. "Zůstaň na zahradě drahoušku, já se hned vrátím ano?"

"Ano" řekla Sunshine, a vrátila se na houpačku.

Když jsem byla s Luckym u brány od pastvy a ohnula jsem se, abych nadzvedla západku, vyběhla zpod závory kočka a vystrašila Luckyho. Naklonil se na jednu stranu, až mne téměř shodil, škubala jsem opratěmi, abych ho dostala pod kontrolu. Lucky vyběhl, jak kdyby hořelo. Čím víc jsem opratěmi škubala, tím rychleji utíkal. Zděšeně utíkal pastvou křížem krážem, přeskočil plot a zamířil ke srázu.

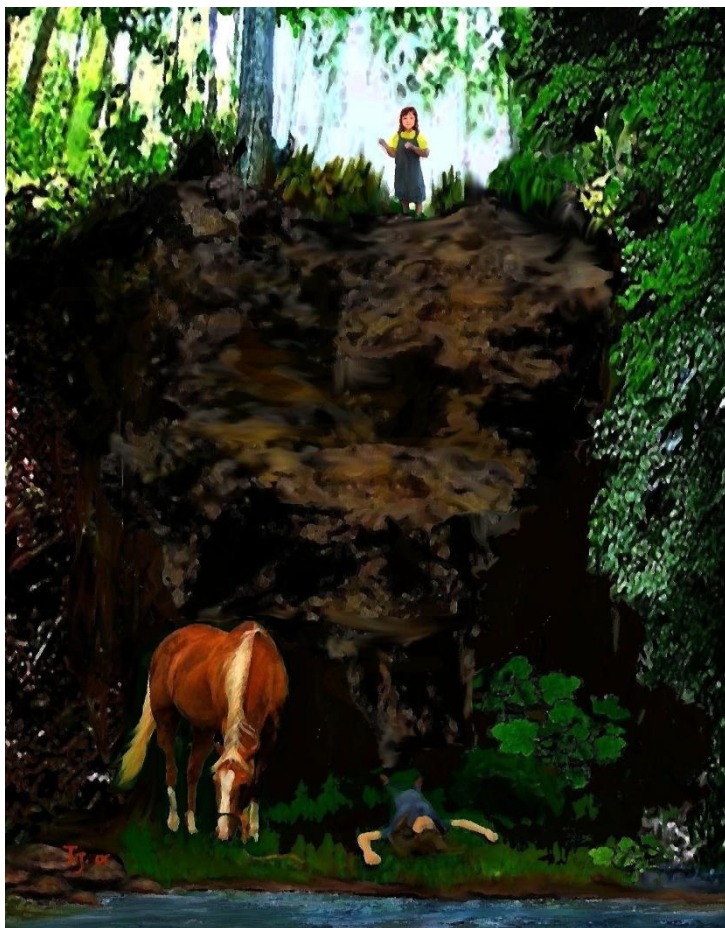
Tahala jsem za jednu otěž, jak nejvíc jsem mohla, aby se otočil, ale nepomohlo to. Za chvíli jsme byli na okraji srázu; já škubala opratěmi a Lucky skákal nahoru a dolů a řtili jsme se dolů z útesu. Ten útes byl asi 15 metrů hluboký a většinou strmý. Lucky padal jako první a já jsem dopadla pár metrů od něj, celá dodřená. Okamžitě vyskočil na nohy. Snažila jsem se dosáhnout na opratě, které byly jen pár centimetrů od mých prstů, ale když jsem natahovala ruku, prošla mi zády ostrá bolest. Nemohla jsem se pohnout – dokonce jsem ani necítila nohy. Bolelo mne i dýchání. Ležela jsem tam několik minut, bolestí mi po tvářích stékaly slzy. Ach Bože, je mi to líto, myslela jsem si – to byla tak hloupá věc – na toho koně jsem neměla vůbec ložit. *Prosím Bože pomoz mi, nedopusť, aby se cokoliv stalo mému dítěti... prosím, Bože ať je v pořádku.* Ležela jsem tam s rukama na bříše a doufala, že ucítím nějaký pohyb.

Uplynulo několik minut. Bolest byla tak intenzivní, nebyla jsem stále schopna vstát. Začala jsem volat o pomoc, i to mne bolelo. Ale byla jsem příliš daleko od domu, než aby mne někdo mohl slyšet. K tomuto místu nebyl ani žádný přístup, Na jedné straně sráz na druhé několik hromad hlíny a řeka. Tu krajinu jsem měla celou proježděnou, ale tohle místo jsem neznala. Začala jsem mít starost o Sunshine. *Ach Bože, udržuj ji v pořádku.*

Věděla jsem přesně, jaké jsou její vizuální schopnosti, protože již od narození jsem s ní pracovala, aby své oči posilovala. Narodila se s oční vadou zvanou antheopia a poškozením sítnice a hodiny jsme museli cvičit její oční svaly. Není možné proto, aby mne zahlédla jak jedu na splašeném Luckym. *Bože pomoz mi, modlila jsem se. Prosím Bože. Nikdo sem nikdy nechodí – mohu tu být dny týdny i měsíce, než mne někdo najde. Pokud mne někdo vůbec najde. Znovu jsem volala "Pomoc! Pomoz mi!"*

Pak jsem znovu myslěla na Sunshine. Možná že půjde k Sissy, ta ji uvidí z okna, jak je tam samotná. Na co to jenom myslím? Přece nemůže vědět, že nejsem doma. Ach Bože doufám, že Sissy přijde a všimne si, že tam nejsem a vezme Sunshine sebou domů. Sunshine nemá na očích brýle. Nemohla ani vidět, kterým směrem jsem šla. Uplynulo dalších třicet nebo čtyřicet minut a já nebyla schopná se stále postavit na nohy. Bolest v zádech byla ostrá a moje nohy stále nic necítily. Ležela jsem tam se zavřenýma očima a modlila se. „Bože pomoz mému dítěti;

Bože pomoz mojí Sunshine; a Pane, pomoz mi dostat se odsud.“



Poté jsem otevřela oči a pohleděla jsem na vrchol srázu. Tam jsem zahlédla malou hlavu Sunshine jak se prodírá křovím! "Mami, Mami! Jsi tam dole mami?"

Měla jsem z ní hrůzu, když jsem ji viděla, jak je na samotném kraji srázu. "Ne ne, Sunshine, už ani krok! Zůstaň tam, kde jsi Sunshine. Nehýbej se." Bože, ještě jeden krok a spadne dolů!" Zůstaň, kde jsi Sunshine a poslouvej, tohle je co chci, abys udělala, dobře?" Snažila jsem se jak nejlépe jsem mohla, abych ji nevystrašila. Přemýšlela jsem, co mám dělat a také jak mne vůbec mohla najít?

"Ok mami, co chceš, abych udělala?"

"Nejdřív si zahrajeme takovou hru

a ty musíš dávat dobrý pozor. Dobře?"

"Ok mami".

"Sunshine zahrajeme si hru *Šimon říká*. Já začínám. Šimon říká Sunshine, *udělej jeden veliký krok dozadu*. Pamatuj dozadu znamená za sebe – jeden obří krok ok?"

Udělala tak a já viděla, jak její malá hlavička zmizela ve křoví. "Teď, Sunshine, můžeš mne stále slyšet?"

"Ano mami."

"Udělej dva veliké kroky nazpět."

"Udělala jsem to mami." Její hlas zněl slaběji.

"Znáš cestu na pastvu?"

"Ano mami"

"Otoč se a běž k plotu Sunshine." Musela jsem být opatrná v navigaci. Plot od pastvy totiž sahal až ke srázu.

"Ok Sunshine, chci, abys šla podél plotu jako bys šla k nám domů, slyšíš mě?"

"Ano mami."

Sotva jsem ji slyšela – vzdalovala se. "Ok Sunshine. Běž a doved' tetu Carol a řekni jí, že jsem s Luckym spadla ze srázu a je potřeba, aby zavolala záchranáře."

"Ok mami udělám to teď."

"Zpívej Sunshine písničku. Po celou dobu se drž plotu, a nahlas zpívej – nahlas Sunshine – zpívej *Ježíš mne miluje*, až dokud nedorazíš k domu tety Carol". Slyšela jsem ji jak zpívá a poznala jsem, že jde správným směrem. Ach Bože jak mne jenom mohla najít? Jsem půl míle od domu. Uplynulo asi patnáct dvacet minut. Ležela jsem tam a neustále se modlila *Bože dostaň ji domů v pořádku*. Cesta kolem plotu byla delší a i když měla ostnatý drát, bylo to pro ni lepší takto. Na nic jiného jsem nepřišla. Ležela jsem tam asi dalších čtyřicet minut, když jsem zaslechla, jak ke mně přicházejí. Začala jsem volat.

"Jsme na cestě", zavolala Sissy zpět. Za chvíli jsem ji tam zahlédla s jejími dvěma chlapci a Sunshine. Cítila jsem se tak uvolněně, až jsem se rozbřečela. "Moje Sunshine to dokázala. Moje Sunshine to dokázala."

"Co se ti stalo, Terezo?" Zavolala Sissy dolů.

"Spadla jsem spolu s Luckym dolů."

"Sunshine mne chytla a řekla mi, že jsi tady dole. Nevím, jak to udělala, ale udělala to."

Viděla jsem, jak je Sunshine trochu vzrušená. "Neumřeš, že ne mami?"

"Ne Sunshine. Jsem trochu zraněná, ale díky tobě budu v pořádku."

Brzy dorazili záchranáři. S velkou námahou mne dostali na nosítka a táhli mne nahoru, kde na mne čekala Sissy a Sunshine. Když mne nakládali do ambulance, Sissy stála u dveří ambulance a držela Sunshine za ruku. Sunshine se natáhla a zatahala jednoho muže ze sanitky za nohavici. "Vezmete mně maminku do nemocnice?"

"Ano ale bude v pořádku, malá zrzko", řekl, zatím co jí utíral slzy ze tváří.

"Tak mě radši vezměte taky."

"To malá zrzko udělat nemůžeme, bude doma brzo."

Sunshine se na mě podívala a ještě víc slz se jí rojilo. "Chci ji podržet" řekla jsem.

"Mami musíme jet."

"Jenom na chvilku..." Doktorka kontrolovala stetoskopem, jestli je moje miminko v pořádku. "Bude to v pořádku" řekla sanitáři. "Ať podrží svoji holčičku". Vzal Sunshine a nadzvedl jí ke mně.

"Jak jsi mne jenom Sunshine mohla najít? Jak jsi to udělala? Našla jsi maminku, když jsem myslela, že už mne nikdo nenajde." Vzala jsem její malou ručku a políbila ji. Pak jsem se podívala a uviděla jsem na jejich ruce škrábance od toho ostnatého drátu. Řekla jsem jí, aby se ho držela a ona mne poslechla. "Ach drahoušku" řekla jsem: „Má sladká, sladoučká Sunshine – zachránila jsi mamince život."

Na tváři jí naskočil veliký úsměv.

Během mého tří denního pobytu v nemocnici Sissy hlídala moje děti. Byl tam desetiletý Tinker, osmiletý syn Sissy jménem Sonny, ve věku Soni; a šestiletá Kathryn, ve věku Daron. Pouze Sunshine měla pět let. Sissy měla ještě dvě děti: tříletého Lorena a dvouletého Lukáše. Spolu se Sissy jsme vždy bydlely blízko sebe. Poté co jsme jako teenageři ztratili svoji matku, sblížily jsme se více, než sestry obvykle dělají. Na nějakou dobu jsme nikoho jiného neměly než jedna druhou. Udělala jsem si kýlu, ale dítě bylo v pořádku. Brzy jsem byla zpět doma upoutána k posteli. Byla jsem tam se Sunshine a Sissy mne často navštěvovala. Moje malá zdravotní sestřička se o mne dobře postarala. Pokud mi nenesla pohár vody a nebo ručníkem neutírala moji tvář studeným obkladem, vzala si své hračky a hrála si s nimi na posteli hned vedle mne.

Přesně podle plánu se nám narodil chlapeček. Pojmenovali jsme ho Dean. Byl zdravý. A teď jsem konečně měla rodinu, jakou jsem vždy chtěla mít: dva chlapce a dvě děvčátka.

Minuly čtyři měsíce a nastal pro Sunshine její veliký den. Teď se z ní měla stát školačka. Označila si datum v kalendáři a odškrtovala si den po dni. Potom ke mně vždy přišla a řekla mi, kolik dní ještě zbývá, jak dobré to bude a kolik se toho naučí. I když jejím jediným učitelem doposud byl učitel v nedělní besídce v církvi, vždy mluvila o tom, že se stane učitelkou pro ostatní děti.

Pár týdnů před tím Sunshine prodělala další operaci očí úspěšně a potřebovala slabší dioptrie. S jejími novými brýlemi se cítila dobře a již jí tak moc nevadilo nosit je. Zbytek rodiny jí dělal komplimenty.

Konečně přišel vytoužený den, děti se vzrušením sami probudily. Sonya již pomáhala Sunshine s oblečením. Česala její vlasy, a když jsem do místnosti vkročila, dávala jí do vlasů sponky. "Dobré ráno děvčata, nějak brzo nemyslíte?"

"Ona mě probudila mami", řekla Sonya. "Nemůže se dočkat, až z ní bude školačka".

Sunshine se usmívala od ucha k uchu. Ani pořádně neposnídala. Spolu s Daronem si prohlíželi školní potřeby znovu a znovu a ujišťovali se, že mají vše potřebné.

Šla jsem s ní do školy dva dny předtím, abych ji zapsala a setkala se s učitelem. Vysvětlila jsem učitelce, její oční problém. Učitelka byla velmi milá. Vzala psací stůl zezadu a donesla ho do první řady nalevo. „Většinu vyučování budu dělat z této strany", řekla Sunshine. "Takže tohle bude tvoje místo". A na psací desku napsala velkými písmeny jméno Sunshine. "Budeš

mít nejlepší místo ve třídě." To Sunshine potěšilo a způsobilo, že se těšila jak zas přijde do školy

Když šly děti na autobusovou zastávku, Sunshine se pořád otáčela a usmívala se na mne. Byla na to tak hrdá, že se stane školačkou. Chtěla jsem jít s ní, ale věděla jsem, že chce být jako ostatní děti, tak jsem ji nechala a jen jsem jí mávala a po tváři mi stékaly slzy. Vešla jsem do domu, vzala jsem Deana a šla s ním ven. Školní autobus zastavil a otevřel dveře, a děti do něj nasedly. Už v té chvíli mi scházela, měla jsem ráda všechny děti, ale zvláště Sunshine – ona byla ta, která na mně byla nejvíc závislá, nejvíc mne potřebovala. Rostou tak rychle. Moje malá Sunshine teď byla školačkou.

Toho rána zazvonil telefon. "Matka?"

"Ano"

"Tady je pan Johnson, ředitel školy".

"Ano pane něco se stalo?"

"No", řekl "mám tady přede mnou takovou malou zrzku. Vypadá tak mile, ale z očí ji tečou slzy. Tak jsem si řekl, jestli byste jí něco neřekla, aby jí ty velké hnědé oči uschly."

"Ano pane. Dejte mi ji k telefonu.... Sunshine?"

"Ano mami"

"Proč drahoušku pláčeš?"

"Protože..."

"Protože proč Sunshine?"

"Pak propukla v hlasitý pláč. "Protože mi scházíš. Nelíbí se být školním dítětem, protože tady nejsi mami."

"Ach drahoušku... podívej. Něco vymyslíme. Už jsi měla oběd?"

Během půl hodiny jsme tam byli s Deanem a setkali se Sunshine venku před její třídou. Všem řekla, tohle je moje maminka, a náš chlapeček Dean." Bylo to trochu těžké nést sebou Deana skrze frontu na oběd, ale spolu se Sunshine jsme pěkně poobědvali. Poté už pro ni bylo ok stát se školačkou. Prošla první třídou s nejlepšími známkami z celé třídy.

Kapitola 2

NA CHATĚ

Toho února jsme si vyjeli na dvoudenní výlet. Pronajali jsem si chatu od jednoho přítele, který ji vlastnil na venkově v kopcích u jezera. Také jsme tam vlastnili místo, ale nic jsme na něm zatím nepostavili. Pronajali jsme si loďku a plánovali jsme, že budeme hodně rybařit. Sissy souhlasila, že se na víkend postará o Deanyho – měl tehdy jenom jeden rok – nás pět si sbalilo své věci a vyjeli jsme si k tomu jezeru. Byla to jen hodina jízdy, ale ta příroda byla tak jiná a krásná. Za chvíli jsme byli na chatě v lese, každý jsme měli rybářský prut a výstroj; vzali jsme si míčky a bedbington a také věci, které jsme ani nepoužili. Není to tak většinou? I na takovou malou dovolenou, jako byla tato, si člověk většinou bere víc, než potřebuje. Ale chtěli jsme se ujistit, že děti budou mít o zábavu postaráno.



Ty jsi moje Sunshine, moje jediná Sunshine, činíš mne šťastnou, když je nebe zamračené...

Sunshine. Kolem půl hodiny jsme neměly co dělat.

V chatě bylo houpací křeslo. Vynesla jsem ho ven a umístila tak, abych viděla na jezero. Se Sunshine jsme seděly v křesle. S rukama kolem ní a s její hlavou na mé hrudi, jsem začala zpívat "Sunshine na mých ramenou mne činí šťastnou..."

Pro každé z mých dětí jsem měla zvláštní píseň, kterou měly rádi. Ale pro Sunshine jsem jich měla hned několik. "Zpívej, jsem tvoje Sunshine mami", řekla, zatímco se hlavou ke mně tulila a hleděla mi do očí. Dala jsem jí velkou pusku na čelo a začala jsem "Ty jsi moje Sunshine, moje jediná Sunshine, činíš mne šťastnou, když je nebe zamračené..." Znala to z paměti a zpívala se mnou, ale místo Sunshine zpívala mami, "Ty ani nevíš mami, jak moc tě

Na chatě nebyla elektřina, nebo spíše náš přítel se rozhodl, že ji tam nezapojí. Donesli jsme palivo pro plynový přenosný sporák a přenosnou chladničku jsme napakovali sendviči, ale samozřejmě jsme se chlubili, jak si nejvíc budeme opékat těch spoustu ryb které chytíme. Osmiletý Daron se rozhodl, že bude lovit také – zajíce. Byla jich tam přece spousta. Mysleli byste si, že tam budeme tak měsíc.

Můj manžel Gary, Sonya a Daron odvázáli loďku, aby se nejdříve ze všeho pěkně projeli. Takže všechna práce v chatě zůstala na mě a

miluji. Prosím neodnášej moji mámu pryč." Natáhla se a políbila mě. "Mám tě tak moc ráda mami".

"Já tebe taky moje sladká Sunshine."

Seděly jsme tam tak asi půl hodiny, spokojeně spolu. Všimáte si toho, jak náš vztah byl velice blízký? Sledovaly jsme lodě na jezeře. A za chvíli jsme viděly, jak se ostatní vrací. "Vidím je mami," řekla Sunshine a ukazovala na jednu stranu. Také jsem je viděla, ale chtěla jsem, aby Sunshine měla radost z toho, až je uvidí jako první. Vyskočila z mého klína "Už jdou!" volala, a poskakovala nahoru a dolů. "Hej chytili jste nějakou tu rybu?"

"Ne," zavolal Daron zpět "ale viděli jsme jich spoustu skákat ve vodě." Je tam spousta ryb a nějaký dostaneme".

Všichni měli hlad. Rozdělali jsme plynový vaříč a udělali jsme si po domácky udělanou polévku a snědli ji spolu se sendviči.

Brzy se setmělo. Muži se vydali na svůj noční rybolov, nabalili si spoustu možných věcí. Řekli, že ryby radši berou v noci. Osobně jsem to nechápala. A my jsme si měli najít nějaký "babský" věci, zatímco oni budou pryč. Sice jsme byli bez elektřiny jen s lucerničkami, ale řekli nám, že zůstanou poblíž, aby viděli na chatu. Po nějaké době jsme měli vyjít s lucernou ven a s ní zamávat na znamení, že je vše v pořádku. Toho večera v chatě jsme se Sonyou a Sunshine povídaly příběhy, zpívaly písně a vyloupaly jsme při světle lucerny hromadu ořechů.

Za několik hodin se vrátili s úlovkem. Přirozeně jsme museli sedět a poslouchat jejich příběhy o tom, jak to lovili. Daron byl velmi hrdý. Nebyla to jeho první ryba, ale byla největší, jakou kdy ulovil. Byla jsem na něho pyšná. "Udělal jsi dobrou práci synku" řekla jsem mu, když tam tak stál a oběma rukama rybu držel ve vzduchu.

"Musí mít tak deset kilo mami – nebo nejmíň tři nebo čtyři kila".

"Máš určitě pravdu synku". Ryba sebou ještě mrskala.

Brzy byl čas na spaní. Malá chatka s jednou ložnicí měla jen dvě velké postele. Ne jako doma, takže tři děti se musely dělit o své lože a samozřejmě se handrkovaly před tím než usnuly. "Posuň se!" "Zabíráš celou místnost!" "Ne ty se posuň!" "Nemůžu jsem už na okraji postele!"

"No tak děti. Pojd'me spát."

"Dobrou noc Sunshine" řekl Daron.

"Dobrou noc Darone" odpověděla Sunshine.

"Dobrou noc Sonyo... pokračoval Daron.

"No tak děti! Tohle není "Waltons" (pozn. přek. asi nějaká pohádka). Dobrou noc všem a Bůh nás všechny ochraňuj."

Ráno jsme se všichni probudili natěšení a hned brzy ráno. Daron Sonya a Gary byli z chaty nejdřív, já samozřejmě později. Když se Sissy starala o Deana mohla jsem to ráno jen tak ležet v posteli a sledovat, že Sunshine měla hlavu stále zastrčenou pod pokrývkou.

"Sunshine" zavolala jsem tiše "Je moje Sunshine vzhůru?"

"Ano mami," odpověděla tiše.

"Budeš taková líná kost jako já toto ráno Sunshine?"

"Myslím, že ano mami", lehla jsem si vedle ní a ona mi dala ruce kolem krku. "Necítím se dobře mami".

Nikdy si nestěžovala. Právě naopak – většinou jsem to z ní musela tahat ven, když se něco přihodilo. "Co se děje Sunshine?"

"Moje záda a žaludek mě bolí".

"Ukaž mi kde" Dala si ruku na bok a pak na spodní část žaludku, podle čela jsem zjistila, že má horečku. "Jsi trochu přehřátá zlato, donesu ti sklenici vody." vstala jsem dala jí napít a venku jsem to řekla ostatním. Daron a Sonya hned přišli a drželi jí za ruce. Měla stále problémy s ledvinami a během jedné operace nám málem umřela.

"Budeš v pořádku Sunshine", řekl Daron, když ji hladil po ruce. Sonia namočila obklad a umyla jí obličej. Gary začal balit věci a nakládat je do auta. "Zavezeme tě k doktorovi Sunshine. Budeš v pořádku". Vzala jsem jí a šla s ní do auta.

"Mami?" ptala se a přitom mi hleděla do očí "Myslíš si, že andělé říkají Bohu o tom, když jsme nemocní?"

"Domnívám se že ano Sunshine".

"To je dobře" řekla. Během této doby jí horečka stoupla a měla červený obličej. Po celou cestu do města jsem se modlila za uzdravení, aby další operace nebyla nezbytná.

Vychovávali mne věřit v moc modlitby. Moje babička byla Bohem mocně použita při modlitbě za zraněné a nemocné. Když jsem byla u ní, vylila jsem na sebe hrncem vařící polévky a měla jsem popáleniny třetího stupně na obličejí a hrudi. Doktoři řekli, že budu muset být operována, ale z Boží milosti a skrze modlitby mojí babičky jsem byla okamžitě uzdravena, zatímco jsem měla na sobě ještě obvazy. A to nebylo poprvé, co si pamatuji babičku, jak si jí Bůh použil. Mnohokrát jsem sledovala, jak její sousedé z vesnice přinesli někoho ze svých členů rodiny, aby se za něj modlila. "Mnohokrát jsem zakusila moc Boží na sobě i na svých dětech. Skrze mojí babičku jsem věděla, že Bůh může uzdravit. Po celou dobu jsem se tedy za Sunshine modlila. *„Bože proč si musí tolika věcmi projít? Je to nejsladší nejmilejší, nejposlušnější děvčátko, a přesto za ten svůj kratičký život již tak mnoho vytrpěla. Nechápu proč ji jednoduše neuzdravíš, Pane, a nebude muset tím vším procházet.“*

Její horečka stoupla. Stále mne utěšovala "Budu v pořádku mami, neboj se".

"Já vím, že budeš zlato" řekla jsem, zatímco jsem ji nesla skrze ambulanci. Po vyšetření zavolali jejího doktora a popsali mu její stav. Lékař mi řekl: „Udělají ji několik testů", "řekl jsem jim, aby byli zvlášť pečliví, výsledky budeme mít kolem rána", ale já jsem si celkem jistý, že to jsou znovu ty ledviny."

Sunshine se narodila s zdeformovanou přepážkou mezi ledvinami a močovým měchýřem. Byla to vážná vrozená vada, která mohla způsobit zničení ledvin. Kromě jedné operace která to spravila již dříve, nám řekli, že později bude potřebovat operaci další. Nebylo to tak dávno. Nemohla jsem snést pomýšlení na to, že by musela být znovu operována.

Řekla jsem ostatním, co nám doktoři řekli a oni se rozhodli jít domů. Já jsem požádala o skládací lehátko, abych s ní mohla v nemocnici přes noc zůstat. Nestěžovala si, ale v jejím obličejí jsem viděla bolest. Lékaři jí předepsali antibiotika, ale nedali jí nic od bolesti. Měla těžkou noc, převalovala se ze strany na stranu a plakala ze spaní. Navzdory antibiotikům jí horečka stoupla na 41 stupňů. Sestry vyměňovaly obklady...

V osm hodin ráno si mne doktor vzal stranou a řekl mi "Je velmi nemocná, vypadá to, že přepážka mezi ledvinami a močovým měchýřem zkolabovala. Jakmile jí srazíme horečku, musíme ji hned operovat. Dáme tomu dvacet čtyři hodin, zítra odpoledne bychom mohli udělat operaci."

I když měla horečku, připravili Sunshine k operaci další den odpoledne. Šla jsem vedle ní, když jí vezli pojezdným lůžkem na sál. "Budu v pořádku mami", řekla ospale. "Nedělej si mami starosti".

"Určitě budeš zlato", řekla jsem se srdcem až v hrdle. "Já tady na tebe budu čekat ano?"

"Ok mami. Nedělej si starosti" řekla Sunshine při projíždění lůžka dveřmi do operačního sálu.

Stála jsem u sálu tak dlouho, dokud mi někdo neřekl, abych si sedla v čekárně. "Bože, modlila jsem se," je jí jenom sedm roků a už byla na operačním stole čtyřikrát. Nechápu to, proč zrovna ona?"

Nakonec doktor vyšel ven. " Je Sunshine v pořádku, jak dopadla operace?"

"Ano ale má poškozené ledviny. Bude to nějakou dobu trvat, než se postaví na vlastní nohy. Bude muset na několik dní zůstat v nemocnici na léčení."

"Ale pak už bude v pořádku?"

"Ano myslím, že ano".

"Mohu ji teď vidět?"

"Ano můžete jít na její pokoj, ale probudí se až po nějaké době."

"V pokoji mi ukázali, kde leží Sunshine. Viděla jsem její malou postavu pod přikrývkou. Vykukovala jí pouze hlava a paže s jehlami a hadičkami napojenými na přístroje. Stále byla v bezvědomí. Když jsem se k ní blížila, volala jsem uvnitř ve svém duchu k Bohu, aby jí ochránil před další bolestí a od další operace. Uchopila jsem tu malou ručku napojenou na

přístroje a něžně se dotkla její tváře. "Sunshine" zašeptala jsem, když jsem se nakláněla, abych jí políbila na čelo. "Sunshine, maminka je tady; můžeš mne slyšet?"

Otočila hlavu a slabě zašeptala, "Mami jsi tady?"

"Ano drahoušku, jsem tady."

"Kam mami odešel?"

"Kdo zlato?"

"Ten veliký muž mami." Myslela jsem si, že musela vidět doktora nebo sanitáře. A tak jsem se tím nijak nezabývala.

"Odešel drahoušku. Jsem tady jen já a moje Sunshine."

Usmála se. "On byl tak milý mami." A znovu usnula. Seděla jsem tam a držela její ruku a dívala se do jejího sladkého obličejce. Jak požehnaná jsem, že mohu být její matkou, myslela jsem. Jak požehnaná opravdu jsem.

Po operaci se jí udělalo mnohem lépe. Navštěvovala jiné děti, povídala jim o její operaci a o tom, jak jí doktoři říkali legrační vtipy před tím, než ji uspali na operačním stole. Všechno to nesla velmi dobře.

Kapitola 3

OBĚDY ZDARMA NEJSOU

Sunshine se připojila do oddílu Světlušek. Byla velmi hrdá na odznaky, které si zasloužila. Zvláště se ráda stala Světluškou, protože to bylo něco, co mohla dělat bez pomoci své rodiny, jako Sonya která teď byla Skautkou. Vedoucí oddílu Sunshine vyzvedával autem a odjížděli na jejich shromáždění. Poté nám vykládala vše, co se na shromáždění odehrálo. Měla tam přátele kteří byli jen její přátelé a nikdo z rodiny je neznal a měla z toho radost, když o nich mluvila. Stala se méně závislá na nás všech.

Toho času musela podstoupit třetí oční operaci, a její vidění bylo po operaci zlepšeno o 40% v levém oku a 60% v pravém. K Sunshinině velké radosti doktor řekl, že už nepotřebuje nosit ty hrozné brýle, protože už jí nepomáhají. Jak se radovala, když je mohla zahodit. Když se narodila, neměli jsme moc naděje, že bude vůbec kdy vidět, přesto Bůh použil i tyto operace, aby jí uzdravil.

Později jsem si všimla, že Sunshine chodí domů ze školy hladová, i když jsem jí každý den sebou dávala velkou porci dobrého oběda. Požádala mne před pár týdny, jestli může přestat s kupováním si vlastního oběda a jestli si ho může nosit sebou z domu, tak jsem jí vyhověla, a proto každé ráno odcházela do školy s obědem v ruce.

Jednoho dne odpoledne jsem měla schůzku s učitelkou Daron, abychom projednaly jeden nový program, který začínali. Daronova učitelka ho chválila, jak je hodný a jak zvláště hlídá Sunshine. Všimla si několikrát jak Daron Sunshine ochraňuje na hřišti. "Ano", souhlasila jsem, "rozhodl se být jejím ochráncem". I když se její vidění zlepšilo, Daronova ochrana byla neochvějná. I Sonyu ochraňoval, i když už byla v druhém stupni základní školy.

Když jsem odešla z Daronovy třídy, šla jsem do jídelny. Byl právě čas na oběd pro Sunshine, jsem ji chtěla překvapit a sednout si vedle ní. Ale když jsem vešla do jídelny, tak nebyla ve frontě, ani neseděla za stolem. Poznala jsem některé z její spolužaček a zeptala se, "Kde je Sunshine?".

"Já nevím", odpovědělo dítě.

Nervózně jsem hledala po místnosti učitelku. Paní Grantová seděla s ostatními učitelkami na kraji místnosti. Přispěchala jsem tam. "Promiňte paní Grantová" řekla jsem. "Nevíte, kde je Sunshine?" Poznala, že začínám panikařit. Cítila jsem se dobře jen tehdy, když byla Sunshine tam kde má být. Teď tam nebyla.

"Je mi to líto" řekla Grantová. "Je v pořádku. Vidím ji Terezo, je v pořádku". Ukázala směrem z okna.

"Sunshine mne požádala, jestli může jíst venku s Gailou, a já ji to dovolila"

"Odpusťte" řekla jsem. "Prosím odpusťte mi to".

"Sunshine a Gaila venku jedí svůj oběd již po několik týdnů".

"To je v pořádku" řekla jsem. "Děkuji paní Grantová". Vyšla jsem tedy z budovy kolem dokola, tam kde seděla Sunshine s Gailou. Děvčátka seděla pod velkým stromem ve stínu. I když byl vedle nich pěkný stůl na piknik, vybrala si jíst na cementové desce jenž vypadala jako základní kámen pro malý domek. "Ahoj děvčata," zavolala jsem na ně. "Vybrala jste si pěkné místo na piknik."

"Jo mami je to tady pěkný. Pojd' za námi."

Podívala jsem se na tu desku uprostřed nich a na novinách měli rozprostřený pouze oběd, který jsem dala Sunshine.

"Tohle je Gaila mami. Je to moje kamarádka z mé třídy."

"Ahoj Gailo. Ráda tě poznávám" řekla jsem. Gaila byla trochu neupravená a byla oblečená v obnošeném oblečení, ale byla moc milé děvče s dlouhými, krásně hnědými vlasy. "To je hezké, že tady tak společně jíte", dodala jsem.

Gaila sklopila hlavu. Škola obědy zdarma nedávala a bylo mi jasné, že Sunshine se o svůj oběd dělí s Galiou. Všimla jsem si, že ven šly proto, aby Gaila mohla sníst svůj podíl bez toho, že by se musela stydět.

"Bude vám to stačit? Najíte se z toho?"

Odpověděla "Myslím, že ano mami". Poseděla jsem s nimi až do chvíle, kdy byl čas jít zpět do třídy.



To odpoledne, když se Sunshine vrátila ze školy jsem se jí zeptala, "Proč jsi mi neřekla, že potřebuješ oběd pro dva? To vysvětluje, proč máš pořád hlad, když se vrátíš ze školy. Dáváš půlku obědu své malé kamarádce."

"Já vím mami. Je mi jí líto."

"Ach ne zlato. Neomlouvej se!... řeknu ti takový krátký příběh o tvé

babičce."

Posadily jsme se na gauč. Objala jsem ji a začala vyprávět pravdivý příběh o své matce, kterou Sunshine neznala. Došlo mi, že jsem o ní nikdy moc nemluvila.

"Je to o tvé babičce jménem Vivian a i když jsem se ti o ní nikdy nezmínila, připomínáš mi ji. To mateřské znaménko co máš nad rtem, měla i ona a stejně tak i její matka. Ve skutečnosti alespoň dvě babičky před ní to mateřské znaménko také měly přesně tam, kde je to tvoje."

"Kde ho máš ty mami?"

"No, z nějakého nepochopitelného důvodu jsem byla vynechána. Ale ty ho máš, a to mě dělá šťastnou, protože si vždy vzpomenu na maminku, moc jsem jí milovala."

Takže když jsem byla malá devítiletá holka tak jako ty, žili jsme v Charlotte, v severní Karolině. Moje matka a otec se právě rozvedli a neměli jsme to jednoduché – víš, neměli jsme peníze; ani jídlo. Byli jsme opravdu chudí. Moje matka byla zdravotní sestrou, ale v té době zrovna neměla práci. Snědli jsme všechno jídlo, které jsme měli. Zbylo jenom trochu mouky. Spolu s tvou tetou Carol jsme šly do školy ráno bez snídaně a měly jsme hlad. Máma nám řekla, abychom se zastavily domů na oběd, že nám usmaží nějaký chleba. Tak samozřejmě

kolem oběda jsme vyběhly po třech schodištích, které vedly do naší podkrovní místnosti a byly jsme zpět doma. Máma na nás už čekala se čtyřmi kousky smaženého chleba.

"Zrovna když jsme si chtěly sednout k jídlu a sníst naše poslední jídlo, někdo zaklepal na dveře. Maminka mi řekla, ať jdu otevřít. Když jsem otevřela uviděla jsem tam stát žebráka. Bylo to neobvyklé – protože běžně nechodili až ke třetímu schodišti. Takže maminka se zeptala tohoto žebráka, jestli mu může nějak pomoci. Odpověděl "Ano madam. Už tři dny jsem nic nejedl. Nemohla byste mi dát prosím něco k jídlu?"

"Maminka měla velké slzy v očích, když se na mě podívala, a podle pohledu jsem poznala, co chce říct. "Jedla jsem včera mami" Pak se podívala na tetu Carol a i ona řekla ano.

"Takže jsme si sedli a sledovali jsme jak ten muž jí náš oběd. Kručelo nám v břiše, když jsme ho sledovali jak jí, ale věděli jsme, že naše matka nic nejedla po tři dny také. Žebrák se postavil a poděkoval nám i mamince. Pak se ho máma zeptala, jestli zná Pána. Nikdy nezapomenu na ten výraz v její tváři, když jí odpověděl". "Co řekl mami?" Ptala se Sunshine naprosto fascinována.

"Odpověděl, "Ano madam, znám, velmi osobním způsobem." poté odešel. Tvoje babička začala plakat a chválit Pána. Zeptala jsem se jí proč je tak šťastná, a ona mi řekla, že ten muž kterému jsme právě dali poslední kousek chleba nebyl vůbec člověk, ale anděl."

"Opravdu mami? Byl to anděl?"

"Ty sama mi řekni, co si myslíš, Sunshine. Všechno co vím, je, že jistě se nezdál jako obyčejný člověk. Zdál se tak milý jen když se na něj člověk podíval. Byl tak hezký, milý. A nějak jsem cítila, že nás opravdu miluje – ještě předtím než jsme mu dali svůj oběd. Ale ta nejlepší část se odehrála dalšího rána. Když jsem otevřela dveře, abych šla do školy, místo přede dveřmi bylo plné potravin, byla to taková hromada, že jsem přes ni neviděla."

"To tam ten anděl nechal mami?"

"On byl ten jediný, kdo to tam mohl nechat. Ptala jsem se po všech susedech. Kromě toho, maminka tu noc předtím řekla, že Bůh nenechá její skutek bez odměny, že On věděl, že její děti mají hlad, On poslal toho anděla, aby zkusil naši víru."

"Bůh vám to ale ukázal co mami?"

"To ano Sunshine. Takže když se mne ptáš, jestli jsem nahněvaná, protože se o svůj oběd děláš bez toho, aby ses mne zeptala – teď jsem si jista, že víš, že jsem na tebe pyšná, hodně pyšná."

Nechci tím říct, že Sunshine byla nějakým "svatým". Byla normální dítě, které dělalo rošťárny a dělalo chyby jako kterékoliv jiné dítě. Ale když něco udělala špatně, cítila lítost, takže jsem ji nemusela za to nějak trestat. Jednoduše si z těch lekcí brala ponaučení.

Kapitola 4

NOVÉ ZAČÁTKY



Sunshine - věk 9

Teď když byly všechny děti ve škole a víceméně zodpovědné, vrátila jsem se do práce. Rozhodla jsem se jít ve šlépějích své matky a stát se zdravotní sestrou. Devatenáct let jsem vychovávala děti, byla jsem přesvědčena, že moje pečovatelské schopnosti byly dobře rozvinuté. Deanovi teď bylo deset roků, Sunshine patnáct, Daronovi šestnáct a Sonyy devatenáct. A tak jak to udělala moje matka, také já jsem šla pracovat do pečovatelského domu. Vždy jsem měla ráda a respektovala jsem starší lidi.

Zdravotních sester byl nedostatek, pracovala jsem na dvě směny. Většinou jsem pracovala od sedmi do třech, ale když mne hlavní sestra požádala, abych pracovala od třech do jedenácti také jsem souhlasila. Navíc peníze se vždy hodily. Zdálo se, že nikdy není všeho dost, i když jsme s mým manželem Garym měli dobrou práci. Víte, jak to chodí – čím více vyděláváte, tím víc potřebujete. Zdálo se, že čím víc pracuji, tím víc toho děti potřebují a více jsem jim chtěla dávat.

Ten den jsem měla cestou domů dostatek času na přemýšlení. Bylo těsně před půlnocí, takže ulice byly tiché....

Přijala jsem Krista jako svého Spasitele jako dítě, ale po několik roků jsem nebyla opravdovou křesťankou. Toho večera jsem se modlila za děti. Tento život je pro ně tak těžký. Ve světě je spousta drog, uvolněná morálka jednoduše každodenní stress. V některých oblastech je to ještě těžší, než jsem to měla já. Cítila jsem takový sladký pokoj, když jsem se za ně modlila. “Prosím Bože dohlížej na ně.”

Vždy jsem po práci na cestě domů spěchala – zvláště po odpolední směně. Zavolala jsem domů toho večera a vše se zdálo v pořádku, ale stejně jsem měla obavy.

Myslela jsem na svoji matku, na moji drahou sladkou matku – taková droboučká, tak milá. Ze všech dětí, které jsme spolu se Sissy měly, (Sissy v této době měla již desáté dítě, takže dohromady čtrnáct), byla právě Sunshine nejvíce podobná mojí sladké malinké matce, ty stejné výrazy v obličejí, stejně drobná ústa..., podobá se mé matce více než já.

Nikdy se neznaly. Vroucně jsem ji milovala, a ztratila jsem ji v dospívání. Byla Duchem naplněná křesťanka a dcera Duchem naplněných rodičů, a přece spáchala sebevraždu. Trpěla depresemi nad smrtí své vlastní matky. Moje babička, která byla Bohem tak mocně použita k

uzdravování druhých, umírala zdlouhavou bolestivou nemocí. Jsem si jistá, že se matka trápila tím, proč Bůh neuzdravil moji babičku, když Mu tak věrně sloužila až dokonce. Pár týdnů potom, co babička zemřela, moje sklíčená matka si vzala život. Zemřela v mém náručí.

Tolik mi chyběla.

A myslím si, že díky křesťanům, kteří tvrdili v okamžiku její smrti, že: "Nemůžeš jít do nebe pokud spácháš sebevraždu", tak jsem tuto věc držela proti Bohu, skutečně jsem mu proto nesloužila tak, jak jsem měla. Někdy jsem byla velmi aktivní v církvi a každou neděli jsem děti brala jako malé do církve, v poslední době jsem ale velmi polevila.

Když jsem vkročila dovnitř vše bylo v pořádku, jak jsem doufala. Měla jsem radost, když jsem viděla Sunshine klečít vedle televize, plakala a modlila se s křesťanskou televizní hlasatelkou. Neslyšela mě, jak přicházím dovnitř. Říkala "Vejd do mého života Pane", opakovala modlitbu podle paní na obrazovce. "Odpusť moje hříchy, Pane. Buď Pánem mého života, a všechno co jsem je Tvoje. Miluji tě Pane, a od dnešního dne ti budu sloužit z celého svého srdce a duše. Jsem Tvoje."

Šla jsem za ní a tiše plakala. Byla jsem tím tak dojatá. Sunshine se ke mně otočila a řekla, "Bůh tě chce taky mamí. Nenechá tě jít." Natáhla ke mně své paže. Klekla jsem si na kolena spolu s ní, a znovu jsem přijala toho Boha, kterého jsem přijala v dětství.

Po modlitbě jsme se objaly. Zatímco jsem ji stále držela Sunshine najednou radostně vykřikla "Mami já vidím, můžu dokonale vidět! Podívej tam, mamí!" ukázala na malý obrázek na stěně, který z takové dálky nikdy neviděla. "Mami já ten obrázek vidím dokonale,". Pak ukázala na druhou stranu zdi. "Můžu to vidět dokonale". Vyskočila a chytla mě za ruku a táhla ze dveří, skákala a tancovala přitom dokola. "Podívej se na oblohu mamí, podívej na ty hvězdy. Podívej mamí, jsou tak nádherný – celý svět je tak nádherný! Mohu vidět, mohu vidět dokonale!"

Pak se ke mně otočila a vzala mě za tvář. "Ach mamí ty jsi tak krásná". Objala jsem ji a plakala radostí.

Nemohla jsem uvěřit svým očím a uším. Vběhly jsme zpět do domu a vzala jsem do rukou noviny. "Vyzkouším tě. Přečti to." Noviny si přiložila k sobě na vzdálenost paží, ne jako předtím až k nosu jako předtím a začala číst. Můj Bože, pomyslela jsem si, je to pravda! Pak jsem jí dala poštovní známku, o které jsem věděla, že ji nikdy neviděla. Znovu popsala každý detail. "Můj Bože, můj Bože, ty můžeš vidět dokonale!" Chválili jsme Boha několik hodin. Sunshine teď měla to, za co jsme se modlili celý život: dokonalý zrak.

Jak jsme byly šťastné – a nejen my, ale celá naše rodina. O několik dní později šla na vyšetření k doktorovi, aby nám uzdravení potvrdil. Po dlouhém vyšetření její lékař kroutil udiveně hlavou. "Může vidět. Je to tak jak říká. Má 20-20 vidění v obou očích. I když tomu nerozumím, teď může dokonale vidět." Před několika měsíci jeho prognóza pro Sunshine nevypadala dobře. Kvůli její slabé sítnici nám řekl, že ve věku třiceti let bude naprosto slepá. Takže on více než kdokoliv jiný si uvědomil, jaký zázrak Sunshine přijala. Dokonce to dal do jejího záznamu. Když jsme odcházeli Sunshine se na něho podívala a řekla "Na neshledanou navždy, doktore Grimsi. Už se nikdy nebudu muset vrátit. Jsem uzdravena." Opravdu byla uzdravena. Poprvé ve svém životě měla dokonalý zrak.

Jeden milý přítel Sunshine jménem Tammy se za ni modlil, aby přijala Pána. Pak mne Sunshine požádala, jestli by mohla chodit do Křesťanské školy, jak chodí Tammy namísto do veřejné školy, tak jsem jí tam zapsala. Její zájem o vzdělání šel velmi nahoru a tak i její láska k Pánu. Řekla, že se učí opravdové radosti v životě. Jejími slovy "Radost v životě je radost pro Ježíše na prvním místě, pro ostatní na druhém místě, a pro sebe samotnou na posledním místě." Se svými přáteli chodila svědčit a rozdávat traktáty do nákupního střediska, nebo kdekoliv je Pán vedl. Na vánoce ale i v jiných dnech v roce zorganizovala děti z ulice a zpívala s nimi vánoční koledy a nebo jiné písně. Stávala se čím dál pěknější jak duchovně tak i fyzicky.

Sedm týdnů po jejím uzdravení nastaly její šestnácté narozeniny. Celá rodina si lámala hlavu, co jí koupit. Zjistili jsme, že ve svém životě nikdy neletěla letadlem, a nedávno o tom mluvila, jako o zážitku kdy člověk vidí věci "Božím okem". Víím, že to zní rozhazovačně – a bylo, ale vaše dítě má šestnáct roků jen jednou v životě. Našla jsem pilota, který by nás svezl za rozumnou cenu. Nejdřív bychom uspořádali párty a potom bychom jí předali dárky. Jízda letadlem bude jistě dar k neodmítnutí.

Tak tedy po narozeninové párty jsme ji s Deanem požádali, zda by s námi vyjela na projížďku autem. "Jistě" řekla.

Přijela jsem na menší leteckou základnu a pilot nám vyšel naproti. "Vše nejlepší k narozeninám Sunshine", řekl jí s velkým úsměvem.

"Mami jak to ví?" neodpověděla jsem. „Jak víte, že mám narozeniny pane?"

"Řekněme, že mi to řekl malinký ptáček".

"Ptáček?"

"Ano ptáček, tam nahoře," řekl a ukázal k obloze. "Chceš tam jít a zeptat se ho?" Otevřel dveře od svého dvoumotorového letadla "Pojď dovnitř", a natáhl ruku k Sunshine.

Řekla jsem "šťastné narozeniny, Sunshine! Tohle je tvůj velký dárek."

Dean šel jako první a sedl si za pilota. Poté já jsem šla za Sunshine. Otočila se v sedadle, "Mami to je ten největší dárek jaký jsem kdy mohla dostat – jsem z toho tak nadšená!"

"Tak kam by ses chtěla proletět, oslavenče?" zeptal se pilot.

"Nad mým domem a školou pane."

"Dobře řekněte mi, kterým směrem."

Sunshine dala směr k našemu domu a znovu se dívala z okénka. Když se otočila, uviděla jsem v jejích očích slzy.

"Proč pláčeš zlato?" zašeptala jsem.

"Jsem tak šťastná mami. Ne jenom že to vše Bůh tak krásně stvořil, ale teď to vše i mohu vidět, a za to jsem Mu tak vděčná."

Pilot s letadlem stoupal a klesal, udělal ostré otočky atd. A to občas působilo, že děti zakřičely.

Pilot se pak zeptal Sunshine, jestli chce řídit. Nesměle vzala do rukou volant, pak se zalíbením řídila letadlo jedním pak druhým směrem.

„Já opravdu letím mamí, mamí, já tuhle věc opravdu řídím!“ Smála se a podívala na pilota „Děkuji, pane, to byly nejlepší narozeniny, jaké jsem kdy měla. Děkuji“.

Usmál se a pokyvoval hlavou. Letěli jsme celou hodinu a brzy náš čas vypršel a přistávali jsme.

"Mockrát děkuji, pane", řekla Sunshine znovu, když jsme podvozky přistáli na zemi. Přistáli jsme přesně tam, odkud jsme vzletli. Sunshine s Deanem vyskočili z letadla a ruku v ruce šli k autu.

"Teda, nebyla to paráda Deane?"

"To jo, vidělas, jak ten náš dům byl malinký?"

"To byli nejlepší narozeniny v mém životě. Tohle nikdy nezapomenu."

Vylezla jsem z letadla, poděkovala a zaplatila pilotovi. Na cestě domů pořád o ničem jiném nemluvili. Sunshine mně musela poděkovat aspoň stokrát.

Další zimu bylo Sunshine 17, a chodila na střední odborné učiliště, kde se účastnila obchodních kurzů. Jakmile ona a Dean odešli do školy a já jsem měla den volna, odjela jsem do nákupního střediska. Potřebovala jsem si koupit bílé punčochy do práce a tento obchodní dům byl nejlepším místem, kde je koupit.

Málokdy jsem chodila nakupovat sama. Většinou se Sunshine Deanem nebo Daronem, nebo jsme šli všichni. Obchodní centrum bylo poloprázdné, měla jsem spoustu času, a proto jsem si prohlížela každou výlohu. Byl leden a byly povánoční výprodeje. I když mne vánoce finančně vyčerpaly, dostala jsem od dětí, které již vyrostly celkem 50\$. Chtěla jsem původně koupit jenom ty punčocháče.

Pak jsem ale uviděla nádhernou červenobílou bundu, imitaci kůže. Stála jsem tam a přemýšlela, jak by bunda slušela Sunshine... a navíc byla ve výprodeji.

Vešla jsem do obchodu a požádala o ni prodavačku. Byla tak jemná a krásná. Sunshine měla již obnošený kostkovaný kabát, který nosila tři roky. Pořád ještě byl dobrý, ale v tomto by vypadala pěkně... argumentovala jsem sama se sebou.

Nemohla jsem si to dovolit, ale tak moc jsem chtěla, aby ji Sunshine měla. "Mohla byste to pro mne odložit?" zeptala jsem se prodavačky.

"Je mi líto paní, nemohu" odpověděla, "je ve výprodeji, a proto ji nemohu pro vás rezervovat". Tak jsem otevřela svoji šekovou knížku a počítala zůstatek.

Tolik jsem si přála, aby ji Sunshine měla, o nic nežádá a stejně jsme měli chudší vánoce. Věděla jsem, že si některé věci kvůli koupené bundě budu muset odepřít, ale tu bundu bude mít tak ráda.

Už jsem se nemohla dočkat, až se vrátí ten večer ze školy. Schovala jsem bundu ve svém pokoji. Když vešla, pozdravila jsem ji "Ahoj Sunshine mám tě ráda... počkej, stůj, mám překvapení."

"Co je to mami?"



Vešla jsem do pokoje. "Stůj tam, natáhni ruce a zavři oči."

Byla tak zvědavá. "Co je to mami, co to je?"

Rychle jsem vyšla z pokoje a dala jí krabici do ruky. "Tak teď můžeš otevřít oči".

Otevřela oči "Ach no teda co to je?" šla do kouta a rozvázala stuhu... "mami to jsi nemusela".

Když otevřela víko, oči se jí rozevřely, zatímco si koženkou bundy třela obličej.

"Ach mami to je nádherný!" dala na sebe bundu a vběhla k zrcadlu. "Teda mami, jak sis to mohla finančně dovolit?"

"Prostě jsem to koupila".

Nevěděla, že má na sobě několik mých obědů na pár týdnů. A stejně jsem potřebovala shodit nějaké to kilo; kromě toho v tom vypadala nádherně.

O pár týdnů později, když Sunshine rozdávala křesťanské traktáty uviděla na zastávce sedět na lavičce dívku.

"Kam jedeš?" Zeptala se Sunshina dívky. Dívka se krčila před noční zimou. Neměla na sobě ani svetr.

"Nikam" odpověděla nepříjemně.

Sunshine tam chvíli zůstala tiše a nic neříkala. Pak si sundala svoji novou bundu a dala ji dívce přes ramena.

"Doufám, že tě to zahřeje, pokud tu zůstaneš".

Až teprve po dlouhé době přišla spolu s ní do našeho domu. Dívka byla zhruba tak stejně stará a vysoká jako Sunshine.

"Mami tohle je Linda" představila dívku. "Linda žije úplně sama čtyři měsíce. Teď přijala Ježíše a ráda by hovořila se svojí matkou."

Objala jsem Lindu a zeptala se jí, jestli nemá hlad. Když jsem si všimla, že má na sobě její bundu, podívala jsem se na Sunshine. Přišla ke mně objala mne a pošeptala mi do ucha "Byla jí zima mami a nic neměla".

Abych řekla pravdu, mrzelo mne to, protože to byla pro mne oběť, abych jí bundu mohla koupit. Ale také pro Sunshine byla oběť, darovat bundu Lindě.

Taková byla moje Sunshine.

Linda zavolala svojí matce. Řekla jí o tom, jak potkala Sunshine, co vše pro ni udělala a že do svého života přijala Ježíše. Vysvětlila, čím vším musela projít a řekla své matce, že s námi na nějakou dobu zůstane.

Sunshine svůj pokojík sdílela s Lindou. Slyšela jsem je, jak jsou vzhůru pozdě do noci a čtou si Bibli. Linda dávala Sunshine jednu otázku za druhou. Spřátelily se jako dvě sestry, smály se, česaly si vlasy a zpívaly. Mysleli byste si, že se znaly po celý život.

Další ráno vyšly ze svého pokoje a volaly "Chvála Pánu!"

"Dobré ráno děti Boží" pozdravila jsem je, zatímco šly do kuchyně. Byla jsem udivena jak lépe Linda vypadala potom, co se dobře vyspala. Obě dvě na mne zpět zavolaly "Dobré ráno mami!"

Poté Linda řekla, přála bych si tady s tebou zůstat navždy, ale musím jít domů. Moje matka a bratr mne potřebují a také potřebují Ježíše. Nikdy jsem se necítila tak šťastná jako teď. Mám spoustu lidí z rodiny, kteří potřebují slyšet to, co já vím."

Podívaly jsme se na sebe se Sunshine. Byly jsme hrdé na upřímnost Lindy.

Linda pokračovala. "Moje matka hodně pije, a vím, že hodně zanedbává mého malého bratra."

"Kolik je tvému malému bratru Lindo?"

"Je mu sedm roků, ne teď už vlastně osm. Proto jsem utekla – už jsem se nemohla dívat na to, jak se pořád opíjí."

"Lindo ty můžeš být světlem v jejím temném světě," řekla Sunshine, když stoupla od stolu a dala ruce kolem krku Lindy.

"To nevím Sunshine. Nikdy mne neposlouchala. Pořád jsme se jenom hádaly."

"Předtím jsi ale nikdy neměla Ježíše Lindo. To udělá ten rozdíl – tím jsem přesvědčená."

"Máš pravdu, možná ji mohu pomoci se změnit."

"Jenom ji miluj, Lindo, nezáležíc na tom, co se bude dít. Pomož jí, odpusť jí, a pak uvidí, že jste jí s Ježíšem odpustili."

Linda o tom chvíli přemýšlela. A pak překvapivě odpověděla "Vím, co tím myslíš Sunshine, opravdu."

Jelikož Linda byla trochu širší, věci od Sunshine jí byly trochu upnuté. Zeptala jsem se jí, jestli v tomto městě nemá nějaké osobní věci.

"Ne opravdu nemám, přišla jsem o všechno, co jsem měla."

"Co budete děvčata dnes dělat?" zeptala jsem se při snídani.

"Linda říká, že by se mnou šla dnes ráda do školy. Vím, že ji tam pustí. Minulou noc mi řekla, že by ráda chodila do školy."

"Jo to jo", řekla Linda, "přemýšlela jsem o obchodním kurzu jako Sunshine. Řekla, že mi možná dají na to i dotace, abych kurz mohla zaplatit. Ještě nevím – byla jsem ve škole jenom tři roky."

"Na tom nezáleží, Lindo" řekla Sunshine. "Můžeš dostat i vysokoškolský diplom. My ti pomůžeme. Že mami?"

"Jistě", řekla jsem. "Pokud je tohle, co chceš dělat, tak ti v tom pomůžeme do konce. Tak holky čas jít do školy, pospěšte si."

Linda se zasmála. "Tu větu už jsem neslyšela roky!"

"Na to si tady zvykneš. Znáám moji matku a ona nenechá nikoho jen tak vysedávat a nic nedělat," řekla Sunshine, když šla do skříně a vytáhla si svůj starý kabát.

"Co budete holky dělat po škole?" zeptala jsem se.

"Co máš mami na mysli?"

"No myslela jsem, že bych vás mohla po škole vyzvednout a mohly bychom Lindě něco malého koupit. Je to v pořádku Lindo?"

"Jasně".

"OK, takže uvidíme se krátce po třetí."

To odpoledne jsem vyzvedla Sunshine a Lindu a jely jsme nakupovat. Koupila jsem jí dvoje nové oblečení a nějaké osobní potřeby. Linda chtěla pokračovat ve vzdělání a chtěla jít na vysokou školu. Proto jsme koupily i knihy v odborné škole, které Linda potřebovala. Noc co noc spolu se Sunshine studovaly. Občas Linda řekla "Ach tohle se nikdy nenaučím", ale Sunshine ji stále povzbuzovala, až se to skutečně naučila.

Za dva týdny byly obě přesvědčeny, že Linda projde zkouškami. Linda byla velmi nervózní, ale Sunshine slíbila, že tam bude celou dobu a bude se za ní modlit. Sunshine tedy seděla v

hale a Linda skutečně prošla přijímacími zkouškami. Trochu jsme to večer oslavily, byly jsme na ni hrdí. Linda se rozhodla, že ať už se stane cokoliv musí udělat ten obchodní kurz.

Další týden po několika telefonátech její matce, jsme Lindě koupili lístek na autobus domů, a znovu se spojila se svojí matkou a bratrem. Linda nám několikrát napsala o svém pokroku. Dostala dotace a zapsala se na obchodní školu. I když to trvalo nějakou dobu, její matka nakonec přijala Pána. V dalším dopise, nám Linda řekla, že její matka vzala svou tetu do církve a také její teta přijala Pána.

Když si vzpomenu, jak mne to ten večer ranilo – když Sunshine sebou přivedla Lindu domů a uviděla jsem na ní tu novou bundu – tak trochu se teď za to stydím. Jaká malá cena za takový drahocenný výsledek. A těžko říct kolika životů, se Linda její matka, bratr a teta dotknou.

Kapitola 5

BOŽÍ DÍTĚ

Pár dní poté co Linda odjela, mě jedna křesťanka pozvala do své církve. Bohoslužba byla ve středu, a protože naše církev ve středu Bohoslužby nemá, tak jsem souhlasila. Sunshine šla ochotně se mnou. Tu středu jsem ji vyzvedla ze školy. Nečekala mne venku, tak jsem vešla dovnitř a hledala jí. Byla jsem tam často, takže jsem znala většinu jejich kamarádů. Nejdříve jsem šla do její třídy; když jsem ji nenašla zastavila jsem jednu dívku na chodbě. "Znáš Sunshine?"

"Jo, ano. Vy jste její matka, že?"

"Ano"



Sunshine - věk 18

"Řekla mi, že pokud vás uvidím, mám vám vyřídít, že je přes ulic u obchodu se smíšeným zbožím, viděla jsem ji jak tam jde před několika minutami."

"Děkuji". Sešla jsem dolů, a jakmile jsem vycházela zadními dveřmi uviděla jsem Sunshine. Seděla na schodku u toho obchodu. Byla ke mně zády, ale poznala jsem její zrzavé vlasy. Mluvila s mužem na invalidním vozíku. Ten muž na mne pohleděl. Sunshine se otočila a řekla "Ahoj mami. Tohle je Joe. Bojoval ve Vietnamu a přišel o obě nohy." I když se Sunshine vždy chovala taktně, nikdy neváhala a vyptávala se na lidi samotné.

"Ahoj Sunshine. Ahoj Joe. Ráda vás poznávám.."

"Mami Joe potřebuje zavést domů. Můžeme ho tam zavést? Jeho auto se polámalo."

"Určitě můžeme."

Poté co nám Joe ukázal své auto a vysvětlil nám co má za poruchu, naložili jsme jeho věci do našeho auta. To jsem ale nevěděla, že Joe žije 160 kilometrů daleko.

Ale ten výlet byl pěkný a opravdu jsme se s Joem seznámili. Povídali jsme si a zazpívali si. Joe nám řekl, že chodil do církve a byl křesťan jako dítě ale, když zestárl, vzdálil se od Pána. I když jsme mu sloužily, Joe si nebyl jistý, jestli je připraven. Obvykle jsme v autě měli několik Biblií pro takové příležitosti, tak se Sunshine pro jednu natáhla, aby mu ji dala. "Máš Biblii Joe?"

"Nevím. Myslím, že ne."

"Tak tedy co kdybychom ti jednu dali?"

"Jasně, to bych rád Sunshine."

"Ok. Napiši ti věnování Joe." A otevřela první stránku a napsala "Našemu zvláštnímu příteli Joemu, od Sunshine a její matky."

Brzy jsme dojeli k jeho domu. Pomohly jsme mu z auta a doprovodily k domu. "Dík moc dámy, za speciální výlet a za Biblii" řekl. Chtěl nám dát nějaké peníze za svezení, ale my odmítly, a požádaly ho, aby se za to za nás jen modlil abychom dobře dojely. Joe se usmál, pokývl na souhlas a my jsme odjely.

Na bohoslužbu mé známé jsme přijely trochu později. Nějaká paní seděla u stolku v předsálí. Vřele nás uvítala. Bohoslužba již začala. Zatímco jsme si povídaly, Sunshine šla ke dveřím od hlavní místnosti, a najednou se rozprostřelo ticho. Spolu s tou paní jsme šly k bočním dveřím, abychom viděly, co se děje.

Skrze dveře jsem viděla, že pastor se dívá na Sunshine která tam stále stála a čekala na mne. Všichni se otočili a hleděli na Sunshine. Proč?

Šla jsem k ní. Chytla mě za ruku a zašeptala, "proč na mě tak hledí? Udělala jsem něco špatně mami?"

Ne, jsem si jistá, že ne...." Také jsem se tomu divila. Zkoušela jsem uvolnit situaci tak jsem vtipkovala, "možná, že pastor nemá rád, když lidé chodí pozdě."

"To není ono mami."

"Já vím, drahoušku. Nevím proč to tak je."

Vešly jsme dovnitř a posadily se do lavice, a snažily se být nenápadní. Sunshine se ke mně naklonila a zašeptala "mami já vím co to je – když jsem stála u těch dveří celou mou bytostí jsem cítila proudit přítomnost Ducha svatého. Něco podobného jsem již zažila předtím. Ale co mne udivuje je to, že to viděli i ostatní."

"Co přesně jsi cítila?"

"Nevím jak to přesně vysvětlit, cítila jsem se naprosto obklopena Boží přítomností a Jeho láskou. Na nějaký okamžik jako bych tady ani nebyla – ale byla jsem tam s Ním – a byla Jeho

součástí... Mami tohle bylo nejsilnější, co jsem kdy prožila. Bylo to tak intenzivní, silný." Usmála se a narovнала se v lavici.

Snažily jsme se poslouchat pastora. Neustále hleděl na Sunshine. Nejen že hleděl, přímo zíral. Cokoliv už viděl na Sunshine muselo to na něho udělat hluboký dojem. Bohoslužbu ukončil ve spěchu. Dal výzvu, aby lidé přišli dopředu, ale museli byste být olympijským běžcem, abyste ho dostihli, když řekl "uvidíme se v neděli ráno". Sešel ze stupínku a rychle šel k nám. Stály jsme tam a byly jsme zvědavé na to, co řekne, co viděl nebo slyšel, když hleděli na Sunshine. Sunshine mně nervózně stiskla ruku. Pastor se představil a zeptal se, kdo jsme, bylo vidět, že je nedočkavý.

Sunshine pěkně odpověděla "Já jsem Sunshine a tohle je moje matka. Co jste viděl, když jsem stála u dveří? Proč na mě každý hleděl?"

Pastor na mě pohleděl. "Odkud jste?"

Odpověděla jsem mu a divila se, proč neodpověděl Sunshine na otázku. "Jsme odsud, chodíme do církve na Jižní straně, ale jedna kamarádka mne k vám dnes večer pozvala."

Sunshine se zeptala "Něco není v pořádku?"

"Cože? V nepořádku Ale vůbec ne. Musíte mi odpustit, ale musím vám to říct – když jsi vešla dovnitř jsem si jist, že jsi viděla, že jsem něčím naprosto unesen. Nejsem si jistý, co to bylo, ale viděl jsem světlo, zář která byla kolem tebe. Řeknu ti pravdu, nejdřív jsem nevěděl, jestli jsi anděl nebo nějaká bytost. Ale vím, že Duch Svatý na tobě spočíval." Vzal její ruku a položil si ji na svoji hrud', "Nevím zlato, ale Bůh má pro tebe něco mocného připravené." Pak se otočil ke mně. "Připravte se matko. Bůh toto dítě pomazal, a vím, že si ji použije mocným způsobem."

Polil mne studený pot. Ale ve stejnou chvíli jsem cítila sladký pokoj. Já jsem to také znala – nějakou dobu jsem to také cítila. Většina těch, kteří ji znali, rozpoznali, že ji Bůh pomazal.

Chvíli jsme s pastorem ještě mluvili a pak za ni vyslovil krátkou modlitbu. Většina shromážděných byla ještě v hale a předsálí, a když jsme vycházely, někteří lidé nás zastavovali. Bylo zřejmé, že pastor nebyl jediný, kdo tohle světlo viděl. Jedna vzácná paní přišla k Sunshine objala jí a začala nahlas plakat. "Ach zlatíčko, ty vzácné Boží dítě. Bůh má pro tebe připravené mocné dílo. Buď připravená. Připrav se na to veškerým způsobem." a začala chválit Pána. Všimla jsem si, jak podobné byly její slova se slovy pastora. Naprosto uchváčena Duchem, tato paní začala tancovat se zdviženýma rukama a jiná paní přišla k Sunshine a vzala ji za ruce. Plakaly a objaly se a mnoho lidí přišlo k Sunshine a mluvili jí slova povzbuzení. Byla jsem jejich reakcí velmi udivena, překvapena. I když jsme již byly na parkovišti, lidé nás stále zastavovali a objímali.

Na cestě zpět jsme byly naprosto zticha. Sunshine pozorovala noční oblohu se slzami v očích. Věděla jsem, že se v duchu ptá Boha, co to všechno mělo znamenat. A já také.

Jemně jsem se zeptala "Jsi v pořádku zlato?"

"Myslím, že ano mami. Cítím se tím vším tak pokořená. Vím, že to co říkají je pravda. I když tomu nerozumím – vždy jsem to věděla."

I já jsem se cítila pokořená. Slyšela jsem, jak si Sunshine pobrukuje "Halelujah" velmi něžně, a já začala pobrukovat s ní, a slzy nám zaplavily oči. Budeš na mě mami hrdá, já vím, že budeš. Neměj starost. Já jsem taky Boží dítě."

Její slova se mne hluboce dotkla. Podívala jsem se na ní a poprvé jako kdybych ani neviděla ji, ale Bohem Otcem pomazanou osobu, velmi milující požehnanou. A cítila jsem hluboký pokoj, pokořená ne jenom tím co se stalo, ale tím že mohu být její matkou. Je těžké popsat ten pokoj a radost, kterou jsme ten večer cítily.

Přestěhovali jsme se na vesnici, hned přes ulici naproti Sissy a její rodině, a vrátili se ke všem vymoženostem vesnického života. Sonya byla stále v Tennessee, Daronovi bylo 20 a studoval elektrotechnickou, Sunshine bylo 19, a Dean 15 studoval na střední škole (pozn. V USA pro děti od 11-15 roků). Krátce po přestěhování jsem se vzdala své práce a užívala jsem si sázení zahrádky a malého sadu. Bylo dobré znovu žít vedle Sissy a jejich dětí. Ty děti nám vždy byly blízké srdci.

Sunshine hledala práci u novin. Jeden inzerát jí padl do oka, takže zavolala a naplánovala schůzku. To odpoledne jsem jí tam zavezla, aby vyplnila přihlášku. Požádala mne, aby šla s ní dovnitř. Zní to jako bych ji příliš chránila, ale chtěla jsem jen vidět, pro koho bude pracovat. Snažila jsem se být nenápadná, tak zatímco si Sunshine vyzvedávala přihlášku já jsem se posadila. K našemu překvapení dala ta paní Sunshine přihlášky dvě a řekla "vyplňte to a někdo za vámi za chvíli přijde".

Sunshine přišla a řekla "Mám pro tebe taky jednu mami. Prosím...vyplň to, bylo by to tak pěkné pracovat spolu." Jako obvykle mne její malý úsměv rozpustil srdce, a i když jsem to neměla v plánu sedla jsem si a tu žádost vyplnila.

Pak s námi dělali rozhovor. Sunshine řekla to, co vždy říkala zaměstnavateli "nejdříve chci abyste věděli, že jsem křesťanka a nebudu dělat nic, co by překazilo můj vztah s Pánem." Tázač odpovídal, že to respektuje a během dvou minut jsme byly obě přijaty. Odcházela jsem od tam velmi překvapená, ale šťastná. Víam, že to měl Bůh takto připravené. Byly jsme rády, že budeme pracovat spolu, ale že naše stoly budou hned vedle sebe.

Práce se nám líbila a vedly jsme si dobře. Naši spolupracovníci byli tak zábavní jako naše práce. Byla to stavební společnost, která stavěla domy, obchodní domy a rekonstrukce domků a my jsme pracovaly v oblasti inzerce. Byla to velmi vytížená kancelář. Bylo tam třicet zaměstnanců, takže jsme si ze Sunshine udělaly spoustu nových přátel.

Jedno odpoledne jsme si chtěly zajít na oběd, když zazvonil telefon. Když jsem ho vzala viděla jsem Sunshine v hale s jinými ženami. Mluvila s jednou dívkou, za kterou jsme cítily břemeno od chvíle, kdy jsme ji spatřily. Teď jí Sunshine dávala ruku kolem ramen. Skláněly své hlavy a Sunshine ji vedla modlitbou hříšníka s pěti dalšími lidmi kolem dokola. V té chvíli jsem úplně zapomněla, co po mě chce zákazník na druhé straně telefonu – byla jsem přemožena mateřskou hrdostí. Oceňovala jsem její smělost a milujícího ducha! Bez přemýšlení jsem řekla "Díky Bože" a ten muž po telefonu řekl "Cože?." potom pokračoval, "tak se tedy uvidíme ve čtvrtek."

"Ano pane" řekla jsem a zavěsila. Doufala jsem, že neřekl něco důležitého, co bych nezaznamenala.

O pár týdnů později v pátek odpoledne, jsme měly se Sunshine naplánován oběd kousek přes ulici, místo toho abychom šly s naším nabaleným obědem do parku. Když jsme byly v půli cesty, procházely jsme uličkou. Obě jsme se zastavily, udělaly pár kroků nazpět a podívaly se dolů do uličky. Obě dvě jsme ho viděly. Asi 60 metrů od nás v uličce ležel na zemi muž, s láhví alkoholu, kterou měl svou rukou přitíštěnou ke svému špinavému oblečení. Spojily jsme ruce, řekly krátkou modlitbu, a šly jsme směrem k němu. Když jsme byly od něho pár metrů zavolala jsem "Pane?" žádná odpověď. Zavolala jsem ještě hlasitěji a stále žádná odpověď.

"Ach Bože doufám, že není mrtvý" řekla Sunshine.

"Myslím, že není" řekla jsem, když jsem se nad ním naklonila, abych nahmatala puls.



Sunshine nikdy neviděla mrtvého a nechtěla jsem, aby to byl její první. "Ach ano má silný puls", potvrdila jsem, myslím, že je jen opilý."

Zdalo se, jakoby ji to ještě rozčílilo. Začala mu třepat ramenem. "Pane... pane! Slyšíte mne? Proč ležíte na zemi?" Když s ním zatřásla, ještě víc hlasitě zahučel.

"Mami toto není dobrý", řekla Sunshine. Co budeme dělat? Pane poslouchejte mne! Chci, abyste vstal z té země, prosím. Hned teď!"

Starší muž zpozorněl, otrásl se a zakřičel "Co je to s tebou děvče? Běž odsud pryč a nech mě tu o samotě."

"Ne pane nenechám. Chci vědět, proč tady spíte na zemi."

"Hleď si svého!" vyštěkl a znovu si lehl zpět.

Sunshine mu znovu zatřepala za límec "Pane vstaňte odsud!" Musela jsem zadržovat smích. Ještě jsem ji nikdy neslyšela takto na někoho křičet – ale měla o něho jednoduše starost. Ne že by ještě neviděla opilce, ale z nějakého důvodu ho nechtěla nechat samotného. Zatřásla s ním ještě víc. "Tak dobře, chci, abyste se posadil a mluvil s námi....prosím!" zakřičela.

Naklonila jsem se nad ním "Pane, můžete se prosím posadit a na chvíli s námi promluvit?"

"Vypadá to, že mi pokoj nedáte, dokud si nesesednu." Posadil se velmi podrážděný. "Co chcete?"

Sunshine si vedle něho dřepala, a opírala se o zeď. "Pane, nechceme vás naštvat. Máme o vás starost. Proč tady spíte na zemi? Máte kde bydlet?"

"Ano malá dívkenko. Mám apartmá v bordelu, ale právě ho opravují" odvětil sarkasticky a snažil se znovu si lehnout. Sunshine ho znovu dala do sedící pozice.

"Je mi to líto pane, vím že asi nemáte domov, ale, proč nemůžete pracovat? Máte práci?"

"Ano můžu pracovat, a práci nemám". Pořád zněl ostře sarkasticky.

"A proč?"

"Myslím, že kvůli tomuhle." Přitáhl si láhev k sobě a napil se.

"Tak tedy přestaňte. Můžete přestat?"

"NE! Myslím, že nemohu!" zakřičel.

Sunshine se k němu naklonila ještě blíže a dívala se mu do tváře "Mohl byste přestat, kdyby vám někdo pomohl?" zeptala se tichým hlasem.

Zakroutil hlavou na nesouhlas a podíval se na ni. "O jaké pomoci to mluvíš děvče?".

Položila svoji ruku na jeho. "Moje pomoc, mojí matky pomoc, a co je nejdůležitější Boží pomoc. Víte o tom, že vás Ježíš miluje, pane, takový jaký jste? Miluje vás. Zemřel za vás, a proto jsem teď tady. My vás také milujeme." Se slzami v očích řekla "prosím, pane, nespěte na zemi. Dovolte nám, abychom vám pomohly. Prosím."

Tomu muži se do očí nahrnuly slzy a začaly jsme rozhovor. Měl kolem čtyřiceti, ale z dlouhými vlasy a fousy vypadal o hodně starší. Zatímco jsme mluvily ukázal na Sunshine a řekl: "Ona vypadá jak anděl matko, malý sladký andílek". A samozřejmě naprosto jsem s ním souhlasila. Po nějaké době (jmenoval se Bill) přijal Krista jako svého Spasitele. Já jsem byla po jedné straně a Sunshine na straně druhé, když s námi opakoval modlitbu hříšníka. Když se ho Sunshine zeptala, jestli se cítí lépe, řekl: "To jistě holky. Určitě ano".

"To je úžasný, řekla Sunshine. "Teď půjdeme a trochu tě zkrášlíme. Jsem si jistá, že se tam někde pod tím se skrývá pěkný muž."

Dělala jsem si starost, jak to dokážeme když jsem u sebe měla jen 10 \$. Co měla na mysli?

"Viděla jsem kousek odsud jedno místo", pokračovala. A myslím, že to bude zrovna pro našeho Billa".

Pomohly jsme mu vstát. Stále byl ještě trochu vratký, tak jsme ho z každé strany podpíraly, šli jsme s ním ven z té uličky na ulic a zpívaly jsme "Až svatí vpochodují dovnitř".

Když jsme došli k obchodu s použitým zbožím Sunshine řekla, "A jsme tady", já řekla "Perfektní". A šli jsme dovnitř a začaly nakupovat. Sunshine s Billem našli žluté tričko (její oblíbená barva). Našli jsme pěkné hnědé kalhoty, které mu padly, pěkný hnědý pásek a šli jsme do oddělení obuvi. Díry na jeho obuvi byly přelepené izolační páskou, a i ta už byla opotřebovaná. Tou dobou jsme si to všichni užívali. Dělali jsme, jakože tam pracujeme a Bill je náš zákazník. "Pane", řekla jsem, "ráda bych zaujala vaši pozornost těmito černými botami, dovozové až z Itálie". A Sunshine řekla "Podívejte pane tento hnědý pár vám padne k vašemu

kompletu." Bill seděl ve velké sametové židli, zatímco my jsme mu zkoušely různé boty, jestli mu padnou. Smál se a smál, užíval si naše hlouposti. S párem ponožek stálo vše 7.50 dolarů.

Pak jsem šla do oddělení domácích potřeb. Aha – nůžky za dolar: čas na stříhání. Také jsem našla ručník, žínku, hřeben a dokonce kapesník s vyšitým písmenem B.

Billovi jsme již dříve řekli, že to koupíme. Doufali jsme, že jsme si naše finance nespočítali špatně. Pokladní nám řekl při placení "je to vše nebo si ještě chcete chvíli hrát?" Vše stálo jen 9.35\$. Nazpět nám vrátili 65 haléřů!

Když jsme byli venku Sunshine nám řekla abychom počkali. Vběhla naproti do drogerie a vrátila se za pár minut s šamponem žiletkami na jedno použití a třemi haléři. Na straně ulice jsem uviděla lavičku. Ukázala jsem na Billa a řekla mu, "Pane ráčil byste vkročit do mého kadeřnictví?" Když jsme šli přes ulic Sunshine mu řekla: "To je v pořádku Bille. Moje matka stříhá mého otce a bratry už dlouhé roky. Nemusíš se bát." Bill se posadil na lavičku, a já jsem mu kolem krku dala ručník.

"Jak byste to dnes ráčil vaše výsosti?"

Bill pozvedl ruku jako královské znamení a řekl "no ostříhejte to, jak chcete, ale pamatujte si, že mám dnes odpoledne velmi důležité setkání". Zasmáli jsme se a já jsem se těmi vlasy začala pomalu prodírat. Řekl nám, že je nestříhal čtyři roky. Ostříhala jsem to hodně nakrátko, a zastříhla mu i fousy nakrátko.

Sunshine posbírala vlasy a dala je do sáčku se šamponem. Když jsem skončila, ukázala mu sáček a řekla "Nechcete to?".

"Kdepak to je ten starý opilý Bill." Prohrábl si nové krátké fousy "Tohle je nový Bill, je to křesťan."

Poté jsme šli na benzinovou stanici a Bill vzal ty sáčky sebou na záchod. Využila jsem situace a zavolala do práce, abych se omluvila za zpoždění. Nevěděla jsem, co mám říct. Myslela jsem si, že to nepochopí. Sekretářka se ozvala a já začala "Je mi líto že jsme se ze Sunshine opozdily...." a předtím než jsem mohla říct víc, sekretářka mi řekla "Šéf chce s vámi mluvit. Vydržte."

Ach ne, myslela jsem si. Čas hledat jinou práci. Šéf došel k telefonu. "Terezo?".

"Ano pane?"

"Viděl jsem tě ze Sunshine venku, jak stříháte Billa."

Ach ne, pomyslela jsem, je naštvaný? Byla jsem překvapená, že zná Billa. (Později jsem zjistila, že Bill v té oblasti žebrol už roky a že sousta lidí ho znala.)

"Hádám, že jste mu taky daly náboženství."

"Ano pane".

Jsem překvapen, že Bill si ještě nevypral mozek vším tím chlastem," pokračoval: "no nic, pospěšte si a pojd'te zpátky do práce".

"Ano pane hned tam budeme", byla jsem ohromena. Slyšela jsem spokojený hlas a já myslela, že mě vyhodí z práce ven.

"A Terezo?...."

"Ano pane?"

Jestli se Bill dovede dobře chovat, tak ho sem přiveďte, jsem si jist, že pro něho nějakou práci najdeme, aby se dokázal uživit."

"Ano pane, děkuji. Jsme na cestě". Řekla jsem Sunshine, co mi šéf řekl a za chvíli jsme viděly, jak vychází Bill.

Ten ale vypadal dobře. Měl umyté a učesané vlasy, pěkně oholený, a měl na sobě nové oblečení. Oběma nám spadla brada.

"Bille" řekla jsem "vypadáš jak milionový chlap."

"To teda opravdu. Nemohu uvěřit svým očím" dodala Sunshine.

"Tak jo holky kam máme namířeno?" Bill nám každé nabídl rámě.

"Tak Bille jak by se ti líbilo pracovat?" zeptala se Sunshine.

"Pracovat? Nepracoval jsem šest roků. Ale když mi ukážete cestu, tak to zkusím."

"Ok řekla Sunshine. "Náš šéf nám zrovna řekl, že vás najme pokud jsi ochotný pracovat."

Bill takovou rychlou odpověď nečekal. "Cože?" Po krátké odmlce řekl, "Tak tedy dobře. Jsem připraven, ochoten, a teď i schopen..." A nakonec řekl "vezměte mě k vašemu vedoucímu holky."

Náš šéf nemohl uvěřit vlastním očím, když Billa uviděl a okamžitě ho najal jako správce domu. Billovi se to ohromně líbilo. Šéf také nechal Billovi jednu místnost na bydlení, která předtím sloužila jako sklad, aby nemusel spát venku.

To bylo v pátek odpoledne. Následující neděli jak jsme slíbily jsme vzaly Billa sebou do církve. V neděli večer když jsme si balily oběd do práce, byly jsme rádi, že jsme ho mohly balit pro tři lidi.

V pondělí odpoledne jsme všichni tři šli do parku sníst si oběd. Starý přítel Billa procházel kolem a Bill nám ho představil, "Tohle jsou ti lidé, o kterých jsem ti mluvil. Sedni si, a poslouchej je. Můžou ti pomoci." Řekl to tak energicky!

Tak si tedy s námi sedl a my jsme s ním mluvily o Ježíši. Měl upřímně zájem a řekl, že příští den rád přijde a poslechne si víc. Nemohl uvěřit, že se Bill v takové krátké době tak změnil. Když jsme ten večer balily obědy, Sunshine řekla "Mami jen pro případ, že by Bill pozval

další přátele radši bychom měly nabalit oběd pro pět lidí." Další den v parku se k nám čtyřem připojili další dva Billovi přátelé. Sdílely jsme se s nimi slovem, zpívali jsme a studovali Bibli.

Den ode dne naše obědy byly stále větší a větší a naši přátelé v parku rostli v poznání našeho Pána. Další týden jsme balily třicet pět sendvičů každý večer. Teď už někteří naši přátelé byli lidé, které ani Bill neznal.

Požádaly jsme Billa, jestli by nechtěl sdílet své svědectví. Nikdy to veřejně neudělal. Nejdříve Sunshine sdílela své svědectví, jak jí Bůh uzdravil oči a dal jí ne jenom pozemský zrak ale i duchovní a opravdový důvod k životu. Poté jsme zpívali a já jsem řekla také své svědectví, a poté jsem představila Billa. S trochou povzbuzení se Bill postavil v davu třiceti pěti lidí. Požádal Sunshine, jestli by se s ním nepostavila také.

Použil náš piknikový stůl jako řečnický stupínek. Se Sunshine si stoupl na stolek a rukou se přidržel Sunshine. Bill vykládal o tom, jak jsme ho viděly ležet na zemi v uličce zvedly jsme ho a že jsme se k němu chovaly tak jako kdyby král "cítím jsem se jako král – ale víc než to, představily mně Králi všech králů. A teď už jsem tři týdny nepil alkohol. A víte co? Já ho lidi ani nepotřebuji." Dav nadšeně tleskal. Bill pokračoval, "minulou noc jsem se modlil. Nevěděl jsem, že mne o to dnes požádají, ale řekl jsem Bohu, že když budu mít příležitost říct svůj příběh tak ho chci říct." Velké slzy se mu nahrnuly do očí. Podíval se na mne a řekl "Mám tě rád". A Sunshine "Mám tě rád taky". Objaly jsme se a plakaly. Byly jsme na Billa tak hrdí. Toho dne několik dalších lidí odevzdalo své životy Pánu.

Čas běžel a balily jsme obědy pro sto lidí. Bůh si Billa úžasně použil. Zanedlouho Bill kupoval traktáty a Bible za svou výplatu a rozdával je. Spřátelil se se spoustou lidí a přivedl je na oběd. To byli lidé, které osobně přivedl k Pánu. Opravdu se z něho stal mocný válečník pro Boha.

Začali jsme používat pro naše shromáždění jeden z větších přístřešků v parku. Jednoho dne, zatímco Sunshine vedla písně z piknikového stolu a mluvila s jedním nově příchozím, všimla jsem si jednoho mladíka, jak stojí opíraje se o strom. Od pohledu nebyl člověk z ulice. Zdálo se, že si velmi užívá hudby, tak jsem k němu přišla. "Ahoj" řekla jsem, "Já jsem Tereza. Nechceš sendvič?"

"Ne děkuji. Jen se mi líbí ta hudba." Potřásli jsme si rukou. "Jmenuji se Steve. Velmi si cením toho, co tady děláte. Jak často to děláte?"

"Každý pracovní den Steve",

"Mohu pomoci? - mohu se nějak účastnit? Hraji na kytaru. Mohu přijít a zahrát pro vás všechny?"

"To bych byla moc ráda Steve."

Na druhý den tam Steve stál s kytarou v ruce. Hrál pro nás a pomáhal všemi způsoby. Po několika dnech přivedl své přátele z církve na pomoc. Byly jsme mu za to velmi vděční.

Sunshine začala dělat plány, jak postavit domov pro naše přátele, na našem pozemku na vesnici. Chtěla, aby to nebylo jenom místo, kde by našli přístřešek a jídlo, ale aby tam opravdu mohli růst v Pánu, pomohly jsme jim najít práci a postavit se zpět na nohy.

Kontaktovala různé sociální spolky, aby od nich získala vodítko k řešení situace. Všichni jsme z toho byli nadšeni a zvláště Bill. Chtěl pomoci, jak jenom mohl, a kdo o tom mohl vědět více než Bil?

Kapitola 6

ŽALM 43 A ANDĚL

V pondělí ráno jsem se probudila ve stejnou dobu jako obvykle. Odvezla jsem svého manžela a Darona do práce a Deana do školy. Se Sunshine jsme pracovaly až od desíti, takže jsme měly nějaký čas. Nabalily jsme nějaké obědy minulou noc a shromáždily nějaké oblečení pro naše přátele v parku.

Sunshine to ráno spala trochu déle, šla jsem k jejímu pokoji a lehce zaklepalá.: "Jsi vzhůru Sunshine?"

"Slyšela jsem, jak se otočila v posteli "Ano mami jsem vzhůru." Otevřela jsem dveře a vešla dovnitř. Ležela s hlavou napůl přikrytou "Necítím se mami dobře."

Sedla jsem si vedle ní na postel a stáhla přikrývku tak, abych jí viděla do obličeje. "Co je s tebou?"

"Moje záda. Hodně to bolí a taky můj žaludek."

Ach ne, jenom ne znovu, pomyslela jsem si. Podle příznaků jsem mohla říct, že to byly ty ledviny. Bylo to již dlouho, co s tím měla problémy. Doufali jsme, že ta poslední operace vše vyřešila. Dala jsem jí ruku na čelo "nemáš horečku Sunshine. Co chceš dělat?"

"Počkejme chvíli a uvidíme, jak se budu cítit. Dej mi tak hodinu."

"Ok. Donesu ti něco na pití. Máš hlad?"

"Ne mami. Přines mi ledovou vodu."

Přinesla jsem jí tedy skleničku. "Pokud potřebuješ něco jiného, budu v kuchyni zlato."

Za několik minut přišla do obýváku a lehla si na gauč. "Cítíš se líp?"

"Ne mami. Myslím, že dnes do práce nemohu. Cítím se hrozně."

"Chceš, abych s tebou zůstala doma?"

"Ne budu v pořádku. Ty můžeš jít, musíš stejně odnést obědy."

"Jsi si tím jistá?"

"Jsem si tím jistá mami. Ty běž, já zavolám do práce a řeknu, že nemůžu přijít."

Donesla jsem jí navlhčenou utěrku. "Tady drahoušku, utři si obličej. Zavolám tetě Carol, aby sem přišla a pomodlíme se za tebe, než odejdu." Bylo to skvělé mít Sissy hned přes ulic. Nejenom, že jsem měla skvělou sestru, ale také skvělou modlitební válečnici, které jsem v čase nouze volala.

Během pár minut tam Sissy byla s malou láhví oleje. Sedla si vedle Sunshine na gauč. "Co se děje Sunshine?"

"Myslím, že to jsou zase moje ledviny, teto Carol."

"Tak se pomodleme." Klekly jsme si na gauč vedle Sunshine. Sissy ji pomazala a začala se modlit za uzdravení.

Potom jsem musela odejít do práce. Nerada jsem šla bez ní. Sissy mě ujišťovala, "Budu tady, kdyby něco potřebovala a když budu muset jít, tak mne pak stačí jen zavolat opravdu neměj starost Terezo." S touto útěchou jsem šla do práce. Z práce jsem domů stejně několikrát zavolala.

Další ráno se Sunshine cítila mnohem hůř. Nevím, proč jí Bůh zázračně neuzdravil. Modlili jsme se za ni opravdu hodně. Víím, že vše se děje z Božího svolení, ale to ráno jsem se rozhodla, že mne potřebuje více, než mne potřebuje moje práce. Vzala jsem obědy a dala je Billovi a Stevovi, aby je rozdali. Večer se Sunshine cítila ještě hůř. Když jsem se jí zeptala, jestli chce jít k doktorovi řekla: "Ještě ne". Ale na třetí den ráno měla horečku a spoustu bolesti, nakonec souhlasila. V nemocnici ji okamžitě přijali. Mysleli si, že budou muset rychle operovat, ale dali jí nejdřív antibiotika a čekali, co se bude dít.

Bylo to jen pár roků, co měla Sunshine vážnější problém a zase je zpět v nemocnici. Nerada jsem ji ten večer opouštěla. Stále mi říkala tak jako obvykle, že bude v pořádku, že je v Božích rukou a není ničeho se bát. Dala jsem jí pusy na čelo. "Bůh ti žehnej a chraň, dítě. Vrátím se ráno." Modlila jsem se za její uzdravení neustále na dlouhé cestě domů. Žádala jsem Boha, aby se vrátila domů co nejdříve. Trávily jsme tolik času společně. Bylo těžké si představit, že není v kanceláři natož tak doma. Děkovala jsem Bohu za každý čas s ní. Bylo to pro obě z nás tak cenné.

Jakmile jsem dorazila domů zavolala jsem Stevovi a řekla mu co se děje. "O nic se nestarej, Terezo" řekl, "spolu s Billesem se postaráme o obědy. Víš, to je legrační, já jsem zrovna dnes říkal pastorovi, co se Sunshine děláte, a on řekl, abych tě kontaktoval a zeptal se, jestli naše církev může nějak pomoci. Řekli jsme mu, že to musí stát spoustu peněz, už jenom kupovat jídlo na obědy."

"To máš pravdu Steve."

"Pastor řekl, že by to rád financoval a půjde tam občas odpoledne kázat. Řekl, že církev také potřebuje požehnání."

"Steve to načasování s tvým pastorem už lepší být nemůže. Řekni mu, že jsou vítáni tam dělat cokoli mají od Boha na srdci. Se Sunshine si toho opravdu ceníme. Vypadá to, že s tebou Billem a s církví bude vše v pořádku, až dokud nebudeme se Sunshine zpět. Bůh ti žehnej bratře."

"Zavolám ti zítra". Cítila jsem se uvolněně, jelikož o vše bylo postaráno.

Další ráno jsem se vrátila do nemocnice. Sunshine lépe nebylo, ale doktor to viděl optimisticky. Řekl, že pravděpodobně nebude třeba další operace, jen potřebuje trochu času na zotavení. Byla jsem vděčná. Viděla jsem, že Bůh se o vše postaral – možná ne tak jak jsem si to představovala já, ale Jeho cesta je vždy lepší.

To odpoledne chtěla Sunshine udělat studium o Nebi, tak jsme četly Zjevení 21. Každý verš jsme studovaly slovo za slovem. Chtěla, abych v knihovně hledala nějakou knihu o Nebi zvláště pak nějakou, která pojednává o těch vzácných kamenech a různých úrovních v Nebi. Odjela jsem a asi za hodinu jsem se vrátila s knihami. Byly jsme nadšeny věcmi, které jsme se dozvěděly a Nebe se pro nás stalo více reálné než kdykoliv předtím. Četly jsme v Bibli o jaspisu safíru, chalcedonu a smaragdu a pak jsme o nich našly obrázky v knize o kamenech. Byla to zábava – nakreslily jsme si i náčrtky. Podívovaly jsme se tomu, že i když si to nezasloužíme, tak jednoho dne budeme mít na této slávě a nádheře podíl. Byl to zvláštní den.

Když jsem jela domů toho večera, stále jsem na to myslela. Nebe musí být tak nádherné místo, že naše pozemská mysl není schopna to vystihnout. Jak moc nás Bůh musí milovat, když stvořil takové místo pro nás, abychom v něm žili, ne na den na dva ani na rok a ani ne na století, ale na věky. Cítila jsem se tak moc milována.

Na druhý den po svých povinnostech a poté co jsem chlapce zavezla do školy, jsem zavolala svému šéfovi znovu a jela jsem navštívit Sunshine. Když jsem vešla na chodbu zdravotní sestra mne zastavila. "Jste matka Sunshine?"

"Ano" viděla jsem podle úsměvu, že se nic nestalo.

"Máte velmi mimořádné děvče."

"Děkuji. Myslím, že ano. Ale proč to říkáte?"

"Šla jsem jí dnes ráno zanešt snídani a ona mi začala vyprávět o Nebi. Tak mne pro tu věc nadchla, že jsem o přestávce za ní zašla a celý čas jsem si dělala poznámky a četla její Bibli. Ona opravdu miluje Pána že?"

"Ach ano", odpověděla jsem "to určitě". Šla jsem do jejího pokoje. "Dobré ráno, Sunshine. Slyšela jsem, že i tady roznášíš dobré zprávy."

Usmála se. "Myslím, že ano mami". Řekla jsem jí, o rozhovoru se sestrou. Znovu se usmála. Nemohla jsem minulou noc usnout, přemýšlela jsem, jak nádherné to vše musí být, a jak šťastní a požehnaní jsme. Chci, aby tam šel každý mami."

"I já zlato." Strávily jsme spolu další nádherné odpoledne. Steve a Bill překvapili Sunshine a po rozdání obědů ji navštívili. Musela jsem jít na večer domů, abych chlapcům udělala večeři. Doktor řekl, že za pár dní bude v pořádku. Vypadala mnohem lépe. Celou rodinu tyto zprávy potěšily.

Po večeři a umytí nádobí a rozhovoru s chlapci, jsem šla do postele. Byla jsem vyčerpána, ale cítila se dobře, protože Sunshine na tom byla lépe. Zdálo se, jako bych spala jen pár minut, když v tom zvonil telefon ve čtyři ráno. Srdce mi poskočilo. Ach Bože jenom ať to není z nemocnice. Ať to není nic zlého ohledně Sunshine – rychle jsem zvedla sluchátko. "Ano?"

Její sladký hlas řekl "Mami?"

"Ano Sunshine?, co se stalo?"

"Nic, mami – poslouchej nebudeš věřit, co se mi stalo dnes večer!"

"Co se stalo zlato?"

"Ach mami!" Byla tak nadšená, že stěží mohla mluvit. "Poslouchej mami, poslouchej, právě mě navštívil anděl!"

"Cože?"

"Anděl, mami anděl, právě tady v mém pokoji!"

"Ach Sunshine jsi si jistá, že to nebyl sen?"

"Ne mami. Nebyl to sen. Bylo to reálné, věř mi. Opravdový anděl! Ach mami, to bylo tak nádherný!" A popsala, co se tu noc odehrálo. Po večeři asi hodinu sledovala televizi, četla Bibli, začala se modlit a brzy usnula. Ve spánku slyšela, jak jí Bůh říká "Vstávej Sunshine". Na chvíli se probudila a pak znovu usnula. Znovu slyšela Boha, jak jí říká "vstávej Sunshine". A poté znovu usnula, protože si myslela, že to je jenom sen.

Potřetí cítila, jak jí někdo hýbe s postelí, jak kdyby do ní někdo bouchl a slyšela, jak Bůh říká "Vstávej Sunshine. Chci ti něco říct." V šoku z toho co se děje a velmi ve střehu se posadila. Tam u její postele stál anděl. Byl vysoký a oblečený celý v bílém, a Sunshine z něho cítila vyzařovat lásku.

Poté anděl řekl "Žalm 43, Sunshine. Žalm 43. To je pro tebe, dobře?" a předtím než mu mohla odpovědět, tak byl pryč.

"Jak odešel?" zeptala jsem se.

"Prostě zmizel mami přímo když jsem se na něho dívala. Zmizel..."

"Jsi si tím jista Sunshine? Jsi si jista, že to nebyla zdravotní sestra vyšší postavy nebo někdo?"

"Mami prosím tě, určitě poznám rozdíl mezi andělem a sestrou. Prosím tě, věř mi, nebyla to sestra."

"Promiň, ale je tak těžké tomu věřit," řekla jsem.

"Já vím mami. I pro mne by to bylo těžké. Ale nemůžeš věřit Bohu bez toho, abys nevěřila v nadpřirozeno a v Bibli, a Bible mluví o andělech. Tak proč by mě jeden nemohl večer navštívit?"



"Máš pravdu, řekni mi, co ti ten Žalm říká?"

"To je právě to mami, četla jsem to už dvakrát a pořád nemůžu pochopit, co se mi Bůh snaží říct. Poslouchej mami já ti to přečtu a uvidíme, jestli pochopíš, co se mi Bůh snaží říct."

"Tak dobře zlato. Pokusím se."

"Ok mami, tady to je: *Zjednej mi právo, Bože, buď mým obhájcem před bezbožným národem, zachraň mě před lstivým a podlým člověkem! Jsi přece Bůh mé posily - proč jsi mě zapudil? Proč kvůli nepřátelským útokům mám stále chodit ve smutku? Sešli své světlo a věrnost svou - ty mě povedou, budou mě provázet k hoře tvé svatosti, kde bydlíš ty. Tehdy přistoupím k Božímu oltáři, k Bohu, svému štěstí a radosti, chválit tě budu na citeře, Bože, můj Bože! Proč jsi sklíčená, duše má, proč jsi ve mně tak ztrápená? Spolehni na Boha - ještě mu budu děkovat; on je můj Bůh, má záchrana!*" (B21)

svatosti, kde bydlíš ty. Tehdy přistoupím k Božímu oltáři, k Bohu, svému štěstí a radosti, chválit tě budu na citeře, Bože, můj Bože! Proč jsi sklíčená, duše má, proč jsi ve mně tak ztrápená? Spolehni na Boha - ještě mu budu děkovat; on je můj Bůh, má záchrana!" (B21)

"Mami nerozumím tomu, vím, že se to týká mé budoucnosti ,ale nechápu to."

Seděla jsem tam chvíli a potřásala hlavou. "Ani já nevím, co se ti Bůh snaží říct zlato. Má to hluboký význam."

Znovu a znovu jsme to probíraly a snažily se zjistit, co nám chce Bůh říct. Modlily jsme se a hledaly Boží vedení. Studovaly jsme Bibli ohledně návštěvy andělů. Radovaly jsme se z toho, co zažila, ale také nad tím, co zažila téměř před dvěma hodinami. Sunshine potom zavolala i Sissy vysvětlila, co se stalo a doufala, že jí řekne ten význam. Ale jako já i Sissy jí řekla, že to pochopí až v určitém čase. Bůh jí to zjeví.

Toho rána ke mě Sissy přišla s Bibli v ruce. Vypadala, trochu sklíčeně když vcházela do obýváku.

"Dobré ráno Sissy."

"Dobrý ráno" řekla.

"Co si myslíš o tom dnešním telefonátu?"

"No určitě to byl zvláštní rozhovor tak brzo ráno." Odmlčela se. "Ale není pochyb o tom, že ji navštívil anděl a ani není pochyb o tom, že jí dal Žalm 43. Ale to co nevím je, proč zrovna ten žalm a ty slova."

Kroutila hlavou. "Co to má co společného se Sunshine? To nevím, prostě to nevím".

Zeptala se mě, kdy ji půjdu navštívit.

"Asi tak za hodinu a půl, proč Sissy?"

"Pomodleme se předtím, než tam půjdeš. Opravdu za tohle cítím břemeno" řekla. Tak jsme poklekly a modlily se. Sissy se tak modlila a takovou starost cítila, až plakala. "Řekni Sunshine, že její teta Carol jí opravdu má ráda, a budu se modlit, aby dostala odpověď."

Odešla, za hodinu a půl jsem byla u Sunshine. Vypadala utrápeně, moje duchovní povzbuzovatelka vypadala tak ustaraně – bylo to hrozné, ji takto vidět.

"Co se stalo zlato?"

"Mami já to všechno nechápu."

"Tak se o to přestaň starat. Bůh ti to ve svém čase zjeví. Jenom zvaž, jaké štěstí tě potkalo... kolik lidí navštíví anděl?"

"Ano mami máš pravdu. Cítím se šťastná, že mne navštívil anděl. Ale přála bych si rozumět tomu poselství."

"Drahoušku ty vypadáš tak ustaraně, jako by tíha celého světa ležela na tvých ramenou."

"Jsem v pořádku mami. Asi to chce svůj čas. V daném čase to pochopím." Otočila se a podívala se z okna. Dala jsem mezi ní a okno židli a ruku na postel. Vzala moji ruku a stiskla mi ji.

"Mám tě ráda mami."

Stiskla jsem jí ji nazpět. "Taky tě mám ráda Sunshine. Já jen vím, že vše bude v pořádku."

"Já vím, já vím" řekla. Obě jsme tam jen tak seděly a hleděly z okna. Proběhlo několik minut v tichosti. Seděly jsme a sledovaly, jak jdou mraky po obloze.

Poté Sunshine řekla potichu, "Jak daleko to je od našeho domu k tomu útesu mami?"

Nějak mě tak otázka rozhodila. "Ach myslíš tehdy, když jsme s Luckym spadli dolů?"

Ano. "Jak je to daleko?"

"Nevím zlato. Jsem překvapena, že si na to stále pamatuješ. Bylo ti kolem čtyř nebo pěti roků. To bylo před patnácti lety."

"Já vím mami. Jak daleko to bylo?" naléhala na mne a při tom stále hleděla z okna.

"Nevím – asi tak 1300 metrů. Proč se ptáš?"

"Kladla sis mami někdy otázku, jak jsem se dostala z domu k tomu útesu?"

"Snad milionkrát. Proč se na to ptáš?"

"Pamatuješ si – když jsi přišla domů, tak ses mne zeptala, jak jsem tě našla."

"Ano na to si určitě pamatuji. Často jsem na to myslela."

"Tehdy jsem ti řekla, že mi jeden muž pomohl."

"Na to si už tak dobře nevzpomínám, myslela jsem si, že si to jen tak vymýšlíš. Víím, že jsem žádného muže neviděla a teta Carol také o žádném muži nemluvila."

"Ale ten muž tam mami byl. Pamatuji si to, jako kdyby to bylo včera. Vše se mi to vrátilo. Houkala jsem se na houpačce a tento muž přišel k plotu a řekl, "Pojď Sunshine, tvoje matka tě potřebuje". Tak jsem se ho chytla za ruku a on mne vedl celou cestu až k tomu útesu, kde jsi byla ty."

"Ale...já jsem ho Sunshine neviděla."

"Byl tam mami."

Chvilí jsem tam jen tak seděla a potřásala hlavou. "Ale tvoje ruka..., proč tedy byla zraněná od toho ostnatého drátu?"

"Protože jsi mi mami řekla, abych se toho plotu chytla, a já tě poslechla. Nepotřebovala jsem, protože on držel moji druhou ruku. Zavedl mne zpět až k brance od domu Carol a poté mi řekl "Běž a řekni tvé tetě Carol, co řekla tvá matka." Když jsme se s tetou Carol vrátily, už tam nebyl. Mami, ten muž byl ten stejný, který mne minulou noc navštívil. Byl to anděl."

Mrazilo mne od hlavy až po paty. Byla jsem jak oněmělá, vše na co jsem se zmohla, bylo "To je ohromné Sunshine!"

"Je to tak mami. Když jsem minulou noc viděla toho anděla, bylo to... bylo to jako.. jako kdybych ho znala celý svůj život. Věděla jsem, že už jsem ho někdy viděla, ale v té chvíli jsem byla zmatena, protože jsem nikdy předtím anděla neviděla, ale byl to on... ten stejný anděl který mne minulou noc navštívil. Byl to ten muž, který mne k tobě vzal, abych ti pomohla. Je to, jako kdyby tam byl vždy mami. Je to, jako kdybych věděla, že byl vždy se mnou."

Byla jsem ohromena. Málem jsem spadla ze židle. Říkala jsem si; „Ano přece věřím v nadpřirozeno. Bůh je nadpřirozený a já vím, že je reálný. Ano věřím Sunshine; ta by nelhala.“

Po celé ty roky jsem tomu pořádně nerozuměla. Nechápala jsem jak pětiletá holčička, která tak špatně vidí, že nemůže vidět ani svoji ruku před obličejem, může jít půl míle někam, aby

našla svoji matku, kterou ani nemohla slyšet, jak volá, a o které ani nemohla vědět, že tam někde leží. Jaké jiné vysvětlení by ještě mohlo existovat?

Byla jsem z toho tak v šoku, že jsem se rozbrečela. Tehdy jsem ještě ani nebyla opravdová křesťanka – ale Bůh na mě tolik myslel, že mi poslal anděla k Sunshine, aby mne zachránil. A nikdy jsem to nevěděla, ani mu za to dost neděkovala.

Podívala jsem se a Sunshine také plakala. "Mohla jsi tam umřít mami."

"Ano to určitě ano, mohla. Kolikrát jenom nám Bůh pomohl?"

"Ano vím mami, co máš na mysli. To se asi nedozvíme, až dokud nepřijdeme do Nebe."

Objala jsem ji a znovu se posadila. Za chvíli jsme obě zase hleděly z okna a přemýšlely o našich minulých událostech. Stále jsem přemýšlela, „*Kolikrát jenom Bože jsi něco podobného asi udělal? Kolikrát?*“

Když jsem se z toho údivu vzpamatovaly, mluvily jsme o chvílích, kdy jsme mohly být zraněny nebo zabity. Vždy jsme si myslely, že jsme prostě měly štěstí. Ale tak to určitě nebylo. Již nikdy si nebudu tyto chvíle jinak vykládat než tak, že to byla Boží milost a Boží plán.

Za krátko mohla jít Sunshine domů. První den doma mi řekla "Víš co chci mami udělat jako první? Chci jít do toho parku a vidět všechny ty naše přátele u oběda. Všichni mi tak chybí."

Oběd byl vždy mezi druhou a třetí hodinou, právě bylo kolem druhé. "Miláčku právě jsi dnes vyšla z nemocnice. Co takhle počkat do zítřka? Večer zavoláme Stevovi před tím, než půjde do práce."

Tak toho večera jsme zavolaly Stevovi. "Jak to jde Steve?"

"Opravdu dobře. Každým dnem je nás stále víc."

Sunshine se dnes vrátila z nemocnice – cítí se mnohem lépe a chce se k vám vrátit do parku, ke všem těm dobrým lidem."

"Díky Bohu", řekl. Spolu s Billem to odpoledne Sunshine navštívili.

"Doktor jí řekl, že ještě potřebuje spoustu odpočinku na lůžku, ale přesto chce přijít zítra na oběd do parku."

"Úžasný, tolik lidí se na vás ptalo, rádi vás uvidíme."

"Dobře. Pořád je to ve dvě že?"

"Ano je to tak jste to předtím vše naplánovaly, akorát že trochu větší."

Sunshine z toho byla úplně nadšená. Všechny ty lidi měla velmi ráda. Když jsme jely do parku, již z dálky jsme viděly dav lidí u přístřešku v parku.

"Ty jo! Podívej se na ten dav. Musí tam být víc jak sto lidí."

"Vidím mami" řekla nadšeně. "Je to pěkný dav".

Když jsme zaparkovaly u přístřešku, někteří se začali otáčet. "Tam je Sunshine a Tereza!" Slyšela jsem, jak jedna paní zavolala a ještě než jsme stačily vylézt z auta, byly jsme obklopeni spoustou kamarádů.

Bill přiběhl, chytl Sunshine a objal ji. "Jsem tak rád že jsi zpět. Podívej!" řekl, když ustoupil o krok nazpět "Pamatuješ?" A ukázal na svoje tričko. "Tohle je to tričko, které jsi mi koupila, když jsme se potkali první den."

Sunshine se usmála. "A pořád v něm Bille vypadáš moc pěkně".

Snažily jsme se dostat k přístřešku. Tolik lidí nás zastavovalo a objímalo a říkalo nám, jak jsou rádi, že už je Sunshine lépe a že se za ni každý den modlili.

Steve si stoupl na stůl uprostřed přístřešku. "Všichni" zavolal, "všichni poslouchejte. Chci vaši pozornost." Dav ztichl. "Pro ty z vás, kteří je neznáte, tohle jsou ta děvčata, které to všechno začala, Tereza a Sunshine. Chci, abyste každému a Bohu ukázali, jak moc si jich vážíme."

Začal tleskat a pak se každý přidal. Volali a pískali. Sunshine se na mě podívala se slzami v očích a velkým úsměvem. Tolik lidí k nám přicházelo a objímalo nás. Pak se Bill postavil na stůl. Dav stále aplaudoval a Bill pozvedl svoji ruku.

"Poslouchejte, poslouchejte lidi," řekl a dav se ztišil. "Poslouchejte, chci vám něco říct," pokračoval. "Jelikož jsem zde od začátku, a pamatuji si, když tu byla jen Teresa Sunshine a já, měli jsme oběd a studovali Slovo Boží, chci dát těmto dvěma sladkým holčákům dárek. Víím, že z toho budou mít radost."

Pokynul, abychom vystoupily na stůl s ním. Postavily jsme se každá po jeho boku a on dal kolem nás své paže. "Holky, chci jen říct, jak moc vás mám rád." Potom řekl, "Můj zvláštní dárek je toto: včera jsem se zapsal do Biblického semináře." Potom zavolal, "Stanu se kazatelem!"

Dav začal divoce aplaudovat. Obě jsme Billa, objaly. "Děkujeme," řekla Sunshine. Byly jsme na Billa tak hrdé a tak šťastné, že takové rozhodnutí udělal.

"Děkujeme, Bille. Máme tě moc rádi," řekla jsem mu. To byl opravdu ten nejlepší dárek na světě. A jen díky tomu se ta práce vyplatila.

Sešly jsme ze stolu a mluvily s přáteli, novými i starými. Seznámili jsme se s Stevovými přáteli z církve, aby přišli a pomohli v naší nepřítomnosti. Prostřeli na oběd. Vypadalo to jako opravdová hostina. Každému z jeho přátel jsem zvlášť poděkovala za jejich práci. Pak jsme pomáhaly vydávat obědy.

A potom tak jako i předtím vzal Steve kytaru a začal hrát a zpívat zatímco ostatní jedli. Jak lidé dojedli, připojili se ke zpěvu. Steve s Sunshine byli na stole Steve hrál a Sunshine zpívala

a tleskala. Pak dal do ruky někdo z církve Sunshine tamburínu a za chvíli všichni poskakovali při chvále.

Vzala jsem ruku dvěma vedle mne a začali jsme dělat kruh kolem přístřešku a tancovat. Za chvíli každý tancoval, držel se za ruce. Jaký úžasný čas!

Pak byl čas na studium Bible. Steve a jeho přátelé rozdávali kopie jejich nedělního studia. Byl to skvělý nápad. Každý mohl následovat a také si to mohli vzít sebou.

Se Sunshine jsme se posadily. Předtím jsme vyučovaly my, ale tentokrát jsme jen seděly v první řadě. Steve požádal Billa, aby přečetl poznámky k oné lekci.

"Jasně," řekl Bill. Když Bill četl, pozorovala jsem ho. Četl to s velkým přesvědčením a jistotou. Vzpomínala jsem na to, když jsme ho tehdy našly. Nevypadal jako ten stejný člověk. Jak úžasná je moc Boží! Bil byl vskutku nové stvoření.

Později jsme mluvily s Billem před tím, než jsme šly do práce. Našel si svůj byt, a dva lidé z parku v něm žili s ním. Pomáhal jim postavit se na vlastní nohy. Než jsme odešly našla jsem Steva. "Opravdu tady děláš skvělou práci, Steve" řekla jsem mu.

"No, začaly jste to vy se Sunshine. Opravdu mne to požehnilo a stejně tak i moji církev. V naší církvi se od té doby začaly dít zázračné věci."

"No," řekla Sunshine "To je to, co Bůh zaslíbil – že požehná ty, kteří žehnají ostatním, a vskutku to zde dělá, Steve".

Během jízdy domů byla Sunshina velmi potichu. Potom řekla "Mami já opravdu cítím, že naše práce v parku skončila, co myslíš?"

"Cítím to stejné, zlato."

"Mami vnímáš to tak, že si nás Bůh použil k tomu, aby Steve a jeho církev mohla vidět to, co mají dělat?"

"Ano, myslím, že to je přesně ono."

"Jsem hrdá na to, že si nás Bůh takto použil. Ale také se trochu cítím smutná, že to pro nás skončilo," řekla. "Ale víš co mami? Já mám takový pocit, že nás Bůh vede k ještě lepším věcem."

"Ano zlato, souhlasím. Víím, že pokud je někdo v Boží vůli, není taková věc jako stát a nic nedělat. Už se nemohu dočkat, co pro nás má připraveno."

Kapitola 7

ZASNOUBENÍ

Sunshine znala Ricka již delší dobu. Žil v našem sousedství jen několik bloků od nás za rohem. Byli spolu velmi dobří přátelé. Když se Sunshine vrátila z nemocnice Rick nás navštěvoval mnohem častěji. Jelikož stále potřebovala rehabilitaci a já nechtěla jít do práce bez ní, obě jsme oficiálně ukončily naši práci. Rick a Sunshine byli očividně až příliš velcí přátelé.

Neměla jsem k tomu žádné námitky. Tak moc jim to spolu slušelo. Měli stejné zájmy, cíle, stejné zásady – a ze všeho nejdůležitěji velmi silnou touhu sloužit Bohu. Rickovi bylo 21 a vedl obchod s botami, ale ze Sunshine byli jak dvě malé děti. Rick houpal Sunshine na houpačce, nebo spolu na naší malé silnici hráli baseball.

Jedno sobotní odpoledne jsme okopávali novou zahrádku. Daron Dean a Sunshine byli vzadu když přijel Rick. Sunshine uslyšela jeho auto vyběhla mu naproti.

"Ahoj Ricku. Jsi připraven na práci?"

Rick právě přijel z práce a měl na sobě košili s kravatou. "A co to je zač Sunshine?"

"Máma chce více místa na zahradě. Všechny nás vytáhla ven a teď tam vzadu kopeme, tak pojď za námi a pomoz nám."

Rickův dům byl blízko, zaběhl domů a za pár minut byl zpět převlečený. Začal kopat s ostatními na zahradě. Touto dobou se Rick stal součástí naší rodiny a pomáhal, kdekoliv bylo potřeba.

Věděla jsem, že mají hlad tak jsem jim připravila nějaké jídlo a zavolala. "Má někdo hlad? Oběd se teď podává v jídelně. Pojd'te si pro něho."

Začali se radovat, urychleně jsem dokončila přípravu stolu. Daron a Dean přišli dovnitř, umyli si ruce v kuchyni a posadili se, aby počkali na Sunshine s Rickem. "Mami," zavolala Sunshine z legrace, "Pomoc!" Stáli u zadních dveří naprosto pokrytí bahnem. Začali se smát, a já se musela smát taky. "Co jste to ale udělali?"

"Vzala jsem zahradní hadici a začala jsem je umývat, ale Rick na mě začal házet bahno, já zase na něho... a už to začalo."

"Ach, jo takhle sem nemůžete. Běžte se umýt."

Sunshine se otočila k Rickovi, který vypadal k nepoznání. "Ach jo Ricku, už nás nemiluje. Pojd'me se ošplíchat." Vrátili se čistí, ale kapala z nich voda. Posadili se tak k obědu a tvářili se naprosto důstojně. Jaká to úžasná dvojice.

Jejich přátelství a láska se prohlubovaly, a tak nebylo překvapením, že oba dva jednoho dne k nám přišli do obývacího pokoje v ruce a požádali nás o požehnání k svatbě. Dali jsme jim několik rychlých otázek a po jejich odpovědích jsme souhlasili. Rick S Garym si podali ruce a já se Sunshine se objala. Pak jsem objala Ricka. "Dobře se o moji holčičku postarej!"



Rick se usmál. "Jsem si jist, a u nás jste vždy vítáni."

"Už máte nějaké datum?"

Hodně jsme o tom mamě přemýšleli a rozhodli jsme se, že v srpnu."

"Srpen, ale který srpen?"

"Tento srpen mamě".

"Sunshine to už je ale jen za dva měsíce. To je moc brzo! Trochu počkejte než se ujistíte." Vážila

jsem si jejího úsudku, ale tohle bylo příliš brzo. "Proč tak brzo? Nejsem si jista, jestli se tě tak brzo mohu vzdát."

Sunshine mně dala ruce kolem krku a políbila mne na tvář. "Ale mamě ty se mne nevzdáváš..."

Podívala jsem se na manžela. "Jak to táto, vidíš ty?"

"Myslím, že oba dva dokázali, že jsou dospělí. Mně to připadne v pořádku."

Rick řekl "Jsem si tím jistý. Kdybych mohl, vzal bych si Sunshine za manželku už dnes. Ale ona říká, že musíme čekat až do srpna."

"Plánujete společenskou svatbu?"

"Tak společenskou mamě, jak budeš chtít. Chci mít velký bílý svatební roucho."

"Tak dobře. Který den v srpnu?"

"Dvacátého čtvrtého mamě. Tehdy dostane Rick dovolenou, od dvacátého třetího až do třetího září. Celé dva týdny na svatbu a svatební cestu."

Držela jsem ji za ruku. "Ach zlato mám z tebe radost. Víím, že se máte rádi. Ale dva měsíce – to je dost krátká doba."

"Věř mi mamě. Za chvíli mě bude dvacet a budu se vdávat starší, než v jakém věku ses vdávala ty. Nemusíš se obávat."

"Ne to ne, já věděla, že to přijde, ale netušila jsem, že tak brzo."

"Chci mít velkou svatbu a vše můžeš naplánovat, ok?"

"Ok, zlato, budeš mít velkou svatbu."

Rick přišel domů šťastný poté, co slíbil, že se o Sunshine dobře postará. Seděla jsem s ní na houpačce před zahradou a několik hodin jsme spolu mluvily. Dokonce se zeptala Daron jestli s tím souhlasí. Nebyl to jen její bratr, ale také její "velký hrdina". Po delší řeči jí dal Daron váhavě požehnaní. Nikdy nechodila s nikým, koho Daron neodsouhlasil. Měl trochu problém s tím, že se neznají dost dlouho. Všichni jsme měli problém s tím, že jsme ji příliš ochraňovali. Tak na nás všech závisela již od malička, jelikož byla téměř slepá. "Myslím mami, že je z toho smutný, ale řekl, že má ze mne radost. Jsem tak požehnaná, že mám takového velkého bratra, který mne tolik má rád."

Další den jsme zavolali Soni v Tennessee, a ona přiletěla letadlem. Děvčata mluvila hodiny o plánování svatby. Dokonce nabídla své vlastní svatební šaty, ale Sunshine chtěla, abych jí udělala její vlastní. Vybrala si svůj styl podle svatebního magazínu včetně závoje a kytice. Vybrala si každý jednotlivý detail. Její kytice měla být ze žlutých růží a malých růžových květin. Vše jsem měla dělat v utajení – ona měla být ta jediná, která to uvidí před svatbou. To ale byla nějaká objednávka, pomyslela jsem si. Začaly jsme nakupovat materiál.

V pátek večer jsem byla na houpačce, když v tom přijel Rick se Sunshine. "Dobrý večer, jste tady dnes večer brzy. Je jenom osm třicet."

"Rick bude dělat inventuru, tak musí jít brzy spát." řekla Sunshine. Trochu jsem s Rickem mluvila, než šel domů. Pak si Sunshine sedla vedle mne a dala mi hlavu do klína. Hladila jsem jí vlasy. "Zpívej mi mami. Zpívej mi... *Ty jsi moje Sunshine.*"

Začala jsem zpívat, ale neubránila jsem se slzám, když jsem pomyslela, že mne moje malá Sunshine opustí. Vše se změní.

Posadila se a cítila, že něco není v pořádku. "Moje sladká maminko, mám tě ráda tak moc. Nebuď z toho smutná. Víím, na co myslíš. Nikdo nás nikdy nerozdělí. Jsem tvojí součástí a ty jsi mojí součástí. Nic se nezmění nezáleží na čase ani vzdálenosti. V duchu budeme stále jedno. Bůh se o to postará. On mně dal tebe a tobě mne, a to je navěky, mami."

"Já víím zlato. Jenom mi budeš moc scházet."

"S Rickem jsme v noci o všem znovu mluvili a myslím mami, že vše je připraveno. Všichni z rodiny se zúčastní. Bude to nádherné."

"To určitě ano zlato."

"Chci, aby družičky byly oblečeny v popelavě žluté. A žluté růže a na každé lavici růžové květiny. Zní to výstředně mami?"

"Ne zlato, zní to nádherně", Slzy mne zaplavily. "Moje dítě, moje nádherné dítě bude brzo nevěstou....je to pro mne těžké."

"Já víím mami." Postavila se. "Potřebuji teď mluvit s Daronem a Deanem. Jsou doma?"

"Ano zlato, chtějí jít všichni na ryby od rána. Myslím, že si chystají náčiní."

Vešla dovnitř. Zůstala jsem na houpačce, zaklonila hlavu a dívala se do Texaské hvězdné oblohy. Vzpomněla jsem si na naši studii o Nebi.

Všechna ta nádhera, všechna ta láska, kterou má Bůh pro nás, tam na nás čeká. Uvidím všechny své milované, kteří mne předešli. Některé jsem ani nikdy nepotkala, jako můj dědeček – otec mé matky, který zemřel když jsem byla ještě dítě. Byl to opravdový Boží muž, který se modlil za čtyři generace. Všechny čtyři generace slouží Bohu – byl to jistě Boží muž. Spolu se Sissy jsme se modlily hodně za naše děti; a teď Tinker měla čtyři děti a Kathrina jednoho chlapce. Dědeček udělal hodně práce, ať už si to uvědomil nebo ne.

A teď se vdává Sunshine. Jelikož hodně miluje děti tak jich asi bude mít hodně; ano asi mě udělá babičkou hodněkrát. Ta myšlenka zněla dobře. "*Ach Otče Bože, modlila jsem se : chci ti teď zasvětit svoje budoucí vnoučata pro tvoji slávu a zvláště ty Sunshine a Ricka. Dej jim dobrý život společně. Ať jsou z nich tvoji mocní válečníci a ať je jejich símě jako písku na mořském břehu, příliš mnoho než aby se dalo spočítat.*"

V té chvíli, když jsem se takto ve svém duchu modlila ke mně Bůh promluvil. "Terezo" řekl, "Vezmi celou svou rodinu a odjed' na Floridu. Odjed', jak nejdříve je to možné. Jsou někteří, kteří nepůjdou. Nenuť je."

Když jsem ty slova uslyšela, úplně to se mnou otřásl. Bože co to říkáš? Odjed', odjed' – odjet teď? To nejde. To přece nemyslíš vážně, tomu nevěřím. To přece není reálné.

Seděla jsem tam delší dobu. Věděla jsem, že ke mně promluvil Bůh, ale tím co mi řekl, jsem byla zmatena. Chtěla jsem argumentovat. To přece nemyslíš vážně Bože, to načasování je špatné. Bože, jsem tím tak zmatena.

Vstala jsem a chodila nahoru dolů po silnici. Bože, modlila jsem se, jestli jsi to Ty tak mi musíš dát znamení – silné a nepopiratelné znamení. Musím to slyšet ještě jiným způsobem. Musíš mi to ujasnit. To je příliš velký krok. Příliš lidských životů na tom závisí, v tom nemohu zůstat sama.

Asi po hodině chůze jsem uviděla Sunshine, jak stojí na konci silnice. Byla jsem od ní asi 100 metrů a ona na mne zavolala "Mami jsi to ty?"

"Ano" zavolala jsem. Přiběhla po cestě ke mně.

"Proč jsi tady sama? Myslela jsem, že jsi u tety Carol. Není něco v pořádku?"

Už jsem se rozhodla, že nic nikomu neřeknu o tom, co mi Bůh řekl, až dokud nedostanu svoje znamení jako potvrzení. Tak jsem jí odpověděla "Ne, Sunshine vše je v pořádku, jen jsem se modlila."

Sunshine mne vzala za ruku a začala se modlit nahlas. "Ach můj drahý, nádherný Ježíši, vyslyš modlitbu mé matky a dej jí pokoj. Dej jí poznat sladký Ježíši, že máš vše pod kontrolou."

Pokračovala s modlitbou, zatímco jsme se vracely domů. Když skončila, řekla "chceš jít dovnitř nebo se chceš ještě modlit?"

"Ani ne zlato, ale ty běž. Já přijdu brzo." Když jsem se procházela, znovu jsem prosila o znamení. Takové, o kterém nebudu mít ani trochu pochyb, že jsi to Ty.

Za pár minut jsem vešla do domu. Všichni byli ve svém pokoji kromě Deana. Slyšela jsem, jak se Sunshine modlí ve svém pokoji, aby mi dal Bůh pokoj a pomohl mi. Nemá ani tušení, pomyslela jsem si. Kdyby věděla, co mi právě Bůh řekl, abych udělala... nemohu jí to ale zatím říct. Musím mít svoje potvrzení.

Dean byl v obývacím pokoji. "Jdeme všichni na ryby mami," řekl radostně, když jsem kolem něj procházela.

"To je dobrý synu, doufám, že jich hodně chytnete", odpověděla jsem, aniž bych se zastavila. Když jsem zavírala dveře, uvědomila jsem si, že jsem Deanovi poslední době příliš v životě nenaslouchala. Vrátila jsem se do obýváku sedla si vedle něho a vzala ho za ruku.

"Mám tě ráda synu. Doufám, že poslední dobou jsem tě nezanedbávala", a dala jsem si jeho hlavu na své rameno. "Tolik jsme zaneprázdnění tou svatbou..., řekni mi své plány na zítřek. Půjdete chytat z loďky nebo ze břehu?"

Snažila jsem se Deanovi naslouchat, ale moje mysl se vracela k tomu, co Bůh řekl. Ach Bože mohu mu to říct? Jak to vůbec mohu komukoliv z nich říct? Nikdo nebude chtít jít. Nikdo to nepřijme.

Dali jsme si dobrou noc a každý šel do svého pokoje, Dean vzrušený myšlenkami na ranní rybaření, a já na své znamení od Boha. Vzala jsem svou Bibli a začala číst. Možná mi takto Bůh zjeví, co tím měl na mysli. Možná ke mne promluví skrze své psané slovo. Bože musím to vědět.

Odůvodňovala jsem si, proč je tento krok špatný. Za prvé svatba, Bože co ta svatba? Potom je tam Daronovo studium, Dean chodí do školy, práce mého manžela – tu práci neopustí. Právě byl povýšen, a proto tak tvrdě pracoval.

A pak je tady Sissy.... co ti všichni Bože? Její manžel by nechtěl odejít. Dělá u městské pokladny – takovou práci by jen tak nedostal. Nikdy neodejde jen proto, že někdo řekl "Bůh mi to řekl". Sissy to stejný. Má ráda své místo. Těžce pracovali aby to vypadalo tak pěkně jaké to je. Je to tam jak v nějakém parku. Často říkala, že je to její malý koutek na této zemi, a že kromě vytržení jí od tam nic nedostane.

A pak naše církve, náš pastor a jeho manželka. Cliff a Bety jsou pro nás jako rodina. Všechny je máme rádi a teď je všechny budeme muset opustit.

Usínala jsem a při tom myslela na všechny negativní věci, na všechny ty důvody, abych nemusela poslechnout, ale nenapadl mne jeden jediný pozitivní důvod.

Kapitola 8

JASNÉ ZNAMENÍ

Další ráno šli všichni tři chlapi brzy ráno na ryby a já zůstala se Sunshine sama doma. Byla jsem ráda, protože jsem se moc necítila na to s kýmkoliv komunikovat. Byla jsem tím tak deprimována a zmatena, pořád jsem říkala Bohu proč, zatímco jsem dávala prádlo do pračky. Sunshine vyšla ze svého pokoje.

"Dobré ráno mami. Cítíš se trochu lépe dnes ráno?" Vždy byla tak citlivá na moji náladu.

"Co takhle když půjdeš zpátky do postele a já ti tam přinesu snídani."

Tohle často pro nás nedělala. Byl to její způsob, jak říkala "Mám o tebe starost". Opravdu měla srdce služebníka.

"Ne to není potřeba. Jsem v pořádku."

"Víš zítra v církvi budeme zpívat sólo píseň. Chceš abych zjistila, kdy bude mít teta Carol čas na nácvik?"

"Dobře" řekla jsem, zatímco jsem usedala u kuchyňského stolu. Sunshine tedy odešla k Sissy.

Spolu se Sissy jsme zpívaly občasné sólo v církvích od pěti a sedmi let. Zpívaly jsme také v těch starých shromážděních ve stanech Orala Robertse a A. A. Allena. Byla to opravdu radost, když s námi zpívala i Sunshine. Chodily jsme do naší malé vesnické církve již delší dobu. Shromáždění bylo malé, ale byla tam radost a požehnání v hojnosti. Bylo tam spoustu lásky jedni k druhým. Cítili jsme se tam tak pohodlně jako u nás doma v obývacím pokoji.

Za chvíli se vrátila. "Teta Carol říká, že přijde, jakmile dokončí nádobí po snídani mami."

"Dobrá" řekla jsem a stále se cítila trochu mimo.

Sunshine ke mně natáhla ruku. "Pojď mami. Nevím, co tě trápí, ale vím, že Bůh to ví a budeme se modlit, aby to břímě z tebe sundal."

Šly jsme do mého pokojíku, kde jsme se obvykle spolu modlily a Sunshine se modlila dlouho a pečlivě za Boží vedení v našich životech. Zdálo se, jako kdyby věděla přesně za co se modlit. "Ach Bože ukaž mamince tak, aby nebyla žádná pochybnost v její mysli, aby mohla učinit to, o co jsi jí požádal." Za chvíli jsme uslyšely jak Sissy klepe na dveře.

"Tak jsem tady lidi," zavolala. "Kde jste?"

"Tady" zavolala Sunshine zpět.

Sissy přišla do pokojíku. Stále jsme klečely při modlitbě. "Ach zpěv počká, chcete, abych se k vám připojila?"

"Ano odpověděla Sunshine. "Máma opravdu potřebuje slyšet Boha, teto Carol."

Sissy si vedla nás poklekla a modlila se k Bohu, aby se mne osobně dotkl a dal mi pokoj v tom co mám udělat. Bez toho abych jim cokoliv řekla, tak požádaly Boha, jako kdyby přesně věděly o co jde. Když jsme skončily s modlitbou ještě jsem svoji odpověď neměla, ale cítila jsem ten sladký pokoj a věděla jsem, že odpověď brzy přijde. Spolu jsme potom nejenom nacvičovaly písně, ale chválily Pána ze srdce.

V tom čase Daron přestal chodit s námi do církve. Můj manžel Gary tam šel jen velmi zřídka. Většinou jsme tam šly se Sunshine Dean já Sissy a některé její děti. Toho večera když se hoši vrátili z ryb požádala Sunshine Darona, aby šel s námi tuto neděli. Řekla mu, že chce zaspívat píseň jen pro něho. Souhlasil a tak další ráno Daron Dean Sunshine Rick a já jsme se vydali do církve. Sissy jela se svojí rodinou v autě.

Tu neděli jsme měli hostujícího kazatele, a poté co jsme zaspívali si Sunshine sedla vedle Darona a Ricka. Pastor měl výborné kázání a dal výzvu k znovuoobnovení našeho vztahu s Pánem. K mému velkému překvapení šel Daron dopředu.

Spolu se Sunshine jsme se rozplakaly. Modlily jsme se za něho hodně a jeho znovu zasvěcením se Bohu jsme byly hluboce dojatai. Sunshine vstala, šla dopředu, klekla si vedle Darona a dala svou ruku kolem jeho ramen. Jaký to požehnaný den pro nás všechny. Poté šli nazpět a posadili se. Daron se naklonil s takovým úsměvem na tváři a řekl "Jsem zpátky doma mami, zpět tam kde mám být."

Moje srdce se ten den vznášelo. Všichni jsme se radovali z Daronova spasení a zvláště Sunshine, která se za jeho spasení mnohokrát modlila. Teď byly její modlitby zodpovězeny. Do církve jsme šli zpět ten večer. Bylo dobré vidět Darona jak jde s námi.



Toho večera jsem Bohu děkovala, že se vrátil. Ale poté to břemeno o přestěhování se na Floridu mě opět obtížilo. Bože modlila jsem se, ukaž mi něco brzo.

Dalšího rána jsem stála v kuchyni u dřezu a umývala nádobí po snídani. Dívala jsem se přitom z okna a v tom jsem zaslechla Sunshine, jak přišla vedle mne. Dala svoje paži kolem mého boku a svoji hlavu na moje rameno.

"Mami," řekla, "musíš to udělat."

Otočila jsem se a pohleděla jí do očí. "Co mám udělat Sunshine?" Moje srdce mi sklouzlo až do žaludku. "Ach Bože co mám udělat?"

"Musíš jít."

"Jít kam Sunshine? Kam musím jít?"

"Tam kam ti Bůh řekl, abys šla." odpověděla.

"Víš, co říkáš Sunshine? Víš o co mne Bůh požádal abych udělala?"

"Ne, ne úplně, ale vím, že Bůh ti řekl, abys někam šla a vzala sebou svoji rodinu."

Úplně mě zamrazilo. Tohle bylo to znamení, na které jsem čekala. "To je to, co jsem potřebovala Sunshine. To jsem tak moc potřebovala slyšet."

Stála jsem tam se pozdviženými rukama a děkovala jsem Bohu, že zjevil Sunshine to ,co jsem potřebovala. Sunshine se dívala na zem. "Co se děje zlato?" zeptala jsem se.

"Já mamí nepojedu. Ještě ne."

Horor. Myšlenka, že pojedu někam bez ní v mém plánu nebyla vůbec. "Co tím Sunshine myslíš?"

"Nevím proč mamí. Jenom vím, že nemám jet, když pojedeš ty."

Podívala jsem se na ní. "Bez tebe zlato nemohu jet."

Sunshine mi utřela slzy. "Mamí, když ti to řekl Bůh, pak můžeš udělat cokoliv. A musíš to udělat."

Věděla jsem, že má pravdu. Nebude to jednoduché, ale věděla jsem, že musím poslechnout. Posadila jsem se a hlavu si držela v dlaních. Ok Bože dal jsi mi znamení, o které jsem požádala. Teď mi dej sílu a chytrost, abych to udělala. Vzpomeň si na všechny ty důvody od rodinných příslušníků, modlila jsem se, "Ty to budeš muset udělat, Bože. Budeš muset otevřít dveře lidských srdcí. Nikdy nebudu schopna to sama vykonat."

Teď jsem měla ujištění, že vím co dělat, ale cítila jsem se trochu jako Mojžíš. Šla jsem k Sissy. "Ani nevím, jak ji mám Bože požádat, jsem si jista, že řekne ne. Zná ji jak nikdo jiný – no samozřejmě kromě Tebe."

Zaklepala jsem na její dveře. Přála jsem si, aby nebyla ještě doma. Pak bych mohla jít domů a myslet na to, jak jí to trochu líp představit.

"Pojď dovnitř Terezo," zavolala na mne ze svého pokoje. Zaklepala jsem tak jemně ani nevím, jak mne mohla slyšet. Musela mě vidět, jak přicházím. Vešla jsem dovnitř a posadila se.

"Dobré ráno Sissy," řekla jsem. Přicházela po chodbě. Přemýšlela jsem jak to říct. Ta myšlenka mi stále připadla podivná.

"Jsi moc brzy vzhůru Terezo."

"Já vím," a bez přemýšlení jsem ze sebe vyhrkla "Jak by se ti líbilo přestěhovat se na Floridu?".

"Ano, odejít odsud a přestěhovat se na Floridu." Sama jsem se tak rychlou otázkou překvapila. Když jsem šla k jejímu domu přemýšlela jsem, že jí řeknu nejdřív, jak ke mně Bůh mluvil.

"Tak tedy, jak jsi k té myšlence přišla?"

"Jenom to potřebuji vědět. Zvažovala bys o tom přestěhovat se na Floridu?"

"Jedině kdyby mi to řekl sám Bůh Terezo. Ty sama znáš moje pocity."

"Ano Sissy, to znám." Věřte nebo ne, její odpověď mne uvolnila.

"Budu se za to muset modlit Terezo."

"To doufám Sissy. To očekávám."

"Mluvíš o narušení spoustu lidských životů."

"Já vím Sissy. Věř mi, já vím."

"Můžeš se na mne spolehnout, že se za to budu modlit drahá sestro," řekla.

Pokývla jsem. Vrátila jsem se domů. Podivovala jsem se tomu, proč jsem jí neřekla celý příběh – jak ke mne Bůh promluvil a poté to potvrdil skrze Sunshine. Pak ve svém duchu jsem poznala, proč to tak bylo. Ještě na to byl čas. Ona sama potřebovala slyšet Boha, jak k ní o této věci mluví; potom teprve jsem jí měla říct svoji zkušenost.

Zatímco jsem byla u Sissy, Sunshine zavolala Rickovi a zeptala se ho, co si myslí o tom, přestěhovat se na Floridu, podobným způsobem jako jsem se zeptala Sissy. I když v životě nebydlel nikde jinde než v Texasu, tak s tím souhlasil a požádal dokonce svého manažera, jestli je nějaká možnost o přeložení do té oblasti. Obvodní manažer mu sdělil, že ano. To vše méně než za půl hodiny! Nemohla jsem tomu uvěřit, jak lehce vše šlo. Zdálo se, že moje obavy byly neopodstatněné.

Jakmile Daron a Dean přišli domů, podobně jako se Sissy – bez nějaké předmluvy – jsem se jich jednoduše zeptala, "chtěli byste se přestěhovat na Floridu?" Oba řekli, že by o tom nejdřív rádi přemýšleli.

Až doposud, ani jeden z nich neřekl ne.

Daron požádal svého instruktora o přeřazení. Tento instruktor měl přítele v místě, kde jsme se měli přestěhovat a tento přítel byl instruktorem na jedné velmi dobré škole. Nejenom že mu pomůže s vyřízením přeřazení, ale velmi zvlášť mu pomůže v jeho nové škole.

Daron se podle toho také i rozhodl. Dean také souhlasil. Gary bez váhání dal výpověď a rozeslal inzeráty pro perspektivní práci na Floridě. Neuvěřitelné, ale manžel od Sissy udělal to stejné. Během třech dnů každý řekl ano. Jen jsem se tomu nestačila divit.

Rodiny se shromáždily na zahradě vepředu u domu Sissy, aby probraly detaily našeho cestování. Bylo dohodnuto, že Gary, Dean Daron a já budeme průkopníci a půjdeme jako první. O dva týdny později přijede Sissy se svým manželem a dětmi. A pět týdnů poté přijde Sunshine s Rickem. Zdálo se, že jim nevadí, že jejich svatba bude na Floridě. Sunshine řekla, že nevadí, kde se vezmou, jen když tam bude jejich rodina. I Rickovi rodiče řekli, že na svatbu přiletí a byli z toho nadšení.

Gary dostal práci okamžitě. Vypadalo to jako dobrá práce s nádhernou výplatou. Zavolal jim a řekl, že práci přijímá, a oni mu řekli, že chtějí, aby nastoupil do deseti dnů. To co jsem si myslela, že bude vyžadovat měsíce, se začalo odehrávat jen během několika týdnů. Připadalo mi to příliš na rychle, vše během deseti dnů. Začali jsme balit své věci.

Sunshine si vzala většinu věcí do Rickova domu, jelikož tu cestu plánovali společně. Měla u sebe jen věci, které potřebovala do práce a nezbytnosti. Rozhodla se zůstat u Thinker, Sissyiny nejstarší dcery.

Sunshine s Rickem měli každý své auto. Rozhodli se, že je praktičtější, když Sunshine to své prodá, jelikož Rickovo je prostornější. Pronajmou si přívěs a přijedou v jeho autě. Kontaktovala jsem svoji tchyni na Floridě a ona začala dělat přípravy na svatbu v jejich veliké krásné církvi. Udělala rezervaci na nedělní odpoledne, dvacátého čtvrtého srpna.

Blížil se den našeho odjezdu. Se Sunshine jsme byly co nejvíce pospolu. Noc před naším odjezdem jsme měli velkou rodinou party. Náš přívěs byl naložen a připraven. Vše co jsme ráno museli udělat, bylo jednoduše nasednout a odjet.

Nemohla jsem tomu stále uvěřit, že opouštím svůj domov, své město, svoji církev. Bolelo mne ale nejvíc, že budu vzdálena od Sunshine celých sedm týdnů. Bude se to jistě zdát nekonečné. A stále jsem nevěděla, proč to Bůh takto chce. Co je Jeho záměr?

Po rodinné party jsme šli domů. Chtěla jsem jít dovnitř, ale Sunshine mne požádala, abych si s ní sedla na verandu na pár minut.

"Chci s tebou ještě promluvit než odjedeš mami. Potřebuji ti něco říct."

Šly jsme na boční verandu a posadily se na schody. "Co je to zlato? Jsem zde pro tebe." Hvězdy osvěcovali velké Texaské nebe. Nebylo potřeba nějakého dalšího světla.

"Mami pamatuješ si před několika lety, když jsme šly spolu do té církve tvých přátel, a ten pastor uviděl to světlo kolem mne?"

"Ano zlato, dobře si na to pamatuji. Na tu noc nikdy nezapomenu."

"Hodně jsem přemýšlela o tom, co řekl, již několik týdnů. Víš ta část, když řekl, že Bůh má pro mne velké dílo?"

"Ano drahoušku, pamatuji. Přemýšlela jsi, co to asi může být za práci?"

"Ano mami ale...“ váhala.

"Ale co zlato?"

"Mami necítím se hodna. Tolikrát jsem Boha zklamala. Udělala jsem věci, které byly špatné, věci o kterých vím, že Ho musely ranit." Slzy jí vyhrkly do očí.

"Ach můj drahoušku," řekla jsem, když jsem kolem ní položila své ruce. "Zeptám se tě. Tyto takzvané hrozné věci, které jsi udělala – šla jsi ohledně nich upřímně k Bohu a požádala jsi za odpuštění?"

"Ach ano mami, prosila jsem Ho o to. Bylo mě to tak líto. Žádala jsem Ho znovu a znovu, aby mně odpustil."

"Dobře, v čem je tedy problém? Nejsi dokonalá, a já určitě taky ne. Už když jsi Boha požádala hned poprvé, tak ti odpustil a když ho žádáš podruhé tak říká "A co ti mám odpustit? Nevidím na tvé tabuli žádný hřích. Vše to bylo očištěno." Za to Ježíš zemřel, abychom mi byli osvobozeni od toho břemene. Přijmi to zlato. Neudělala jsi nic, za co bys nepožádala odpuštění, že ne?"

"Ne, to ne mami."

"Tak tedy tvůj záznam v Nebi je čistý tak jako bys byla novorozeně. Nemáš na svém kontě žádné hříchy."

"Tak potom si mne Bůh může stále použít pro své mocné dílo?"

"To záleží na Bohu. Pouze On ví o těch věcech, které již předem pro nás připravil, ale můžeš si být jista, že dokud jsi otevřená, poslušná.... všimni si, že jsem neřekla dokonalá. Jen Ježíš je dokonalý. My se vždy k té dokonalosti musíme přibližovat. Ale nesmíme se sami trestat, když někdy padneme. Jenom se modli, aby tě Bůh použil způsobem, který oslaví Jeho. Ani sama toto oslavení nijak nehledej, ale jen se modli, abys Ho oslavila."

"Ano mami, to je vše co chci. Doufám, že pokud se do té doby Ježíš ještě nevrátí, a já půjdu domů do Nebe před vytržení, lidé si na mne vzpomenou a řeknou "Sunshine byla opravdové Boží dítě."

Usmívala se. Můj manžel přišel ke dveřím. "Tak tady jste lidičky. Je pozdě a zítra před sebou máme náročný den. Pojd'te dovnitř a radši se vyspěte."

Vstali jsme, objali jsme se a vešli do svého pokojíku.

"Mami!" zavolala na mne Sunshine z pokojíku.

"Ano zlato?"

"Myslíš, že ta práce, kterou pro mne Bůh má je na Floridě?"

"Možná ano drahoušku, proto nás tam možná poslal. Brzy uvidíme, dobře?"

"Dobře," zavolala na mne zpět.

Připravila jsem se ke spánku a lehla si na naši provizorní postel, jelikož náš nábytek byl již všechn naložen. Přemýšlela jsem o tom rozhovoru. A v polospánku jsem se modlila "Bože jen Ty víš, co jsi pro ni připravil. Tolik chce oslavit Tvé jméno. Má takového milujícího ducha. Vždy dala víc, než sama přijala. Ale ty to všechno Otče, vidíš – že? Nepotřebuješ, abych ti o ní vykládala. Ty jsi ji znal ještě dříve než já. Děkuji ti, že sis mne vyvolil, abych byla její matkou. Doufám, že ji ani Tebe nikdy nezklamou."

S tím jsem usnula.

Přišlo ráno a všichni byli vzhůru, aniž bych kohokoliv musela budit. Podívala jsem se na hodiny, bylo čtvrt na sedm. Radši rychle vstanu. Manžel chtěl být na cestě již v sedm hodin, tak si musím pospíšet.

Sunshine zaběhla k Sissy, aby se přesvědčila, že jsou všichni vzhůru. To je ono, to je ten náš veliký den, myslela jsem si. Když jsem skládala deky na spaní přemýšlela jsem jak moc mi bude Sunshine chybět, a brzy se stane manželkou a doufala jsem, že – již brzy – ze mne udělá babičku. Pak jsem myslela na dědečka. Sunshine a Rick budou jeho čtvrtá generace, kterou zasvětil pro Boží slávu.

Bylo mi jenom dvanáct let, když mi babička vykládala, jak si nás dědeček nárokoval pro Boha. "Proč jenom čtyři generace babi? Proč ne deset, nebo sto?" Zeptala jsem se.

"I já jsem se Terezo zeptala dědečka na tu stejnou věc. Připomněla jsem mu, že spravedlivý si může nárokovat tisíc generací podle Bible, a on mi na to řekl: "Matko já si nárokuji čtyři generace, protože poté již všichni budeme u Pána ve slávě."

Po té čtvrté již všichni budeme ve slávě, rozjímal jsem. Byla jsem tehdy tak mladá a vnučata to bylo pro mne abstraktní slovo. Na to že dědečkovi bylo jen 24 let a byl otcem dvou dětí, měl ohromné duchovní rozeznání! Zemřel pár dní poté, co si nás všechny nárokoval, takže jsem ho nikdy neznala, ale vždy jsem k němu cítila takovou zvláštní lásku, a děkovala jsem za něho Bohu.

Vrátila jsem se do reality. Musím si pospíšet. Zbytek bude na mne čekat v autě, a já tady jen tak přemýšlím. Vzala jsem deky a zanesla je do auta. Rick právě přijížděl a Sunshine na něho čekala na silnici.

"Ahoj matko!" zavolal. Tohle je ten velký den, že?"

"Ano, myslím, že jo" řekla jsem, zatímco jsem šla k nim. Sunshine vzala moji ruku a druhou mne objala.

Podívala jsem se na Ricka "Dobře se oni postarej."

"Ano matko, slibuji. Nemějte starost. Přijedeme za vámi tak za sedm týdnů. Dobře?"

"To bude dlouhých sedm týdnů" řekla jsem.

"Mami pamatuj co se toho domu týče, co chceme zač, budeš nám to muset vyhledat."

"Ano Sunshine, pamatuji si to – malý bílý domeček s bílým plotem a velkými listnatými stromy na tiché ulici."

"Ano mami, a musí mít dvě ložnice, dobře?"

"Dobře Sunshine"

"A musí to být levný. My si to můžeme opravit, že Ricku?" zeptala se.

"Jasně" odpověděli jsme spolu s Rickem.

"A aby to bylo jen pár bloků od tebe mami, ok?"

"Ok, je to velká objednávka, ale uvidím, co se dá dělat. Pokusím se o to."

"Ty to mami dokážeš. Když to dokáže kdokoliv tak i ty."

"Jistě! Lichotky ty dostanou každého" smála jsem se.

Manžel nastupoval do auta, a já se znovu Ricka zeptala "Postaráš se o ni?"

"Matko," odpověděl, a potřásl hlavou "už to není ta malá slepá holčička. Bude v pořádku."

"Dobře, dobře," řekla jsem. "dohodnuto, jen jed'te opatrně, až k nám pojedete."

S tím jsme se připojili k ostatním. Sissy s její rodinou tam již stáli. "Modleme se všichni" řekla Sissy. Vzali jsme se za ruce a Sissy nás vedla v modlitbě. Modlila se za ochranu na cestě a za Boží požehnání. Pak se za nás modlila Sunshine a Daron a potom já. Já jsem se modlila, abychom se všichni brzy setkali a již nikdy se neoddělili od sebe.

Pak jsme se všichni objali a rozloučili se. Naposled jsem se otočila k Sunshine a vzala její tváře do svých dlaní.

"Pamatuj můj drahoušku, miluji tě celým svým srdcem a kdekoliv jsi, tam je i kousek mne. Tak se o sebe starej, často piš a já tě miluji, miluji, MILUJI." Téměř jsme plakaly. "Já tebe taky mami, já tebe taky."

Manžel nastartoval motor, zatímco jsem nasedla do auta. Sunshine mne pohládila po ruce. Když jsme odjížděli silnicí Sunshine zavolala "Kdekoliv jsi mami já jsem tam taky!" Sunshine s Rickem tam stáli, drželi se za ruce a mávali nám na rozloučenou."

"Brzo se uvidíme!" zavolala jsem. Poté zmizeli z dohledu.

Kapitola 9

PRŮKOPNÍCI

Byli jsme na cestách pět hodin a ujeli jsme zhruba 400 kilometrů. Táhli jsme za sebou větší přívěs. Zeptala jsem se, jestli někdo nemá hlad a dostala jsem třikrát ano, tak jsme zastavili na nejbližším odpočívadle. Daron s Dean občas pospávali, jelikož se minulou noc moc nevyspali. Vyšli jsme z auta, protáhli se. Vytáhla jsem oběd, který nám Sissy udělala a dávala ho na stůl. Ostatní šli na záchod nebo chodili dokola a protahovali se. "Pojďte k jídlu" zavolala jsem "Skvělý!" zavolal Dean nazpět a přiběhli ke stolu.



"Jsem na smrt vyhladovělý" řekl Daron, zatímco se ještě protahoval.

"Já taky" odpověděl Dean.

"Co si lidičky myslíte o tom našem cestování?" Už jsem se jich ptala předtím, ale ještě ne od chvíle kdy jsme vyjeli.

"Teď už je pozdě na to se vrátit. Počkáme si a uvidíme, co má pro nás Florida nachystáno."

"A ty Deane, jak to vnímáš?"

"Já se budu cítit dobře, až budeme jako celá rodina pohromadě." řekl.

"Já vím, Deane, já vím." Už teď mi Sunshine začala scházet. A pak jsem znovu myslela na ty slova, která mi Bůh řekl. "Někteří nepůjdou – nenuť je." To jediné mne utěšovalo. Ale těch sedm týdnů se dá vydržet.

"Mami. Mami. Země volá matku. Pojd' sem mami." řekl Dean.

"Ach ano, co se děje Deane?"

"Jenom jsem chtěl vědět, jestli jsi ještě na této planetě."

"Ano synu. Myslela jsem na Sunshine a Sissy a na všechny, kdo se s námi loučili."

"To nemám ráda."

"Já taky mamí," řekl Daron, "ale za krátko tam budou všichni". Potom přidal, "Ale řeknu ti, že jestli tam Sunshine nebude za sedm týdnů tak pro ni osobně zajedu."

"Bude tam Darone. Dostane nějakou malou práci a bude s Tinker. Až připravíme vše na svatbu, tak tam budou."

"Ok mamí, když to říkáš ty."

Za chvíli jsme opět vyjeli a kolem půl dvanácté jsme byli v půli cesty. Přenocovali jsme v motelu. Po dvou dnech cestování jsme dojeli do našeho nového domova. Spacáky jsme hodili na podlahu a usnuli jsme. Spali jsme tak tvrdě, že si snad ani nikdo neuvědomil, že není ve své posteli.

Po několika týdnech jsme se usadili. Všechny krabice byly vybaleny, a každý se cítil více doma než předtím, i když já se stále cítila jak ryba bez vody. Jakmile jsme dojeli psala jsem dopisy – jeden pro Sunshine pro Sissy, povídala jsem o naší cestě o tom, jak jsme v pořádku dojeli do našeho nového světa a jak se na ně těšíme.

Jelikož jsme byli průkopníci, tak jsem hledala nějaký domek pro Sissy a její velkou rodinu. Našla jsem si práci na částečný úvazek v kanceláři, podobné mé předchozí práci. Šéf souhlasil, že Sunshine přijme, jakmile s Rickem vrátí ze svatební cesty. Takže i o to bylo postaráno. Znovu jsme mohly spolu pracovat.

Začala jsem šít její svatební šaty po nocích, jakmile všichni usnuli. Nejdříve jsem udělala závoj přesně, tak jak ho chtěla: s vyšívanou korunkou se žlutými hedvábnými květinami a perlami. Zepředu to bylo po ramena a bylo to delší uprostřed, na zem a ještě metr po zemi. Bylo to tak nádherné. Bude v tom vypadat tak nádherně myslela jsem si. Pak jsem pracovala na jejím svatebním rouchu. Roucho se minutu po minutě vyšívání a sešívání rýsovalo, a vypadalo, že bude nádherné.

Daron se zapsal na novou školu, ale řekl, že nemůže pokračovat, až dokud věci nebudou urovnány. Měl starost o Sunshine. "Vrátím se do školy, až budu vědět, že je tady a je zabydlena. Budu čekat těch pět týdnů, a jestli se nevrátí tak jdu zpátky pro ni. A je mi jedno, jak daleko to je." Když jsem viděla, jak je rozhodnut, nechala jsem ho být. To bylo typické pro Darona. Musel dohlížet na svojí malou sestřičku.

Nastal čas, aby přijela Sissy se svojí rodinou. Ten den jsem pořád vyhlížela z okna. Hledala jsem hledala ale dům jsem pro ně nenašla. Jejich početnost rodiny to udělala složitější. Ale oni se stejně rozhodli, že přijedou. Připravila jsem pro ně jídlo a nějaké dočasné lože, i když jsem nevěděla, kde budou chtít zatím zůstat. Takže když jsem uslyšela venku zatroubení, myslela jsem si *to jsou oni!* Pustila jsem prostěradla a vyběhla ven. Víím, že to je Sissy!....a možná... možná i Sunshine změnila plány a přijela s nimi.

Sissy dojela s rodinou v pořádku – unavení, ale šťastní. Byla jsem trochu zklamaná, že mne Sunshine nepřekvapila, jak jsem si myslela. Ale bylo to dobré, že tolik nás bylo opět pohromadě. Děkovala jsem Bohu, že je sem přinesl bezpečně. Se Sissy jsme povídaly několik hodin a poprvé jsem se cítila jak doma.

Podívaly jsme se do novin, kontaktovaly některé agentury a za dva týdny se pro ně naskytl dům jen o několik bloků od našeho. Nebyl to dům ve kterém by chtěli bydlet navěky, ale byl

pěkný a všichni se v něm mohli ubytovat. Tak se v něm zabydleli a všichni jsme za to děkovali Bohu.

Stále jsem si kladla otázku, proč nás sem Bůh poslal. Co je Jeho záměr? Co z toho vyjde? Také kromě Sunshine jsme ještě čekali na Tinker a její čtyři děti. Tinker chtěla přijet hned, ale řekla nám, že to potrvá další rok, než bude schopna přijet. A také Kathryn a třetí dítě Sissy. Měla jedno dítě a musela se cítit opuštěně. Loren, čtvrté dítě Sissy se rozhodla, že zůstane v Texasu.

Proč Bože? Proč tohle stěhování? Proč tolik životů rozházených? Co dobrého může vzejít z takového drastického vykořenění? Měla jsem jistotu, že je to Boží plán, ale stále ještě jsem to nechápala. Nedočkavě jsem očekávala na požehnané ovoce naší poslušnosti. Věděla jsem, že Bůh na nás položí něco tak nádherného, co bychom si ani v těch nejlepších snech nedovedli představit. Ano vskutku nějaké nadpřirozené požehnání nás čeká.

Spolu se Sissy a její rodinou jsme se zabydleli, a já začala hledat pro Sunshine a Ricka jejich dům snů. Jelikož jsem již znala několik makléřů tak jsem jednoduše zavolala a řekla jim přesně co hledám. S jejich penězi by jim postačilo něco menšího. Sunshine byla tak přesná v jejím požadavku takže když jsem ten dům uviděla, neměla jsem nejmenších pochyb, že to je ono. Hned jsem to poznala. Našla jsem ho týden předtím, než měli přijet. Bylo to jenom 12 bloků od našeho domu – pěkná procházka. V předzahrádce byli dva velké duby, které zastiňovali celý dům a bílý plot se sloupky obrostlé zimolezem. Byly tam dvě ložnice. Vypadalo to přesně, jak to Sunshine chtěla. Trochu to chtělo nabarvit. Ale Daron řekl, že s Deanem a chlapci od Sissy nakoupí materiál a dům vymalují jako svatební dar pro Sunshine a Ricka. Tak i tohle bylo vyřízeno. Nemohla jsem uvěřit, jak hladce vše šlo.

Kapitola 10

VIDĚLA JSEM JEŽÍŠE

V neděli ráno v šest hodin jsem se probudila a vyskočila z postele – takto jsem to většinou nedělala. Chňapla jsem po Bibli a spěchala do obývacího pokoje. Otevřela jsem Bibli náhodně v Žalmech. Otočila jsem pár stránek k žalmu 43. Moje oči se upřely na poznámku, kterou jsem si udělala na okraji: "Sunshine, nemocnice, anděl." Ta návštěva anděla se mi zdála, že má indikovat nějaký bod zvratu v jejím životě. Ach Bože modlila jsem se, ochraňuj moje dítě a přiveď ji v pořádku. Tolik mi schází. Odškrtnla jsem si další den v kalendáři. Zbývaly už jenom čtyři dny. Pouze čtyři.

Všechny jsem vzbudila. "Čas jít do církve!" řekla jsem a zaklepala jsem na Deanovi a Daronovi dveře. Dean řekl "další týden už tady bude Sunshine s Rickem že mámi?"

"Ano další týden bude hodně rušný." Od chvíle kdy jsme přijeli na Floridu jsme se všichni každé ráno chytli za ruce a modlili se za Ricka se Sunshine a celou rodinu. Tohle ráno Daron vedl modlitby děkoval Bohu a děkoval Bohu za vše, co máme a za Boží vedení v našich životech. Zatímco se modlil, stála jsem tam a přemýšlela, *jakého sladkého ducha je Daron. Bůh mne vskutku požehnal.* Silný pocit pokoje mne zaplavil, a já věděla, že Daron s Deanem to také pocítili. Když Daron dokončil modlitbu, objala jsem ho. "Díky synu. To bylo tak sladký."

"Opravdu jsem toto ráno cítil Boží přítomnost" odpověděl.

"Ano... cítila jsem, jako kdyby nás obklopili andělé" řekla jsem. "Je to úžasný pocit."

Bylo to teplé nádherné ráno. Když jsme jeli do církve podívala jsem se z okénka, a myslela, *Bože Ty jsi mne tak moc miloval i když já jsem tě tolikrát zklamala. Obviňovala jsem tě z věci kterým jsem nerozuměla, jako ta sebevražda mé matky. Myslím, že bylo jednodušší obviňovat Tebe než jí. Šla do Nebe Pane? Já nevím. Je tolik věcí, kterým nerozumím, ale tohle ráno vím, že mne miluješ. Nikdy jsem tvoji lásku tolik nevnímala jako teď, cítím ji v sobě a kolem mne. Cítím se tak nádherně. Tak moc ti děkuji.*

Na parkovišti u církve bylo plno tak jsme zaparkovali za rohem. Dean a Daron šli dovnitř zatímco já s manželem jsme tam stáli a probírali denní aktivity. "Chci se zastavit po cestě domů v Maggieově zahradnictví" řekla jsem "ok?"

"Doufám. Co tam chceš?"

"Za čtyři dny tady bude Sunshine. Chci pro ni něco zasadit, aby se cítila jak doma."

"Dobře uděláme to."

Jsem si jistá, že kázání bylo pěkné, ale musím přiznat že nevím o čem bylo. Tento duchovní pocit pokoje mne zaplavoval. Celé ráno jsem trávila tím, že jsem ve svém duchu hovořila s Bohem. Když pastor skončil krátce jsme s ním promluvili o té svatbě. "Jsme z toho tak nadšeni" řekla jsem mu. "Budou tady už za čtyři dny."

Po cestě nazpět jsem požádala Deana a Darona jestli jim nevádí, když se zastavíme v zahradnictví. Souhlasili, a zatímco čekali v autě já vešla dovnitř. "Dobré ráno Maggie. Potřebuji krásný žlutý keř růží."

"Tudy" řekla. "Zrovna včera nějaké přišli." Na konci uličky jsem viděla krásné květy. Některé začala vytahovat z bedny. "Které chceš?"

Prohlížela jsem si je. Jeden keř měl jednu květinu rozkvetlou mezi sedmi nerozkvetlými. "To jsou ony. To je tak milé. Moje malá tady bude za čtyři dny – to je ta ,o které jsem ti říkala, že se bude vdávat."

"Ach ano... Sunshine že?"

"Ano Sunshine... miluje žluté růže. Myslím, že když to zasadím tak do té doby všech sedm rozkvete. "

"Ano měly by."

"Také bych si vzala některé tyto" řekla jsem a ukazovala na jedny růžové květiny. Vzala ten keř růží a já si z něho některé vzala a dala je do kufru od auta. "Vezmi ještě pytel rašelínku mami" připomněl mi Daron. Když jsem pro něho šla uviděla jsem velikou listnatou rostlinu. Tohle za tím keřem růží bude vypadat nádherně, myslela jsem si, tak jsem to řekla Maggie a pomohla mi to naložit do kufru.

"To je pro Sunshine" řekla jsem všem v autě, po cestě domů. "pozná, že to bylo zasazeno jen pro ni. Udělám s tebou dohodu Darone."

"Co to je mami?"

"Půjdu rychle udělat oběd pokud ty půjdeš vezmeš lopatu a rozryješ půdu u chodníku kde ti ukážu" řekla jsem mu a ukazovala na místo, kde to chci.

"Ok mami, ty uvaříš a já to vyhrabu. Vař rychle, protože mám hlad!"

"Dohoda platí synku," řekla jsem. Vešli jsme dovnitř a převlékli naše sváteční oblečení do církve. Daron vzal lopatu a obracel pro mne tu zeminu. Zanedlouho jsem zavolala "Oběd už je hotový!" Vzala jsem talíř a donesla ho Garymu do obývacího pokoje, kde sledoval televizi.

Dean si vzal svůj talíř na verandu kde ještě Daron kopal. "Chceš, abych ti donesla tvoji porci Darone?" Zeptala jsem se. "Jo" řekl, když si umýval ruce zahradní hadicí.

"Já přijdu za vámi a pojíme spolu kluci." Měli jsme několik židlí na verandě. Za chvíli byl Dean hotov. "Vyložíš pro mne ty květiny?"

"Jasně", odpověděl. Hodila jsem mu klíče a s Daronem jsme ho sledovali, když jsme dojídali. "OK jak to chceš mami?" zeptal se Dean.

"Tak tedy tu velkou listnatou dozadu, mezi chodníček a dům, a keř růží před to. Ty malé purpurové květiny udělám sama."

Během několika minut Daron a Dean měli ty větší rostliny v zemi. Vzala jsem moji malou ruční lopatku a začala dávat do hlíny ty malé purpurové květiny. Dean s Daronem seděli na židličkách a sledovali mne. Gary přišel a posadil se vedle nich.

"To vypadá opravdu pěkně mami" řekl Daron.

"Dobrá práce mami" dodal Dean.

"No dobrá."

V té chvíli můj synovec Lonnie přijel na kole. Podíval se na mne a poté na Garyho. "Maminka s tátou vás chtějí všechny vidět" řekl, když zastavil.

Nebylo na tom nic neobvyklého. Podívala jsem se na mého manžela. "Půjdeš? Já chci dokončit sázení, ok?"

"Dobrá, hned budu zpátky," řekl a nasedl do auta.

Pokračovala jsem v sázení purpurových květin. Sissy byla jen šest bloků od nás, takže Gary se vrátil během pěti minut. Stále jsem ještě klečela na zemi, když přijel spolu s mým švagrem. Pohled na tváři Garyho a mého švagra říkal že se něco, hodně, hodně špatného stalo. Podívala jsem se na Daron a Deana. Oni to také cítili.

Gary se na mě podíval a pak se zahleděl do země.



"Co se stalo?" zeptala jsem se. Stál tam tiše, když Daron přišel a postavil se vedle mě a položil svou ruku kolem mého boku. Gary najednou pohleděl vzhůru na oblohu. Páni, Gary měl slzy v očích. Nepamatuji si, už kdy naposledy brečel.

"Co je to!" zakřičela jsem. Daron vzal moji ruku a něžně mi ji stiskl. Gary se mi podíval do očí znovu, a poté potřásl hlavou. "Co se stalo?" znovu jsem se zeptala.

"Je to Sunshine", řekl.

"Co tím myslíš, je to Sunshine? Co se stalo?"

Znovu se zahleděl dolů a potřásl hlavou.

"Co se stalo je nemocná? Měla autonehodu? Co se stalo se

Sunshine? Hrůza se mne zmocnila, zatímco jsem čekala na odpověď. "Co se stalo?" plakala jsem.

Pohleděl na verandu, kde seděl Dean, pak zpět na mě, třásl se mu rty. "Ona je... ona je mrtvá."

"Cože?" zakřičela jsem a on to zopakoval. "Je mrtvá. Byla zavražděna."

Daron zakřičel "Ne, ne, ne Bože!" Sevřel mě. "Ne Bože, moje sestro, moje sestro, moje sestro!"

Slyšela jsem, co Gary řekl, ale nevěřila jsem mu. Můj impuls byl okamžitě ho udeřit. Pak jsem ho chtěla ignorovat a pokračovat v sázení. Mýlí se. Víím, že se mýlí.

"Co to říkáš?" zakřičela jsem na něho. Daron se nekontrolovatelně rozbřečel a opakoval "Moje sestro, moje sestro.... Ne Bože, ne, Bože!"

V naprosté nevěře jsem řekla Garymu, "Ne, mýlíš se!" Popadla mne šílená hrůza. Nemá pravdu, nemůže mít pravdu. Nikdo nemohl Sunshine ranit. Každý ji miluje. Bůh by nedovolil, aby jí kdokoliv zranil, ne Sunshine.

Začala jsem potřásat hlavou. "Nemáš pravdu!" Zakřičela jsem.

"Ne, já říkám pravdu" řekl. "Pojďme k tvojí sestře."

Daron mne stále držel, a začal se potácet, tak tak jsem ho udržela. Dean měl na sobě strnulý zmatený výraz v obličeji a otočil se, aby vešel do domu. "Vezmi ho," řekla jsem Garymu. Otevřel dveře od auta, já nasedla a pomáhala Daronovi. Můj švagr mu pomáhal dostat ho do auta. Daron dal ruce kolem mého krku a začal se kolíbat.

"Ne mami, ne mami," opakoval. "Prosím tě mami řekni mi, že nemají pravdu." Poté na plné plíce zakřičel, "Bože kde jsi?"

Jen jsem tam seděla a nevěřičně potřásala hlavou. Gary vyšel z domu s Deanem. Nastoupili do auta a odjeli jsme k Sissy. Daron se dostal do šoku, když jsme dojeli k Sissy. Vystoupil z auta a bloudil po chodníku jako omráčený. Gary vyběhl, chytl ho za paži a vedl ho k Sissy domů. Potom ho se švagrem položili na gauč. Sissy tam stála s rukama přes pusu.

"Je mi to tak líto" řekla. Je mi to tak líto Terezo" opakovala a objala mne.

"Nemají pravdu Sissy. Chápeš to?" Všechno je to lež."

Podívala se mi do očí a potřásla nevěřičně hlavou, pak se podívala na Daronu vzala ručník a začala mu utírat obličej. Daron se třásl tak moc, že jen stěží vedle něho mohla sedět. Já jsem byla naprosto němá hrůzou. To nemůže být pravda, stále jsem nad tím přemýšlela..

Dean odešel dozadu na zahradu. Viděla jsem, jak s ním Gary mluví skrze skleněné dveře. Přála jsem si, aby s ním již více nemluvil jelikož je to všechno jedná velká lež. Stál tam s rukama založenýma a hleděl do nebe. Je jako já myslela jsem si. Dobře ví, že je to jedna velká lež.

Za chvíli ke mne Gary přišel. "Musím zavolat soudnímu lékaři v Texasu."

"Dobře," zareagovala jsem, "zavolej jim. Potom zjistíš, že to je všechno velká lež."

Šel do kuchyně a začal vytáčet číslo. Sissy stále utírala Daronovu tvář a modlila se za něho. Stále plakal, vstal a přišel k obrázku Ježíše, který visel na stěně.

Poukazujíc na obrázek, se na mě podíval a řekl, "Je přímo tam, mami. Právě jsem jí viděl, je tam s Ním. Je to pravda."

Stále jsem potřásala hlavou na nesouhlas. Slyšela jsem Garyho něco mumlat po telefonu. Šla jsem do kuchyně, kde byl. Chtěla jsem to slyšet. Chtěla jsem slyšet, jak mu říkají, že je to všechno lež, že se nejedná o Sunshine.

Gary soudnímu lékaři popsal Sunshine: "....dívka menší postavy, neváží víc než 45 až 50 kilogramů, dlouhé zrzavé vlasy." Podíval se na mne. "Jsou ještě nějaké jiné poznávací znaky?" zeptal se.

Pomyslela jsem si na sekundu "ano má malé mateřské znaménko nad rty." Věděla jsem, že žádné znaménko mít nebude, a podle toho poznají, že to není Sunshine. Gary opakoval soudnímu lékaři "ano má malé mateřské znaménko nad rty." Chvilí poslouchal a pak zašeptal, "Ach Bože." Obrátil se ke mne. "Z její tváře toho moc nezbylo k identifikaci." Poté pokračoval v rozhovoru. "....Dobře rozumím." Zavěsil telefon.

"Co rozumíš čemu? Není to ona. Rozumíš tomu nebo ne!"

"Právě dostali výsledky otisku prstů. Je to Sunshine. Je mrtvá. Byla zavražděna."

"A dost!" zakřičela jsem, "už mi nic neříkej!" Sesula jsem se na podlahu v rohu kuchyně. Ve své mysli jsem stále slyšela "Z její tváře toho moc nezbylo k identifikaci."

Moje mysl v té chvíli vypnula. Jen jsem tiše plakala. Moje krásná holčička nemá obličej. Moje Sunshine nemá obličej, to není pravda. Seděla jsem v rohu a kolíbala se. Ve své mysli jsem Sunshine zpívala: Ty jsi moje Sunshine, moje jediná Sunshine, ty mě děláš šťastnou...ach ne Bože, nemůžou ji vzít, nemůže ji vzít....ty jsi moje Sunshine, ty mě děláš šťastnou, když jsou mračna zatažena...ach Bože, co se tady stalo? Kde jsou Tvoje děti. Sunshine je Tvoje dítě... jak mi mohou říct, že je mrtvá a nemá obličej? Něco tu nehraje, Bože – co se stalo s Tvojí ochranou pro Tvé děti?... ty jsi moje Sunshine, moje jediná Sunshine, ty mě děláš šťastnou....ne, ne, ne, Bože to není pravda. Všechno je to lež! Ty Bože, ty mě musíš pomoci to pochopit. Cítím se tak zrazena! Dělal jsem všechno správně ze správných důvodů – pro Tebe Bože. Udělala jsem to, o co jsi požádal, celou rodinu jsem zde odstěhovala. Nechtěla jsem, ale udělala jsem to stejně. Teď se podívej! Podívej se na to, co se stalo mojí vzácné nádherné Sunshine. To nemůže být pravda.

Sissy si poklekla vedle mne a položila svou ruku kolem mých ramen. Také plakala. "Jednoho dne to všechno Terezo, pochopíme. Možná ne teď, ale jednoho dne určitě. Sunshine je pryč. Je s Ježíšem. To víš ne? Musíš to vědět."

Jen jsem tam seděla s rukama přes obličej. Nemohla jsem jí odpovědět. Myslela jsem si nějak, že když to nevyslovím, tak to není pravda. Jako kdybych mohla změnit věci tím, že budu zticha.

Gary a Sissy udělali všechny přípravy, a dalšího rána jsme byli na letišti. Stále jsem si myslela, že to není pravda. Nic jsem neříkala do chvíle, kdy jsme nasedali do letadla. Se Sissy jsme se objaly a já ji zašeptala, "Není to pravda, Sissy, uvidíš. Je to velká chyba. Není to Sunshine. Nemůže to být."

Viděla jsem tu bolest v jejich očích, když mi říkala "Bojím se, že to je pravda Terezo."

Celou cestu jsem k sobě tiskla Bibli a promluvila, jen když jsem musela. Náš pastor Cliff se ženou Betty nás čekali na letišti. Gary a Cliff se rozhodli, že bude nejlépe, když půjdou do márnice sami, aby identifikovali tělo. Gary chtěl také mluvit s detektivem, který případ vyšetřoval, aby zjistil, co se jí stalo.

Bety naznačila, že by bylo dobré, aby se mnou šla a koupila pohřební šaty. Seděla jsem tam tiše po cestě do obchodu. Znovu a znovu se mi opakovala ta slova: "Jedem koupit pohřební šaty pro Sunshine".

Nemohla jsem uvěřit tomu co se dělo. Včera ráno jsem mluvila s pastorem o její svatbě. Myslela jsem si, že za pár dní ji uvidím v jejím svatebním rouchu. Teď jsem jela, abych jí koupila šaty k pohřbu.

Snažila jsem se v sobě udržet emoce. Ale po pár minutách v obchodě, kdy jsem chtěla vybrat něco, co by se jí líbilo, jsem to nevydržela. Nemohla jsem. Obrátila jsem se ke zdi a plakala.

Betty řekla, "Já to udělám, Terezo. Já něco vyberu." Věděla jsem, že i pro ni je to těžké. Po několika minutách jsem se trochu dala dohromady a připojila se k ní. Nakonec jsme se shodly na krásném bílém rouchu zdobeném volánky. Přesně to byl její typ. Moc by se jí to líbilo.

Dům pastora byl spojen s církevní budovou. Jakmile jsme tam vešli, šla jsem do církve, abych se tam modlila. Podívala jsem se na kazatelnu...tady jsme spolu zpívaly. Podívala jsem se na místo, kde Sunshine obvykle sedávala. Pamatuji si na poslední Bohoslužbu, které jsme se v neděli účastnily před naším odjezdem. Seděla tam spolu s Rickem vedle mne, a slyšela jsem je jak mezi sebou šeptají o svatbě a o tom, jak si je Bůh použije.

Vrátila jsem se do pastorova domu. Chtěla jsem zavolat Rickovi a zeptat se ho co s ním stalo. Vytočila jsem číslo, ale žádná odpověď.

Když se Gary vrátil s pastorem seděla jsem opět v církvi a Gary přišel a našel mne. Měl takový tvrdý výraz v obličeji. "Viděl jsi ji?"

"Ano" odpověděl, a odvrátil svůj zrak.

"Jak vypadá?"

"Neptej se. Jenom se mne na to neptej."

"Prosím tě řekni mi něco. Je to ona? Je to Sunshine?"

"Ano," řekl.

"Jsi si tím jistý, že to je ona?"

"Ano jsem si tím jistý. A teď už se mne na víc neptej. Věř mi, to je něco, co nechceš vědět. Nejlepší je, když si ji budeš pamatovat takovou, jaká byla."

"Jak se to stalo?" Co se jí stalo?"

Posadil se, předklonil se lokty o kolena a hlavu dal do dlaní. Po nějaké chvíli jsem se znovu zeptala, "Co se jí stalo? Prosím tě, řekni mi něco."

Nepodíval se na mne. "Byla zavražděna, zemřela hroznou smrtí, strašnou... a víc už nepotřebuješ vědět, Více už nejsem schopen o tom mluvit."

Byla jsem zticha a myslela, že má asi pravdu. Možná, že opravdu toho víc nepotřebuji vědět. Asi bych to opravdu neunesla.

Poté co jsme strávili noc u Betty a Cliffa letěli jsme další ráno zpět na Floridu. Zařídili jsme, aby bylo její tělo převezeno tam, kde jsme my všichni.

Sissy nás s manželem čekala na letišti. Zdálo se mi, jako bych byla doma naposled před tisíci lety. Všechno bylo tak krásné a pak se náš celý svět převrátil vzhůru nohama.

Museli jsme zařídit převoz Sunshine a vybrat jí rakev. To bylo hrozně těžké. Občas jsem stále popírala situaci, a myslela si, že se zmýlili. Sunshine byla Bohem tolik milována. Nic takového by přece nemohl dovolit; určitě se každým okamžikem objeví ve dveřích, já to vím, usměje se a řekne, že se dopustili chyby... ach Bože já vím, co musím udělat. I když jsme měli mít pro veřejnost rakev uzavřenou, věděla jsem, abych si uchovala zdravý rozum, že ji musím vidět. Musela jsem se ve své mysli duši a duchu a přesvědčit, že je to skutečně Sunshine v té rakvi.

Policie v Texasu zdržela odvoz o dva dny, říkali, že ho potřebují pro důkazy, ale nakonec ji dovezli a pohřeb byl v sedm hodin večer. Sonya naaranžovala všechny květiny, které ji poslali. Byla to poslední věc, kterou pro Sunshine mohla udělat, poté co ji hlídala od chvíle, kdy se narodila.

Žádala jsem Garyho, abych jí mohla vidět, abych jí mohla naposledy držet. Nejdříve řekl ne, že bude lépe, když si ji zapamatuji tak jak jsem ji naposled viděla a ne jak vypadá teď. Ale já na tom trvala. Chápala jsem jeho reakci, jak se mne snaží ochránit i jí, ale já jsem ji chtěla alespoň naposledy vidět a držet jí za ruku. Musela jsem to vědět. Neměla jsem na výběr.

Poté co všichni příbuzní viděli rakev a rozloučili se s ní, požádala jsem, aby všichni opustili místnost, abych s ní mohla být naposledy.

Sonya ke mně přišla. "Mami jsi si jista, že to chceš udělat?"

"Jsem si tím jista, *musím* Sonio. Nemám jinou volbu."

Gary byl ten jediný, kdo ji viděl. Všichni neochotně opustili místnost a zavřeli jsme dveře. Gary jí přikryl obličej rouškou. Řekl mi, "Jenom se jí nedívej na obličej"

Otevřela jsem polovinu vrchního víka od rakve. Měla na sobě to roucho, které jsme jí s Betty vybraly, ale Bože, to nevypadá, že to je ona.

Podívala jsem se jí na ruce. Bylo na ní spousta líčidel a tmelu na tělo, ale ty stopy na rukou byli stále vidět. Nohy měla na spodu rakve. Bože to vůbec nevypadá jako Sunshine. To není ona. Sáhla jsem na dno rakve a zdvihla jsem její ruku.

Moje srdce onemocnělo v té chvíli. "Můj Bože!" zašeptala jsem.

Můj Bože, čím musela asi tak projít, ale pak se mi znovu vybavoval Kristus na jejím místě. Slzy mi stékaly po tvářích. Můj Bože podívej se na ty díry v rukou, byla ukřižována, ale já viděla že Kristus byl tam na jejím místě.

Ach milovaní, já vím, že vám to musí znít podivně, ale nemohla jsem tam spatřit Sunshine, jak tam leží. Viděla jsem tam Krista. Bože co jsi to pro nás jen vykonal? Můžeme jen trochu pochopit, co jsi pro nás vykonal? Ta strašná, hrozná muka, které si za nás vytrpěl – vidím to tady, tady v té rakvi.

Zavřela jsem víko. Víc už jsem nepotřebovala vidět. Viděla jsem tolik, kolik jsem byla schopna vidět. Věděla jsem, že je to tělo Sunshine, ale také jsem věděla, že už tam více není. Měla jsem takový zvláštní pocit. Věděla jsem, že je teď šťastná, plná radosti, plná pokoje. Měla všechno, co kdy chtěla mít a mnohem víc než to. Ach drahý Ježíši, děkuji ti za to, že nás tak miluješ, že jsi za nás tak trpěl a umřel pro nás. Jak moc Tě miluji! Nechápu to vše, ale děkuji Ti.

Následujícího dne byl její pohřeb. Přesně v ten den, ve kterém měla mít svatbu, jsme ji pochovávali. Ten pastor, který ji měl oddávat, ji teď pochovával. Bratři, kteří jí měli být její nejlepší muži a přinést její prsten na ruku, teď nesli její rakev. Vnuci kteří měli dělat uvaděče na její svatbě, teď nesli její rakev a družičky teď seděly se slzami v očích.

Kapitola 11

ROUCHO

Po pohřbu upadl Daron do těžké deprese. Ležel v posteli den za dnem a jenom hleděl do stropu, slzy mu tekly po tvářích. Neříkal, ani nedělal nic. Všichni jsme se s ním snažili mluvit a přesvědčit ho, aby se připojil k rodině. Seděla jsem vedle jeho postele a četla mu Bibli. Jeho bratranec (nejstarší syn Sissy) chodil do jeho pokoje a sedával vedle něho.

Sonny a Daron byli nejlepší kamarádi již od dětství. Věděla jsem, že Sonny nese Daronovu bolest těžce, jako svoji vlastní. Sunshine měl moc rád a ten den kdy byla Sissy na cestě na Floridu se jí snažil několikrát zavolat.

Všichni jsme měli o Darona obavy. To jak byli spolu se Sunshine propojeni, to jak se jí vždy snažil ochránit mohlo vést k tomu, že pocítí povinnost se pomstít. Mluvil jenom zřídka, a když promluvil, vždy říkal "Už je dostali? Jsou zatčeni?" musela jsem odpovědět "Ne ještě ne synu". Pak se zase překulil a zíral do stropu. Snažila jsem se ho přesvědčit, že je policie nakonec dostane a že o to nemusíme mít starost.

"Budou chyceni a potrestáni" stále jsem mu opakovala, ale měla jsem o něj hlubokou obavu. Věděla jsem, že pokud se něco rychle nepodnikne tak odejde. Den za dnem jsem se za něho modlila, aby byl Daron z tohoto hrozného hlubokého zármutku vysvobozen.

Když jsme přijeli zpět do Texasu, Gary mluvil s detektivem. Řekl mu, že ví, kdo to udělal. Detektiv je moc dobře znal, a dal mu ohledně těchto lidí spoustu informací, zvláště o jejich vůdci a jeho manželce. Řekl Garymu, že to není poprvé, co takto vraždili, ale nějak se z toho dostali ven. Ale tentokrát prý je dostanou, i kdyby to mělo vzít spoustu času, a slíbil, že je dostanou. Když nám to takto slíbil, nechali jsme to na něm a jeho oddělení.

Nemohla jsem uvěřit, co se stalo s naší kdysi tak šťastnou rodinou. Snažila jsem se hodně o Sunshine mluvit s Garym, Deanem, nebo Daronem. Gary mně ale vždy řekl, "Je pryč. To už nezměníme, takže se na ni radši snažme zapomenout."

Nejenom, že to pro mne bylo nemožné, nedovedla jsem si ani představit, jak by na ni mohl zapomenout. Každý se snažil vyhýbat jakémukoliv rozhovoru, nebo dívat se jeden druhému do očí. A i když ty dny byly samy o sobě hrozné, noc se stala hororem.

Dean přestal mluvit úplně. Během dne si hrál o samotě basketball na cestě nebo studoval své právnické knihy. Již od devíti let se chtěl stát advokátem. Již v tom věku vyhledával právnické knihy ve veřejné knihovně. Ted' už měl svoji velkou sbírku právnických knih. Mnoho z těch knih mu Sunshine darovala. Povzbuzovala ho a hodně se o jeho studium zajímala.

Ted' většinou při studiu v noci usínal, používal studium k tomu, aby usnul. Poté co usnul, slyšela jsem ho často, jak se převaluje a křičí ze spaní "Ne, ne nebijte ji! Neublížujte jí!" Měl na tváři studený pot. Přiběhla jsem, probudila ho a snažila se ho utěšit, obejmout, ale jelikož mu bylo 15 let, tak mně to již nedovolil. Byl nahněvaný, že jsem narušila jeho soukromí, i když se ke mně nijak hrubě nechoval.

Ach můj Deane, vzácný sladký – jak raněný byl jeho milující sladký duch. Noc co noc se tyto noční můry vracely. Chodila jsem po chodbě a vše jsem pomazávala olejem od postele po dveře a dokonce když usnuli mazala jsem jim čelo. Pokládala jsem všude Bible otevřené v Žalmu 23. Dávala jsem všude možné co nejvíce křesťanských předmětů. A ano, hned od začátku jsem všem doporučovala schůzku u psychologa, ale nikdo s tím nesouhlasil, ba ani o tom nechtěli nic slyšet.

Satan by nejradši zničil každého v rodině skrze smrt Sunshine. Pokoušel se o to ze všech sil. Pokud to nebyl Daron, tak Dean nebo můj manžel, kdo ze spaní křičel. Nevěděla jsem, co mám dělat, tak jsem chodila po chodbě a modlila se. Potřebovala jsem klid, potrebovala jsem být u Sunshine. Potrebovala jsem být pryč z tohoto zla. Jednoho večera jsem naskočila do auta a jela na hřbitov. Musela jsem jí být na blízku.

Seděla jsem na jejím hrobě a jemně zpívala písně, které jsme spolu zpívaly. Dělal jsem kříže z jehličí, které jí na hrob padaly z velkého jehličnatého stromu, který hrob zastiňoval.

Začala jsem na hrob chodit každou noc, a dostalo se to až do bodu, kdy jsem tam chodila i přes den. Tam jsem cítila klid.

Po čtyřech týdnech od její smrti, poté co všichni jednoho večera již spali, jsem si všimla, že její svatební roucho stále visí v igelitu v mé skříni. Ctila jsem její požadavek, aby ho nikdo neviděl až do dne její svatby. Vytáhla jsem to roucho z igelitu a bezmyšlenkovitě jsem nasedla do auta a odjela.

Tolik jsem toužila, aby ho uviděla. Prosím pochopte to – já vím, že to neomlouvá moje jednání, ale já jsem byla zmatena a v hlubokém zármutku a nebyla jsem schopna racionálně uvažovat. V mém srdci byla veliká díra, kterou tam Sunshine zanechala. Neustále jsem se cítila jakoby ochrnuta, jakoby část mé bytosti byla pryč. V každém stehu toho roucha byla láska a očekávání. Byla to bez pochyb ta nejkrásnější věc, jakou jsem kdy udělala, tak dokonalá, přesná podle jejího přání.

Velká socha anděla tyčící se nad jejím hrobem mi pomohla to místo rychle najít. Zaparkovala jsem auto, vzala jsem její svatební roucho a položila ho na hrob. Pak jsem tam seděla a hleděla na sochu anděla.

"Ty jsi ten, který ji teď ochraňuje? Ty jsi ten který ji navštívil v nemocnici?... ten který ji vzal za ruku a pomohl jí, aby mne našla, když jsem spadla z toho srázu?" Samozřejmě že mi neodpověděl, ale jeho přítomností jsem byla utěšena.



"Teď už ji nikdo zraňovat nebude" řekla jsem mu. "Nikdo už ji teď neraní, teď ne!" Nevěděla jsem koho ten anděl má reprezentovat, ale říkala jsem mu Michaeli, Boží nejmocnější válečník.

Podívala jsem se na to roucho, které leželo na jejím hrobě. *Je to tvoje moje dítě. Je to přesně tak jak jsi to chtěla.* Nevím, proč mne nenapadlo jí v tom rouchu nechat pohřbít – v tom čase mne ta myšlenka nenapadla.

"Nikdy jsi to neviděla Sunshine. Nikdy to nebudeš nosit, ale je to tvoje miláčku," řekla jsem, zatímco jsem rukou narovnávala roucho, aby nebylo zmuchlané. Muselo být narovnané. Hluboko v duchu jsem věděla, že tohle není

zrovna zdravý duchovní ani mentální stav. Ale moje pocity mne přemáhaly, materiální citění a nutkání bylo tak silné – musela jsem být s ní. Musela jsem jí to roucho předat.

Více než cokoliv na světě jsem se k ní chtěla připojit ve smrti. Jak jednoduchý by to bylo zemřít přímo na tomto místě! Ta emocionální bolest byla tak hrozná.... myšlenka na sebevraždu s tím byla ve srovnání tak utěšující. Začala jsem přemýšlet, jak bych to provedla, a rozhodla jsem se, že další noc to udělám. Něco sebou přinesu a udělám to přímo tady. "Potom už budu s tebou miláčku. Budu pryč z tohoto hrozného světa a budu s tebou."

Seděla jsem tam vedle ní, zpívala jsem těžko jsem kvůli pláči mohla vyslovovat nějaká slova. "Ty jsi moje Sunshine, moje jediná Sunshine, děláš mne šťastnou...."

V té chvíli jako by se země a obloha otřásla, cítila jsem, jak se moje tělo divoce třese, a uslyšela jsem hlas: "Není tady, je se Mnou. Odejdi odsud a nikdy se nevracej!"

Přestrasena jsem zakřičela, "Bože! Prosím tě ne!" běžela jsem k autu a ujížděla odtam jak nejrychleji jsem mohla. Slyšela jsem Boha ke mně mluvit skrze Ducha Svatého velmi často, tichým a jemným vnitřním hlasem, ale tohle bylo tak hlasité, jako hřmění nebo stádo buvolů.

Ach Bože, pomyslela jsem si, je mi to tak líto. Znelíbila jsem se ti, já vím, prosím odpusť mi. Ještě než jsem se vrátila zpět domů, tak jsem znovu cítila tu lásku Boží v hojnosti. Začala jsem zpívat Bohu.

Když jsem přišla domů, tiše jsem vklouzla do postele. Ten hřbitov jsem již nikdy nenavštívila..., to byl další krok, jak překročit tu horu zármutku, který ničil naši rodinu.

Dean o smrti Sunshine nechtěl mluvit. Byl ve svém zármutku tak vážný. Jednou odpoledne jsem byla v kuchyni a Dean kolem mne prošel k zadním dveřím. "Kam jdeš synu?" zeptala jsem se ho snažíc se s ním navázat rozhovor.

"Ven", odpověděl. Ta krátká úsečná odpověď mu nebyla vůbec podobná. Chápala jsem to, ale trochu mne to ranilo.

"Můžeme se synu pomodlit?" zeptala jsem se a šla blíž k němu.

"Za co mami?" řekl a sklopil hlavu. Viděla jsem, jak se mu do očí derou slzy poprvé od doby úmrtí Sunshine. "Modlili jsme se za Sunshine každý den mami. K čemu to bylo dobrý?" Otočil se a odešel ze dveří. Cítila jsem se jeho otázkou tak raněna. Opravdu jsem pro něho neměla žádnou odpověď, ale v srdci jsem věděla, že tu ji dostanu. Bůh nám jistě zjeví jak dobré je se modlit, když se něco takového stane.

Začala jsem číst Bibli více než kdy předtím. Zdála se mi jako nová kniha. Ty příběhy byly stále stejné, ale jejich význam jsem viděla v novém světle. Přistihla jsem, se jak rychle pospíchám, abych vykonala své denní povinnosti, jen abych už mohla číst Bibli. Musela jsem najít odpověď na Deanovu otázku. Nemohla jsem mu říct to, co tak často slyšíme kolem sebe "No víš, to byla Boží vůle". Musela jsem zjistit proč. Věděla jsem, že v tom našem křesťanském světě není něco v pořádku.

Navzdory všem těm modlitbám a vyznávání pozitivních veršů vztahujících se k zdraví, hojnosti, atd... a pokud to bylo v Bibli a bylo to jen a jen pozitivní to vše jsem nad svými

děťmi vyznávala – tak kde se tedy stala chyba? Proč je teď Sunshine mrtvá?...a nejen mrtvá, ale z toho co jsem se dozvěděla, umírala velmi dlouho, hrozně trpěla až k smrti. Proč teď její zohavené tělo leží v hrobě? Proč Bože?

Četla jsem svoji King James verzi Bible (něco jako u nás Kralická Bible) a podtrhávala si všechny verše, které se nějak k mé otázce vztahovaly. Pak jsem četla svoji verzi Living Bible. Dívala jsem se i na různé řecké a hebrejské významy slov. Vždy jsem měla ujištění, že když opravdu zkoumáme svoji Bibli tak odpověď najdeme, ať už je otázka jakákoliv.

Škoda že jsem to nemohla udělat tehdy poté co moje matka spáchala sebevraždu a kazatel mi řekl, že nezáleží na tom, jaký život žila, půjde do pekla. Tehdy jsem mu věřila. Byla jsem tehdy náctiletá dívka a neměla jsem takovou schopnost zkoumat Písmo.

Den za dnem každou volnou minutu, kterou jsem měla, jsem buď četla Bibli, nebo se modlila na klenou za odpověď. Bylo to právě tehdy, kdy ke mně Bůh promluvil a řekl mi, abych tuto knihu napsala. Znovu a znovu jsem se ho na to ptala. Nejenom to, že jsem si uvědomila, že nejsem žádná spisovatelka, ale také že nevidím žádný důvod proč psát knihu, kde se píše o smrti, utrpení a zmatku.

Nicméně On mi řekl, abych ji napsala, tak jsem si začala každý den dělat poznámky o věcech, na které jsem si vzpomněla, a zapisovala je co nejpřesněji. Netušila jsem, jak dlouho mi to zabere, anebo co jiného bude ode mne k tomu potřeba. Jen jsem věděla, že musím poslechnout. Nedovedla jsem si ani představit, co z toho vzejde.

Kapitola 12

TELEFONÁTY

Jednoho večera jsem si vzpomněla, že Gary dostal nějakou zprávu ohledně té vraždy. Vstala jsem a vytáhla mu peněženku z kapse u kalhot. Tvrdě spal v té chvíli. Nikdy jsem nic takového neudělala, ale cítila jsem se nutkána dozvědět se, kdo tyto lidé, kteří spáchali tak hroznou věc jsou.

Vklouzla jsem do koupelny a prohledávala jsem tu peněženku, až dokud jsem ji nenašla, i když jsem se trochu obávala takovýchto informací. Jakmile se dozvím, kdo tyto lidé jsou, budu schopna se udržet? Anebo v nějakém momentu slabosti podrytém zármutkem a šílenstvím jim udělám to stejné, co oni udělali jí? Věděla jsem, že jsem fyzicky toho schopna, cítila jsem že k tomu mám pádný důvod, ale to bych potom byla naprosto mimo Boží vůli. Být mimo Jeho vůli mne ale natolik vystrašilo, že jsem věděla, že něco takového bych nikdy neudělala. Nicméně když jsem tu zprávu našla, modlila jsem se, *Bože prosím, já vyvyšuji krev Ježíše nad každou informací, kterou tady naleznou. Kárám satana, aby z toho cokoliv použil proti mne. Ty Otče nějakým způsobem z toho dostaneš slávu.*

Věděla jsem, že ten příběh na policejní zprávě je lež. To už mi bylo řečeno hned od začátku – ale zajímaly mne ta jména, adresy, a telefonní čísla. Chtěla jsem vědět, kdo tito lidé jsou. Opsala jsem si informace, které jsem chtěla tak moc vědět. Poté jsem vše dala nazpět přesně tak, jak jsem to našla.

Několik minut jsem hleděla na ta jména. James a Helen byli hlavním předmětem v té zprávě, já byla přesvědčena, že to jsou ti, kteří zavraždili Sunshine. *Bože, teď když mám tohle, co chceš, abych s tím udělala? Mám jim zavolat? Mám se vrátit zpět do Texasu a konfrontovat je? Co mám dělat?* Z toho co řekl Gary, detektiv obviňoval nejvíce Jamese.

Ale poté ke mně Bůh promluvil a řekl mi, abych se modlila za Helen. Přiznám se, že jsem si myslela v té chvíli, že je to nefér vůči mně. *Bože, myslela jsem si, Ty chceš po mně, abych se modlila za někoho, o kom Ty víš, že mučil a zavraždil moji Sunshine?*

Ale jen čistě z poslušnosti jsem se za Helen začala modlit. Neměla jsem pro ni srdce; necítila jsem k ní žádné sympatie ani starost. Na to jsem příliš raněna. To co jsem pro ni a Jamese chtěla bylo, aby byli zadrženi a potrestáni. A v té chvíli jsem si myslela, že žádný trest pro ně není dostačující.

Ale Bůh řekl, abych se za ni modlila, tak jsem se modlila. Nejdřív jsem se modlila pouze takto, *Bože přináším ti Helenu a tuto situaci před Tebe. Pokládám to ke kříži Ježíše.* Po nějakém čase jsem začala prosit o Boží ochranu a vedení v životě Helen. Kárala jsem satanský vliv na jejím životě, který byl očividný. Vírou jsem nad ní používala krev Ježíše a modlila se, aby se k činu doznala – ne pro mé dobro ale pro její dobro. Den za dnem, týden po týdnu jsem se za Helen modlila, až konečně jednoho dne mi detektiv zavolal. "Tedy," řekl, "jen jsem chtěl, abyste věděla, že Helen dnes odpoledne přišla a podepsala plné doznání. Dobrovolně se přiznala k tomu, že ona a James zavraždili Sunshine." Byla jsem nadšená. Myslela jsem si, že brzy bude po všem.

Co je to v naší lidské duši, že požadujeme takové rozhodnutí? Proč máme v sobě takovou potřebu dovést věci ke konci? To nevím, ale byla jsem přesvědčena, že se ta věc ohledně její smrti musí vyřešit a potom teprve naše rodina pocítí úlevu. James a Helen teď půjdou před soud a budou usvědčeni ze všech svých hrozných činů.

Detektiv pokračoval dále: "Našli jsme další dívku a dva muže, o kterých jsem si jist, že James a Helen zavraždili. Měli to být přátelé Helen a Jamese, a já si myslím, že je zabili, protože věděli příliš hodně o smrti Sunshine."

"Doznala se Helen i k těmto vraždám?" zeptala jsem se ho.

"Ne. Neptal jsem se jí na to – chtěl jsem je nejdřív usvědčit ohledně vraždy Sunshine. Teď se Helen bojí, že ji James zabije kvůli tomu, že se doznala."

"Můžete ji dát do ochranné vazby?"

"Myslím, že budeme muset," odpověděl.

Krátce poté co jsme zavěsili, jsem cítila, že mám Helen koupit Bibli. To pro mne nebylo jednoduché, ale cítila jsem se k tomu Bohem puzena. Vešla jsem do Křesťanského knihkupectví a při každém kroku jsem se modlila. Bože dej mi odvahu, abych udělala to oč

mne žádáš. Nakonec, po nějakém tom zápase se satanem jsem koupila červenou Bibli a vzala jí domů. Řekla jsem to Sissy. Seděly jsme spolu na gauči a podtrhávaly jsme verše ohledně odpuštění a na přední stránku Bible jsme napsaly několik veršů ohledně odpuštění, a několik odkazů ohledně spasení. Také jsem do ní vsunula následující dopis:

Drahá Helen,

Nejdříve, dovol mi představit se. Jsem Tereza, matka Sunshine. Nelze popsat tu ztrátu a zármutek nad smrtí Sunshine. Byla tak zvláštní, tak požehnaná, a jelikož jsi ji znala osobně, tak jsem si jista, že jsi věděla, jak blízko jsme sobě byly. Opravdu byla "Slunečním svitem" (Sunshine) mého života, ale vím, že je teď s naším Spasitelem. Píši ti tento dopis, abych ti dala najevo, jak moc jsem ráda, když jsem se doslechla o tvém doznání. Modlím se za tebe od chvíle smrti Sunshine. Ať už je tvůj důvod Helen jakýkoliv, tvé doznání je prvním krokem k Bohu. Nevím, co tě na této Zemi čeká. Co vím je, že velmi záleží na tvé duši, a Bůh je Ten který odpouští, ať už je naše přestoupení nebo hřích jakýkoliv. Ježíš za tebe zemřel Helen, a chce, abys věděla, že tě miluje a nezáleží na tom co jsi udělala, můžeš k Němu přijít. Sissy mi řekla, že ses jí zmínila o tom, že jako dítě jsi znala Boha. A tak jak je tomu s většinou Božích dětí, satan pracuje tvrdě a používá více zlých démonů, aby je zkazil a použil pro svoji práci. Jsem si jista, že tohle udělal tobě.

Prosím věz Helen, že tě neodsuzuji. Všichni jsme hříšníci spaseni Boží milostí. A všechny naše hříchy jsou nám odpuštěny, pokud se modlíme a přijmeme Ježíše do našich životů jako našeho Pána a Mistra a osobního Spasitele. On tě chce zachránit, Helen a dát ti nový začátek, a učinit tě svým dítětem. Jen volej na Jeho jméno.

Upřímně v Kristu, Tereza

(Později vysvětlím, jak se Sissy a Helen setkaly.)

Přeložila jsem dopis, vložila ho do Bible, a poslala to detektivovi, aby jí to předal.

O tři dny později mi detektiv volal znovu. "James se mne snažil dnes zabít. Najal si zabijáka, ale já jsem ho dostal. Na mém stole mám tu zbraň, kterou se mne snažil zabít," řekl.

"Jak víte, že ho najal James?" zeptala jsem se ho.

"Protože vyznal, že mu James zaplatil tisíc dolarů za to, aby mne zabil."

"Tak to tedy činí jeho případ ještě horším."

"Ano. Také mám prohlášení od čtyř přátel Sunshine, co se týče Jamese a Helen, kteří přišli k jejich domu v tu noc, kdy zavraždili Sunshine, kde se říká, že ji najdou a zabijí. Dostal jsem ho a teď už se z toho nikdy nedostane."

"Dobře. Takže teď už James nebude moci zabít nikoho jiného, že?"

"Správně," odpověděl. "Vím o dalších čtyřech, které zabil před Sunshine a alespoň třech dalších poté. To je dohromady osm o kterých vím, a pouze Bůh ví, kolik jich je doopravdy."

Pak jsem mu řekla, "Jsem ráda, že nejste jeden z nich, detektive."

"To jsem taky rád," řekl.

"Byli někteří ze zavražděných i z jiného státu?" zeptala jsem se.

"Ano, vím, že někteří byli z Jižní Karolíny."

"Už byla přivolána F. B. I?"

"Ano."

"Na co přišli?"

"To nevím naše pátrání je naprosto samostatné."

"Copak spolu nespolupracujete na vašich zjištěních?"

"Někdy," odpověděl.

"Copak F. B. I. neví o těch dalších sedmi mrtvých?"

"Ano, jsem si jistý, že ano. Řekli mi o těch třech, kteří byli zabiti před Sunshine."

"Můj Bože, jak je možné, že tento muž ještě nebyl polapen?" zeptala jsem se užasle. "Jak je jen možné, že masový vrah může takto unikat, s takovým počtem vražd – jak je možné, že je stále na svobodě?"

"Dlouho nebude. Mám dost důkazů k usvědčení."

"To ráda slyším. Nemám zájem se pomstít, ale modlím se, aby už kohokoliv dalšího nemohl zavraždit, a uvrhnout další rodinu skrz peklo. Jak dlouho to bude trvat, než bude za mřížemi?"

"Hodně brzo, hodně brzo." Poté detektiv mluvil více potichu a řekl, "Jeden můj přítel, který je Texas Ranger mi řekl, že James nebude být moc trestně stíhán, že ho nebudu moci obžalovat. Ale mně se to povede. Já ho dostanu. Už jdu po něm dost dlouho, než aby mně unikl."

"Proč to tvůj přítel řekl, detektive?"

"Nebojte se, Jamese dostanu, to vám slibuji."

Rozloučili jsme se a zavěsili. Ve své mysli jsem měla z toho telefonátu spoustu nezodpovězených otázek a některé věci, které mi řekl mne zmátly, ale ve svém duchu jsem věděla, že se mi to vše ujasní. Nějak se pravdu dozvím.

Jednoho večera, asi dva týdny poté co jsem poslala Bibli s dopisem Helen, jsme se všichni chystali ke spánku. Daron, Dean můj manžel a já jsme sledovali Křesťanskou televizi, což pro

mne bylo životně důležité spojení. Stále jsem byla v té oblasti celkem nová a neměla jsem žádné stálé křesťanské přátele poblíž, kromě své rodiny. Sledování televizních Křesťanských pořadů mi dávalo povzbuzení.

Bylo krátce po desáté večer, když zazvonil telefon. Okamžitě jsem měla pocit že se něco mimořádného děje.

Zvedla jsem telefon a pozdravila. Ženský hlas řekl, „Matka Sunshine?“

Ta otázka mne trochu zbrzdila, než jsem odpověděla, "Ano?" to byl zvláštní způsob, jak začít rozhovor.

Znovu se hlas zeptal "Jste matka Sunshine?" bez přemýšlení jsem řekla "Ano, Helen, to jsem já".

"Na chvíli se zarazila a bez jediného slova zavěsila.

"Nevím, jak jsem věděla, že je to Helen. Proč zavěsila? Asi proto, že jsem ji nazvala jménem. Jak se vůbec dostala k mému telefonnímu číslu? A jak je vůbec možné, že věděla, kde žiju? Posadila jsem se rozbrečela se a začala jsem se za ni modlit. *Bože prosím, ať mi zavolá zpět. Ať mi to vysvětlí! Mám tolik otázek, které ji chci položit. Chci vědět proč Sunshine zavraždili. Proč Bože? Proč jsi to dovolil? Potřebujeme být z toho vysvobozeni a nedávat si to neustále za vinu! Co jsem mohla udělat, aby se to nestalo? Nebo snad Daron nebo Dean... nebo Ty Bože Otče? Stále je to všechno tak zmatené, a neustále trpíme tím, že si to dáváme za vinu! Drahý sladký Ježíši, prosím, ať mi zavolá zpět. Potřebuje vědět, že Ty odpouštíš. Já jí to Bože řeknu, ukážu jí to. Já vím, že jsem jí to vysvětlila v tom dopise, ale ráda bych s ní hovořila.*

Asi za deset minut zazvonil telefon znovu. Vyběhla jsem a vzala sluchátko.

"Halo."

Znovu ta otázka: "Matka Sunshine?"

"Ano to jsem já. Prosím mluvit se mnou. Prosím vás, nezavěšujte. Prosím vás mluvit se mnou."

Dlouho nic neříkala, a poté řekla, "Nevím, jestli mohu."

"Mluví se mnou Helen že?"

"Nevím, jestli vám smím odpovědět... nevím, jestli s vámi mohu vůbec mluvit."

Znovu jsem začala s ní mluvit a ona znovu zavěsila.

Znovu jsem se za ní modlila. *Bože, to znělo jako duše, která je skutečně něčím mučena! Pomoz jí, Otče, a pomoz i mne abych jí pochopila a pomohla.* Čekala jsem a čekala, modlila se za ní, aby mi znovu zavolala. Jedenáct hodin večer, dvanáct hodin večer, jedna hodina ranní. Nakonec jsem šla spát.

Když jsem ležela a pomalu začala usínat a uvnitř jsem se modlila, *Otče Bože, prosím, ať zavolá znovu. Vím toho tak málo o smrti Sunshine.* Usnula jsem a telefon začal zvonit znovu o půl třetí ráno. Vyběhla jsem a zvedla ho. "Halo, prosím nezavěšujte – halo?"

Po dlouhé odmlce se ozvalo: "Matka Sunshine?"

"Ano Helen, nezavěšuj. Prosím mluv se mnou."

"On mne zabije, to víš".

"Kdo Helen, kdo tě zabije?"

"James. Už se o to i pokusil. Zabije mne za to, že s tebou budu mluvit. Udělala jsem slib...,ale já nevím proč."

"Já vím Helen. Já vím proč."

"Proč?"

"Protože jsem se za tebe modlila."

"Tak ty ses nám modlila. Aha," řekla pohrdavě. "Tvůj Bůh nemá žádnou kontrolu nade mnou." Byla hořce vysmívavá.

"Pokud můj Bůh nemá nad tebou kontrolu, tak proč ses doznela? A proč teď se mnou mluvíš?"

"Jenom drž hubu a poslouchej!" vyštěkla.

Vím, že jsem ji nahněvala, a nechtěla jsem znovu zavěsit, tak jsem řekla, "Ok Helen, budu poslouchat. Můžeš mluvit."

"Asi chceš vědět, proč jsme Sunshine zavraždili."

"Ano Helen, to bych ráda věděla. Pomohlo by mi to vše lépe pochopit."

Na delší dobu se znovu odmlčela. "To bys nepochopila, i kdybych ti to řekla," odvětila pohrdavě.

Cítila jsem, že se mne snaží vyprovokovat, ale tohle pro mne bylo důležité a proto jsem jí nastavila druhou tvář, tu lepší (pozn. Překl: Mat. 5:39 *"Já vám však říkám, abyste neodporovali zlému člověku. Když tě někdo udeří do pravé tváře, nastav mu i druhou."* B21)

"Možná, že to Helen nepochopím, ale budu se snažit. Jen potřebuji vědět proč. Proč zrovna Sunshine? Prosím řekni mi to."

Znovu se ozývalo jen ticho po delší dobu. Poté velmi arogantním tonem řekla "dávali jsme si inzeráty, abychom nalákali podobné dívky jako je ona. Vybrali jsme si ji již od začátku."

"Vybrali jste si ji k čemu Helen? O čem to mluvíš?"

"Ty jedna ignorantní...(vynechávám) Křesťanko, nemáš ani ponětí, co se děje, že? Žiješ si ve svém vlastním malém...(vynechávám) zasněném světě."

"Tak tedy Helen, proč bys mne nemohla trochu informovat?", já jsem již tušila o čem to mluví. Ale jen jsem to chtěla slyšet od ní osobně. "Co Helen? Co mi ignorantní Křesťané nevíme?"

"Děláme to co je nezbytné. Chápeš?"

"Ne, nechápu Helen. Vysvětli mi to."

"Já jsem čarodějnice. Moje matka a babička byly čarodějnice. Děláme jen to co je nezbytné. Chápeš!"

"Helen, prosím vysvětli mi, proč bylo nezbytné Sunshine zabít. Jak ona do toho vše zapadá?" Tlačila jsem ji. Chtěla jsem aby mně potvrdila, co jsem si myslela již od chvíle kdy jsem Sunshine viděla v rakvi.

"Sunshine mi řekla vše, co jsem potřebovala vědět, když jsem s ní dělala přijímací rozhovor kvůli práci," řekla Helen pohrdavě.

"Co je to Helen?"

"Tedy, řekla, *Jsem Křesťanka – neudělám nic, co by bránilo mé chůzi s Bohem.*"

Samozřejmě tohle jsem slyšela Sunshine říkat často. "Vysvětli mi toho víc Helen, prosím."

"Je čas abyste vy všichni věděli, že jste poražení," řekla. Poté mi začala vykládat každý detail, jak Sunshine tu noc zavraždili. Řekla mi, jak to udělali a proč to udělali, kdy a kde.

V jejím hlase nebyla žádná lítost. Naopak, chlubila se tím, co udělala. Lituji, že jsem na ni neměla více duchovního vlivu, i když jsem se o to pokoušela. Opravdu jsem ji chtěla vést ke Kristu, ale nechtěla s tím mít nic společného. Její poslední prohlášení bylo, "Policie nás nikdy nedostane. Uvidíš. Uvidíš."

Co tím myslela? Jak se opovažuje myslet si, že jí projde takový hrozný zločin! Nemohla jsem tomu uvěřit. Poděkovala jsem Bohu za to, že mi zavolala, za to že jsem se dozvěděla tyto věci. Teď jsem začala chápat proč a jak se to stalo.

I když jsem se snažila několikrát detektivovi zavolat, abych mu řekla že mi Helen zavolala, tak buďto nebyl u sebe, nebo byl zaneprázdněný. Pokaždé jsem mu nechávala zprávu na záznamníku, aby mi zavolal zpět. Několikrát jsem mu dokonce napsala dopis, ale týdny ubíhaly a on mi neodpovídal.

Když jsem se takto cítila opuštěna policií, zašla jsem za advokátem v Texasu. Dva týdny poté co jsem si ho najala, tak se mého případu vzdal a odůvodnil to tím, že nebyl schopen získat jakoukoliv zprávu ohledně její vraždy. Myslela jsem si nejdřív, že takto právníci zřejmě jednají a zeptala jsem se ho, "copak nemám žádné právo v tomto případě?" Neměl pro mne odpověď, a já už nevěděla na koho jiného se obrátit. Tak jsem se jen modlila a čekala.

O tři měsíce později, jsem dostala následující dopis ohledně případu se Sunshine:

Pane a paní____,

Dostal jsem váš dopis ohledně vraždy Sunshine. Udělal jsem velmi rozsáhlé a detailní pátrání až do doby kdy byla zabita. Nástroj jejího usmrcení bylo tesařské kladivo, a byla s ním bita po delší dobu před tím než zemřela. Bránila se, ale nakonec jí útočníci přemohli. Jelikož vám nechci působit více zármutku dalšími detaily, napsal jsem vražedné obvinění proti Jamesi a Helen za vraždu Sunshine.

Případ jsem předal minulé září krajskému advokátovi do jeho kanceláře. Případ se dostal k velké porotě pro přezkoumání. Oba dva byli předvedeni před velkou porotu k výslechu, a jejich případ bude pokračovat, až dokud nebudou usvědčeni z vraždy. Právě je případ u velké poroty k přezkoumání důkazů, které jsme nashromáždili. Pokud budou důkazy stačit k usvědčení budu mít zásluhu na jejich zatčení. Pokud nikoliv, pak pátrání bude pokračovat.

Rád bych zde přidal jednu osobní poznámku. Vnímám to jako kdybych Sunshine znal osobně. Moje pátrání ukázalo, že ji lidé měli velmi rádi a byla velmi přitažlivá osoba. Byla krásná, a jak její přátelé říkají, všude kde byla, rozdávala sluneční svit (Sunshine). Když byl její život od nás vzat, svět, který ji neznal, tento slavný paprsek života, který ji obklopoval, mu bude scházet.

Prosím kontaktujte mne kdykoliv. Chápu vaši ztrátu a vždy si na vás oba udělám čas.

Detektiv____,

Dopis jsem přečetla rodině. Konečně se něco začalo dít! Po všech těch měsících bude konečně soud, a Helen a James budou usvědčeni.

Poté co jsem dopis přečetla Daronova reakce byla následující, "Myslíš si, mami, že je opravdu dostanou? Opravdu věříš, že budou potrestáni?"

"Mohu se za to jen modlit Darone."

Daron ke mne přišel a položil své ruce kolem mne. "Nikdy se nedozví, jak moc nás tím ranili."

"Já vím synu, já vím."

Dean tam stál a nevěřičně potřásal hlavou. "Co je Deane?" zeptala jsem se.

"Mami, copak si nemyslíš – pokud měli všechny důkazy již od samého začátku – že by je už dávno zatkli? Ten dopis je jenom další způsob jak tu věc oddálit. Měli všechny důkazy, které potřebovali, a mohli je okamžitě usvědčit, kdyby jen chtěli."

To je velmi zvláštní, že to řekl. O svém rozhovoru s Helen jsem nikomu z rodiny nic neřekla.

Trvalo to dalších osm měsíců, než jsme o detektivovi znovu uslyšeli. Asi v půl páté odpoledne zazvonil telefon. "Tereza?"

"Ano," odpověděla jsem.

"Tady detektiv _____. Jen jsem vám chtěl dát vědět, že James bude za tři týdny stát před soudem. Jsem si jist, že máme dost důkazů k jeho usvědčení."

"To tedy zabralo dlouhý čas, ale doufám, že vše proběhne v pořádku. Upřímně doufám, že máte všechny důkazy pro jeho usvědčení."

"To mám," odpověděl.

"A co Helen?"

"no... Helen je mrtvá."

"Ach můj Bože. Kdo to udělal?"

"Jsem si jistý, že to byl James, i když nemáme důkazy. Našli jsme její tělo v řece. Byla střelena do hlavy."

Můj Bože... "může její smrt ten případ proti Jamesovi nějak zbrzdit?" zeptala jsem se.

"To si nemyslím." Dal mi datum výslechu a já mu řekla, že jeden z nás tam bude.

Rodina dlouho diskutovala o tom, jestli mám k tomu výslechu jít. Sissy naléhala, že jelikož tam musí být, aby tam byla s Tinker, měla jsem jí nechat tam jít za mne. Nechtěla jsem to, ale manžel naléhal, že to bude lepší. Tak bylo dohodnuto, že tam půjde Sissy. Tinker byla předvolána také, protože James zapřel, že by kdy Sunshine znal a Tinker věděla, že je to lež. James přišel k jejich domu příležitostně dvakrát. Stále se ho bála.

Sissy přišla k Tinker den před výslechem. Další ráno, po modlitbě aby byla vykonána spravedlnost, přijeli k soudní budově hodinu předem. Když soudní zřízenec vedl Jamese a dva jiné vězně do soudní síně, Tinker ukázala Jamese Sissy. Sissy si ho prohlížela, jak se líně hrbil na židli, jedna ruka mu visela po straně a měl v obličeji spokojený úsměv.

Soudce přišel a posadil se. Na jedné straně byl Jamesův advokát, dlouhá střízlivá dáma s pověstí o úspěšném obhajování těch nejtěžších zločinců, seděla tam se svým asistentem hned vedle sebe. Na státní straně nebyl nikdo.

Soudce se zeptal, "kde je místní advokát?"

"Ještě nedorazil, vaše ctihodnosti," řekl zřízenec.

Soudce se postavil a odešel z místnosti. James se na Sissy pyšně vítězoslavně podíval, jako by chtěl říct "už teď mám vyhráno." Sissy tam seděla a modlila se, *Bože nenech, aby mu to jen tak prošlo. Prosím, ať to tímto neskončí.*

Za pár minut místní advokát přiběhl dovnitř, posadil se, a začal se prohrabovat ve svých papírech. Krátce na to se soudce vrátil a zeptal se ho, "jste, Johne připraven pro Jamesův ___ případ?"

John odpověděl, "Ne vaše ctihodnosti. Nemám důkazy, a je zde pouze jeden svědek." tím měl na mysli Tinker ,která seděla hned za ním.

Soudce řekl ostře, "Tak začněte, Johne telefonovat. Pokud nebudete mít ten případ do sedmi dnů, tento muž bude propuštěn na svobodu."

James se znovu vítězoslavně podíval na Sissy. Sissy počkala další hodinu než soudce výslech další dva případy. Pak přišla dopředu na místo, kde stál James. Když tam stála zřízenec vzal další dva vězně ven a nechal Jamese stát jen kousek od Sissy. Hleděli si do očí, James měl na sobě stále hrdý výraz. Tinker přišla a postavila se vedle Sissy, a řekla Jamesovi, "Z toho se už Jamesi nedostaneš. Ty víš, že jsi zavraždil Sunshine, a já to vím taky. Neunikneš."

James se na ni jen podíval a začal se smát. Nahnul se a začal mluvit se stenografem. Zřízenec se vrátil, poplácal Jamese po rameni a řekl "vrátím se pro tebe za chvíli dobře kamaráde?" James odpověděl, "Ok."



Poté Sissy uviděla příležitost promluvit s asistentem místního advokáta. "Pane," řekla "Jsem teta Sunshine, té dívky, kterou James zavraždil. Můžete mi prosím říct, proč poslali asistenta místního advokáta naprosto nepřipraveného, k případu masového vraha jako je James?"

"No", odpověděl John "je v tom pěkný zmatek, ten případ mi přidělili pouze před hodinou, a neměl jsem dost času dát vše

dohromady. Vypadá to, že spousta dokumentů chybí." Poté s opatrným výrazem ve tváři řekl, "Nemohu vám říct více."

Frustrovaná Sissy zakřičela, "Kde je spravedlnost?" a odešla ze soudní místnosti.

I já jsem si kladla otázku, kde je nějaká spravedlnost v našem takzvaném justičním státě. Došlo k tichému pádu; zhroutilo se to a nikdo jednoduše nic neslyšel ani nic neviděl. Někteří lidé ani neví, že už to dávno vymizelo. Ale oni na to přijdou; můžete si tím být jisti.

Sissy odletěla domů a řekla mi, vše co se stalo u soudu. Jak je jen možné, se všemi těmi důkazy které měly, že tento případ předali asistentovi místního advokáta, který o případu

vůbec nic nevěděl a nebyl vůbec na případ připraven? Znamenal pro ně masový vrah tak málo? Slyšela jsem o lidech, kteří se dopustili dopravních přestupků a jim u soudu věnovali více času a pozornosti než tomuto.

Chápu, že Sunshine pro ně nic neznamenal, že pro jejich životy neměla žádnou hodnotu, ale drahý Bože v Nebi – copak spravedlnost nepožaduje, aby alespoň přišli připraveni do práce?

Vzpomínala jsem si na slova detektiva, když jsem s ním poprvé hovořila. "James už vraždil mnohokrát předtím. Vraždil znovu a znovu, a já to vím. Nebyl jsem schopen ho usvědčit, ale tentokrát to udělám. Mám všechny důkazy, které potřebuji". Tak teď jsem se podívovala tomu, proč ten případ nebyl řádně připraven. Znovu a znovu jsem se pokoušela detektivovi zavolat, ale žádná odpověď nepřišla. Vždy nebyl v kanceláři anebo k telefonu nemohl přijít.

Soudce dal státu jeden týden na to, aby vše dali dohromady. Stát to ale nedokázal. Týden po předvolání k soudu byl James propuštěn na svobodu.

Kapitola 13

DALŠÍ PÁTRÁNÍ

Ta parodie v soudní síni byla jako čerstvě nasypaná sůl na naše rány v rodině, hluboké rány. Její smrt bylo pro nás stále tak těžké přijmout, a teď naše naděje a důvěra v spravedlivý systém byla roztržena na kusy. Satan stále používal všechny zbraně, aby nás dostal. Gary a já jsme měli vážné manželské problémy. Dean začal ve škole propadat a zdálo se, že ztratil veškerou chuť k učení. Zármutek nás odděloval od ostatních lidí, a v noci se stále ozývaly výkřiky ze spaní.

Zvláště Daron byl znechucen z toho, že soudní systém tak selhal. Už tak byl dost sklíčený a ještě více se izoloval od ostatních, a cokoli jsem udělala, na něho nemělo žádný vliv. Jen jsem ho mohla sledovat, jak trpí. Začal chodit pozdě v noci ven a vracel se, až už jsem spala. Jednoho rána jsem si uvědomila, že ve své posteli vůbec nespál, tak jsem volala k Bohu, *Prosím nenech aby mi satan ukradl další moje dítě*. Listovala jsem si skrze jeho Bibli a všimla si spousty veršů, které si podtrhal a napsal k nim poznámky. *Bože on Tě miluje, je Tvůj; prosím tě dohlížej nad ním*.

Nedočkávě jsem na Darona čekala, až se vrátí domů. Mluvila jsem s Deanem, Sissy a jejími dětmi ale nikdo nevěděl kde Daron je. Ten večer jsem si klekla vedle jeho postele a modlila se za něho, doufala jsem, že každou minutu přijde. O půl čtvrté ráno jsem ulehla do postele vyčerpaná. Bože, modlila jsem se, pomoz mu. Tolik je raněný. Víím, že si myslí, že jsem ho opustila. Říkala jsem mu znovu a znovu, že policie vrahy dostane a oni selhali. Myslím, že

pouze ta vzdálenost zabraňovala tomu, aby neudělal něco drastického, za co by musel do vězení. Dva a půl tisíce kilometrů byl jediný odstrašující prostředek.

Pak jsem si vzpomněla na ten večer, když jsem seděla na zahradě a Bůh ke mne promluvil a řekl mi, abych se s rodinou přestěhovala na Floridu. Bůh věděl, že se tohle stane. Věděl, že kdyby tam zůstal, tak pokušení zajet nějakých pět kilometrů kde tito vrazi žili by bylo příliš velké pokušení a nejen pro Daron. Ach Bože stále tomu všemu nerozumím! Vím, že jsi to věděl, ale nechal jsi nás přestěhovat – proč? Bože proč jsi tomu hrůznému činu nezabránil? Proč vnímala, že má zůstat? Bože já tě moc prosím, prosím nenech, aby mi satan ukradl další dítě!

(Pozn. Překl: 2. Tesalonicenským 2:7 mluví o TAJEMSTVÍ BEZBOŽNOSTI (B21). Nebo také se toto slovo překládá jako nepravost nebo bezzákonost, což je to stejné. Je opravdu důležité si uvědomit, že i když nám Bible dává odpověď na mnohé otázky, bezbožnost je pro nás zde na Zemi stále tajemstvím. 2. Tesalonicenským nám ale na druhou stranu říká, že toto zlo na zemi, je do určité míry zadržováno, až do času zjevení antikrista, kdy propukne v plné míře. Tedy jelikož je tato nepravost tajemstvím, tak opravdový důvod toho proč Bůh dopouští na této Zemi takovou bezbožnost, nepravost a hřích pochopíme opravdu až v Nebi: 1. Korintským 13:12 „*Ted' totiž vidíme jako v zrcadle, nejasně, ale potom tváří v tvář. Ted' poznávám částečně, ale potom poznám plně, tak jako Bůh zná mě.*“ Proč dal Bůh strom vědění do ráje, když věděl, že člověk padne? A proč stvořil satana, když věděl, že zhřeší? Proč musí nevinní lidé trpět a umírat někdy tak krutou smrtí? Odpovědi na tyto otázky se mnozí křesťané snaží vysvětlit, ale lepší by bylo upřímně říct, že tohle je vskutku tajemství. Odpovědi jako třeba, že Bůh chtěl, aby člověk nebyl robot a měl svobodnou vůli není správná odpověď, jelikož Boží Slovo nás učí, že v Nebi mají jak andělé, tak lidé svobodnou vůli: 2. Korintským 3:17 „*Pán je Duch, a kde je Pánův Duch, tam je svoboda.*“. A dále tvrdit lidem, že je to proto aby byl náš charakter pročištěn je také jen částečná, zastřená a neúplná pravda, jelikož v Nebi jsou svaté bytosti, které nikdy bezbožnost nepoznali, nebyli ničím trápeni a přesto jsou svatí a čistí. Také z odpovědi, kterou dal Bůh Jobovi ve víchru se dozvídáme, že to není tak, že by nám to Bůh chtěl zatajit, ale prostě v tomto omezeném těle to nejsme schopni pochopit (Čti Job kapitoly 38- 42) Opravdovou odpovědí byla pro Joba samotná Boží přítomnost a stejně tak i pro nás je společenství s Ním tou odpovědí na naše otázky a problémy. Deuteronomium 29:28 **Skryté věci patří Hospodinu**, našemu Bohu, **zjevné však patří navěky nám a našim synům**, abychom dodržovali všechna slova tohoto zákona.)

Moje srdce bylo v úzkosti, když jsem pomyslela na to, že by Daron mohl odjet do Texasu. Možná, že tam už je. Bože, možná že už udělal něco hrozného a je ve vězení a já s tím nic nemohu udělat – zastav ho Bože. Nenech, aby se to stalo! Prosím Bože. Daron není pomstychtivý, ale je to na něho příliš, příliš moc pro jednu rodinu.

Když uplynul již čtvrtý den, začala jsem jezdit po sousedství a ptala se jeho přátel, jestli někdo náhodou neví, kde by mohl být. Ano Daron už byl dospělý, ale stále to byl můj syn – a nechtěla jsem nechat satana, aby mi ho ukradl. Daron byl vždy tak spolehlivý, a teď ani nedošel do práce. Něco vážného se muselo stát. Ach Bože – doufám, že nebyl zavražděn?... Ne, ne to ne. Věděla jsem ve svém duchu že Daron je stále naživu, i když se jistě dostal do nějakého maléru. Slíbil mi, že se do Texasu nevrátí a nebude je vyhledávat.

Uviděla jsem jednoho z jeho kamarádů, jak vychází z obchodu s použitým zbožím, tak jsem vjela na parkoviště a zaparkovala hned vedle něho. "Ahoj Bobe, neviděl jsi Daronu?"

"Ne, už několik dní jsem ho neviděl."

"Bobe, už je tomu čtyři dny, co se doma neukázal, a mám o něho vážné obavy. Pokud máš nějakou představu, kde by mohl být, tak mi to prosím tě řekni."

"No... můžeš vyzkoušet Crackville."

"Crackville? Kde to je? Co to je?"

"No víš... drogová čtvrť. Na západní straně."

"Ach můj Bože," řekla jsem. Drogová čtvrť – ach Bože. "Bobe, prosím tě – víš něco o tom, že by Daron bral drogy?"

"Všechno co vím je to, že je začal brát opravdu hodně." Bylo to pro něho těžké mi to říct. Bylo to pro něho důležité o tom mlčet.

"Kde přesně je tento Crackville, a jak se tam jede?"

Bob mi dal instrukce. Netrvalo to dlouho uhodnout, proč tomu říkali Crackville. Na první ulici v té čtvrti, jsem otevřela okénko, abych mohla mluvit s třemi hochy, kteří stáli na rohu. Před tím než jsem stačila něco říct, jeden z nich přiběhl s balíčkem v ruce a řekl, "To je dobrá věc. Deset dolarů."

"To nechci," řekla jsem. Hledám svého syna," a popsala jsem mu jak Daron vypadá. Ostatní dva také přišli a stáli vedle mého auta.

"Ne, toho jsem neviděl," řekl ten první, "ale kdybych ho uviděl tak mu řeknu, že ho hledáte."

"Dobře," řekla jsem a pokračovala v jízdě. O dva bloky dále, se scéna opakovala podobně, ale tento hoch už tak přívětivý nebyl. Řekl mi, abych z jeho čtvrti odjela jinak, že bude se mnou zle.

Před tím než noc uplynula, musela jsem se zeptat nejméně dvaceti lidí, jestli Darona neviděli. Jeden chlapec mi doporučil nějaký dům na jižní straně. Varoval mne, abych tam nechodila v noci a řekl "nelíbí se jim, když jim běloši po setmění kladou nějaké otázky."

Smál se tomu, ale vtip to nebyl.

Když jsem o půl druhé ráno přijela domů modlila jsem se, aby tam Daron byl. Ale nebyl doma. Další den, jsem si sebou vzala jeho větší fotografii, spolu s Deanem jsme se vrátili do Crackville, ptali jsme se tam kohokoliv jsme jen potkali a ukazovali jim obrázek Darona. Pak jsem šla do toho domu, o kterém mi bylo řečeno, abych ho navštívila. Po třech dnech hledání jedna dívka řekla, že ho zná, a že tady byl minulou noc. Poděkovala jsem jí. Byla jsem ráda, že hledám na správném místě, že Daron je tady a ne v Texasu... vědět ale, že často navštěvuje Crackville znamená, že je na drogách. Pokračovala jsem v hledání. Ukázala jsem jeho obrázek a zeptala se "Neviděli jste tohoto hochy? Je to můj syn. Nejsem tady, abych vám způsobila problémy. Jenom chci najít Darona." I když mi párkrát vyhrožovali a hodili po mne zezadu kamenem, většina z nich spolupracovala a odpověděla na moje otázky.

Nakonec moje auto poznali už z dálky. Už znali moje otázky, a než jsem zaparkovala tak se jeden druhého ptali. Začali mi říkat "Byl tady před několika hodinami," anebo „Před pár minutami odešel". Vždy se zdálo, jako bych ho minula jen o kousek.

Noci se protáhly o několik týdnů hledání. Šla jsem na policii a požádala o pomoc. "Je už dospělý", řekli mi. "Nemůžeme ho sebrat jen proto, že nepřišel domů."

"Prosím vás – vy to nechápete. Je na drogách, a zabíjí ho to. Nemůžete ho za něco zatknout?"

"Ne až dokud neudělá něco, za co bychom ho mohli zatknout."

"Ale každý koho jsem potkala mi říká, že vypadá hůře den ode dne. Ztratil spoustu kil na váze. Říkají, že vypadá jako chodící mrtvola. Prosím vás. Nemůžete mi pomoci ho najít?"

Policie mi řekla, že mi nemůže pomoci. Také mi řekli, abych tam po setmění nechodila jinak, že neručí za moji bezpečnost. To mne opravdu namíchlo.

"Nemůžete mi pomoci ho hledat, ale myslíte si, že mne můžete říct, abych ho nehledala? Ani o tom nepřemýšlejte zastavit mne v hledání, protože já nepřestanu. A pokud máte takovou obavu o tu čtvrť tak proč ji nevyčistíte?" A odešla jsem od tam naštvaná.

Toho večera jsem se vrátila sama do Crackville a hledala Daronu. Tou dobou už nebyl doma tři týdny. Šla jsem dolů po čtrnácté ulici, kde probíhala většina drogových obchodů. Zastavila jsem jednoho hochu, s kterým jsem často mluvila a on mi začal říkat mami.

"Toto odpoledne jsem viděl Daronu mami," řekl. "Vypadá špatně. Radši ho co nejrychleji najdi, vypadá opravdu zle. Určitě neváží ano 45 kilogramů. Má opravdu vážný problém mami. Je téměř mrtvý. Stěží mohl dnes chodit."

"Kde je, víš to?"

"Nevím. Ale radši si pospěš jinak ho živého neuvidíš, snaž se ho radši najít co nejrychleji."

Splašeně jsem ho začala hledat až do čtyř do rána, byla jsem rozhodnuta, že satan mi Daronu neukrade. Další den jsem začala hledat v poledne. Postila jsem se osm dní a zavázala se, že nebudu jíst, až dokud Daron nebude zpět doma. Celé odpoledne jsem v té drogové oblasti hledala. Až do setmění jsem lidem ukazovala jeho fotografii, modlila se a bojovala se satanem. O půl jedenácté večer jsem satanovi řekla, "Ty ho nedostaneš! On je Boží dítě a ty ho NEZABIJEŠ!" Musela jsem zastavit auto kvůli tomu, jak jsem plakala. Věděla jsem, že zastavit auto v této oblasti není bezpečné, ale kvůli slzám jsem neviděla na cestu. Seděla jsem tam a modlila se, *Bože prosím tě, pomoz mi. Pomoz Daronovi. Nenech, aby ho satan zruinoval.*"

Po chvíli jsem mohla znovu pokračovat v jízdě. V tom jsem uviděla někoho, s kým jsem již po delší dobu mluvila. "Viděl jsi Daronu?" zavolala jsem na něho z okénka. Ukázal mi, abych zastavila a přiběhl k autu.

"Něco ti řeknu, ale ode mne to nevíš, jasně?"

"Jasně. Prosím, řekni mi to."

"OK, dnes večer proběhne velký drogový obchod, a já si myslím, že Daron tam bude. Pokud ho chceš vidět ještě naživu tak si radši pospěš – jde to sním hodně skopce."

"Kde to je?"

"Dobře řeknu ti to... ale radši zůstaň v klidu, protože ti hoši jsou dost ostří. Tím mám na mysli, že tě klidně zabijí, jestli jim ten obchod nějak narušíš."

"Jenom chci Daronu. To přece víš. Kde to je?"

Dal mi instrukce a já je přesně následovala. Předemnou na hliněné cestě stál ten dům, o kterém mi řekl. Bylo tam zaparkováno asi dvanáct aut. Cesta byla hrbolatá. Vypnula jsem světla a šla směrem k tomu domu, doufala jsem, že uvidím Daronovo auto, nebo něco uslyším. Když jsem byla asi patnáct metrů od domu, uslyšela jsem třikrát výstřel. Šlápla jsem na brzdy, zatáhla za ruční brzdu a vyskočila z auta po hliněné cestě. Byla jsem jak zběsilá.

"NE, NE, NE, satane! Nemůžeš ho mít, nemůžeš mu ublížit, NE, říkám ti, že ho nemůžeš mít! On je Boží dítě!" Divoce jsem zakřičela. Padla jsem na kolena a začala bít pěstmi do země. "NE! NEDOSTANEŠ HO! Je Boží dítě! Nech ho jít! Prohlašovala jsem nad ním krev Ježíše! A teď ho NECH JÍT!"

Zatímco jsem tam klečela na té hliněné cestě kolem mne začala rychle projíždět auta. Víím, že jsem byla naprosto mimo kontrolu; chtěla jsem Daronu zpět tak strašně moc. Jedno z aut se mému auto minulo jen tak tak; jiné auto na mne zase vystříklo bláto z kaluže, když rychle projíždělo. Když auta projížděla, stále jsem křičela, "NECH HO NA POKOJI, PŘÁVĚ TĚĎ!"

Poté jsem toho nechala a rozhlédla se kolem. Dům který byl obklopený auty teď vypadal prázdný. Nikde žádné světla, nic. Opřela jsem se vyčerpaná o přední blatník auta a volala jsem k Bohu, pomoz mu Otče prosím. Když jsem se vzpamatovala zajela jsem k domu a vystoupila z auta. Dveře byly otevřené. Poslepu jsem nahmatávala vypínač, až jsem ho našla a rozsvítila jsem, zatímco jsem se modlila, abych tam Daronu nenašla mrtvého. Uviděla jsem na podlaze krev a další stopy po boji, ale nikdo tam nebyl. Ulevilo se mi, nasedla jsem zpět do auta a začala opět pátrat, ale byla jsem již tak vyčerpaná. Domů jsem dojela kolem jedné hodiny ranní.

Usnula jsem, zatímco jsem se modlila, zatímco mně jedna ruka visela z postele jako obvykle, a něco mne v noci probudilo tahajíc mne za tu ruku. Otevřela jsem oči, ale nic jsem neviděla tak jsem si myslela, že se mi to zdálo..., ale za chvíli jsem to pocítila znovu. A uslyšela jsem slabounký hlásek, jak říká, "Pomoz mi mami. Umírám." Posadila jsem se. Tam na podlaze ležel Daron.

Vypadal otřesně vyhublý, kolem očí měl černo a oči hluboko zapadlé dovnitř. Ach díky Bohu, můj syn je zpět doma. Byl tak lehký že jsem ho bez obtíží vzala do náruče a odnesla do kuchyně. Věděla jsem, že mi Bůh odpoví, už jsem na to byla připravena – všechny Daronova oblíbená jídla byla připravena v kredenci s vitaminy a proteiny na přibírání na váze. Donesla jsem do kuchyně pohovku a položila ho na ni. Utřela jsem mu obličej teplým obkladem a děkovala Bohu každým dechem za to, že ho přivedl domů.

"Vím, že máš hlad, co chceš, abych ti udělala?"

Jeho hlas byl tak slabý, že jsem musela dát své ucho k jeho obličejí, abych ho slyšela. "Mami, jsem téměř mrtvý. Ztěžka mohu dýchat."

Bolelo mne to vidět ho takto. Obvolala jsem všechny drogové rehabilitační centra, ale všechna byla plná. Nebylo pro něho místo – tak jsem věděla, že vše musím udělat zde doma spolu s Bohem.

"My to synu porazíme," řekla jsem mu. "Je mi jedno co to obnáší, my to porazíme. Ty jsi Boží dítě, a satan tě neukradne. Jsi Boží dítě."

Zašeptal nazpět "Já vím mami, já vím" a usnul.

Dala jsem mu pod hlavu polštář a přikryla dekou, a začala mu vařit jeho oblíbená jídla. Jelikož jsem se sama postila již devátý den, také jsem měla hlad. Sedla jsem si vedle Darona s táckem a začala ho krmit. "Bojuj s tím synu," stále jsem mu opakovala. Seděl tam s očima zavřenýma, sotva mohl polykat. Občas usnul s jídlem v puse.



"Vstávej synu, a polykej. Musíš jíst." Krmila jsem ho tak dlouho jak byl schopen jíst a když řekl "Dost" byla jsem překvapena, kolik jídla jsem do něho dostala. Poté jsem ho uložila a sama se dobře najedla, s každým dechem jsem se modlila, zatímco jsem jedla, s každým kouskem sousta jsem říkala. *Díky Bože, že jsi ho přinesl domů. Děkuji Ti, že jsi mi vrátil mého syna.*

Poté co jsem umyla nádobí, jsem si klekla vedle Darona a pomazala jsem ho olejem na hlavě, na srdci, na nohách a rukou. Když jsem se modlila, vzpomněla jsem si, když Daronovi byly tři

roky a dostal akutní zánět mozkových blan. Po třech dnech a s 80% nakaženého mozku se lékaři vzdali naděje. Řekli mi, že pokud to přežije pak zůstane mrzákem do smrti.

"Ach ne" řekla jsem jim. "Bůh mi nedal živou mrtvolu a nejenom, že bude žít, ale vezmu ho domů tím stejným způsobem, jakým přišel na tento svět – sto procentně zdravého."

Tři dny a tři noci jsem stála u jeho dveří a modlila se za něho, poté co mi bylo řečeno, že to nepřežije. Všechny přístroje, které měli byly na něho napojeny a nebyla vidět žádná známka života, dokonce ani mrknutí, ale já věděla, že nás Bůh nenechá. Daron se z toho dostane.

Během mého třetího dne bdění, ke mne přišel pěkně oblečený muž. "Jste ta paní jejíž syn umírá na zánět mozkových blan?"

"On neumírá," odpověděla jsem ostře, "brzy půjde domů, a půjde naprosto uzdravený."

"Ach," řekl ten muž "souhlasím. Jenom jsem vám přišel něco říct. Bůh ke mne promluvil v mém obývacím pokoji a dal mi vidění, ve kterém jsem ho viděl jako mladého muže. Měl kolem pětadvaceti roků a kázal mnoha lidem. Poté mi Bůh řekl, abych přišel a řekl vám, že vyslyšel vaše modlitby. Váš syn odejde domů naprosto zdravý."

Vykřikla jsem "Ach díky Bože" a podívala jsem se oknem na Darona. Poprvé po mnoha dnech pozdvihl svoji malou hlavičku, otevřel oči a zavolaal "Mami!" Přijď si pro mne a vyndej mne odsud."

Následující ráno jsem z nemocnice odešla s naprosto zdravým dítětem.

Když jsem tak seděla s Daronem v kuchyni a vzpomínala si na tu událost. Daron byl teď na začátku svých dvaceti let – a zatím jsem ho mnoha lidem kázat neviděla. Začala jsem se usmívat, když jsem si uvědomila, že Bůh nelže! Nejenom, že to Daron dokáže, ale stojím na tom slově, které jsem ten slavný den dostala. Jednoho dne bude kázat zástupům.

I když Daron spal mluvila jsem nad ním věci které jsem cítila, že přicházejí přímo od Boha. "Synu, kdykoliv se cítíš svázán svými emocemi – ať už se cítíš jakkoliv ospravedlněn, že se jim musíš poddat – dáváš v tu chvíli sám sebe satanovu sevření, dáváš se mu na milost, a on tě chce jenom zabít. Tvoje svázanost tě dělá vůči němu zranitelným. Ty jsi Boží dítě a patříš jen Bohu. Já kárám tohoto ducha pomsty nad tebou, a skrze krev našeho Pána a spasitele Ježíše Krista ti dávám milujícího Ducha Božího."

Lehla jsem si na zem vedle Darona a držela ho za ruku. Nikdy tě nepustím, myslela jsem si. Nikdy se tě nevzdám. Bůh s tebou synu ještě neskončil.

Přála bych si říct, že tohle byl konec Daronova boje s drogami, ale nebyl. Satan na něm tvrdě pracoval. Daron byl svázán zármutkem, zklamáním, touhou po odplatě, a zklamáním v soudním systému. Trvalo to dlouho, než byl schopen se postavit na vlastní nohy a sloužit Pánu, ale je zpět. Je vítězný a jsem za to velmi vděčna.

Kapitola 14

TINKER

NAKONEC VYSVOBOZENA

Pokoušela jsem se stále kontaktovat detektiva ohledně případu se Sunshine. Kromě toho, že jsem se chtěla dovědět, jestli se s případem dostali někam dále, jsem chtěla osobní pozůstalosti Sunshine. Bylo mi řečeno, že si je nechávají jako důkaz. Nakonec mi dali svolení si je převzít.

Také jsem chtěla navštívit Tinker. Sissy mi řekla, že Tinker trpí kvůli smrti Sunshine, nejenom zármutkem, ale hlubokým pocitem viny. Cítila jsem, že s ní potřebuji hovořit, utěšit ji, pomoci, protože tím čím prochází jsem také musela do určité míry projít. Satan na mne použil ten stejný trik.

Téměř jsem se tím utrápila k smrti: "Co kdyby se stalo tohle" "kdyby tamto," "kdybych jen udělala tohle, nebo támhle to..." věděla jsem jak se Tinker musí cítit. Také jsem potřebovala, aby mi řekla všechny podrobnosti, o kterých ví, týkajících se té vraždy. Neustále jsem cítila, že je pravda, kterou Bůh chce, abych objevila, a Tinker byla se Sunshine tu noc kdy byla zavražděna. Moje srdce stále volalo k Bohu, proč? Proč se to stalo Sunshine? - nám všem?

Tak jsem naplánovala zůstat s Tinker a jejími dětmi nějaký čas zatímco budu ve městě a půjdu pro ty osobní věci Sunshine. Manžel Tinker opustil a ona zůstala s dětmi sama, tvrdě pracovala, aby zajistila své čtyři děti.

Cítila jsem, že Bůh chce, abych šla sama. Potřebovala jsem být s Bohem nějaký čas o samotě. Po cestě jsem se nahlas modlila, "Ach Bože, jen ke mne promluv uvnitř v mém duchu; Ty víš že nic na světě nezpůsobí abych se obrátila proti Tobě, nebo že bych tě vinila ze zlých věcí, jako když jsem tě jako dítě obviňovala ze smrti mé matky. Ale prosím, pomoz mi to pochopit. Pak jsem ve svém duchu ucítila tyto slova: Bůh je láska. On je esence lásky. Bez něho žádná láska není."

Se vši láskou, kterou miluji své děti, je to vše jenom kapka kbelíku ve srovnání s láskou, kterou je miluje Bůh. Tak potom tedy proč – proč se dějí tak hrozné věci jako smrt Sunshine? Jak může Bůh, který ji tolik miluje nechat ji tak trpět a tak strašně zemřít? Ale jak mohl dopustit, aby Jeho vlastní Syn, náš Pán Ježíš Kristus, trpět a zemřít takovou smrtí? On tam šel dobrovolně. Trpěl snad Ježíš, aby mi jsme nemuseli trpět? Ne. On trpěl, aby přikryl náš hřích. Našemu utrpení by nebylo konce, aby jsme to mohli vykonat. Tak na co tedy musela Sunshine trpět hodiny mučení? Její smrt na tento svět žádný viditelný vliv neudělala. Ona za ničí hříchy netrpěla. Proč Bože?

Věděla jsem, že když jsem jela do Texasu tak jednoho dne tu odpověď dostanu – nejenom pro mne, ale také pro naše milované.

Tinker vypadala úplně jak někdo jiný. Cítila jsem, že má pocit viny od chvíle úmrtí Sunshine. "Ach Tinker..." řekla jsem, zatímco jsem jí objala u dveří. Vždy jsem cítila, že je mému srdci blízko. Byla prvním dítětem mezi Sissy a mnou.

"Teto Terezo, myslíš, že bys mi to mohla odpustit?"

"Není nic, co bych ti měla odpouštět Tinker."

"Ale ano je! Ty nevíš, co se tu noc stalo. Mohla jsem Sunshine zachránit, ale neudělala jsem to. A teď je mrtvá a vše je to moje vina." Tinker se rozplakala a posadila se v kuchyni s rukama v dlaních. "Bůh mi to nikdy neodpustí."

"Ach Tinker – to se hodně mýlíš! Bůh už ti odpustil, a Sunshine také." Abych Tinker pomohla osvobodit se začala jsem se jí vyptávat. "Co je to Tinker, že si myslíš, že jsi ji mohla zachránit? Chci, abys mi to všechno řekla." Tinker mi začala vykládat, co se vše odehrálo tu noc. Z toho co řekla, bylo naprosto jasné, že nemohla udělat vůbec nic, co by Sunshine zachránilo a bylo jasné, že ji satan od té doby bezdůvodně obviňoval.

Proč bylo tolik lidí tak raněno smrtí jedné osoby? Proč jsme tím byli všichni tak spoutáni, zármutkem a vinou, a ze všeho nejhorší tím mlčením? Takové nepochopitelné mlčení!

Strávila jsem ten večer přesvědčováním Tinker, že je nevinná, že nebylo absolutně nic, co pro to mohla udělat, ať už cítila nebo myslela cokoli – že smrt Sunshine Bůh dovolil, protože to tak chtěl. (Ale znovu: proč?)

Nakonec se zdálo, že se Tinker trochu upokojila.

Šly jsme spát a před spaním jsme chválily Pána. Její duch během těch několika málo hodin prožil částečné uzdravení. Břemeno viny jí srazilo její sebevědomí a způsobilo, že dělala věci, které by jinak nikdy neudělala. Vnitřní břemeno viny je jistě to nejtěžší na překonání. Vždy si musíme dát pozor, abychom druhé nesoudili, a uvědomit si, že pouze Bůh má právo vědět proč lidé dělají věci které dělají – a právo je za to soudit. Toho večera jsem Bohu děkovala, že tam mohu být s Tinker, takovou sladkou a milující osobou.

Ráno jsem vstala brzy. Vstala jsem dříve než Tinker a její děti, protože jsem chtěla co nejdřív jít pro ty osobní věci Sunshine. Večer jsem již řekla Tinker svoje plány. Zaparkovala jsem u soudní budovy ještě předtím, než byla místnost, kde se věci vydávaly otevřena, tak jsem tam seděla a přemýšlela o událostech v uplynulých dnech. Byla jsem ráda, že jsem přišla protože Tinker se teď cítila mnohem lépe, měla pokoj se sebou a s Bohem. Bylo to pro ni těžké, být otcem a matkou čtyř dětí, ale dělala, co mohla.

Když se místnost s věcmi otevřela, představila jsem se seržantovi a požádala o věci Sunshine. Musel zavolat detektivovi, který tu věc vyšetřuje o svolení. Požádala jsem ho, jestli bych s detektivem nemohla promluvit – nikdy jsem se s ním osobně nesetkala a chtěla jsem vědět, proč neodpovídá na moje dopisy a telefonáty. Ale detektiv řekl seržantovi, že na to teď nemá čas. Byla jsem dychtivá získat její osobní věci.

V místnosti jsem poznala spoustu křesťanských symbolů a sám seržant byl také křesťanem. Byla jsem tím potěšena, cítila jsem, že někdo zde stojí na mé straně. Řekl mi, že smrt Sunshine se ho dotkla, a také zapůsobila na některé lidi kolem.

Dal mi její kabelku, krabici s jejím jménem a číslem případu. Bylo to tak sladké mít některé její osobní věci. Vzala jsem je do auta. Chtěla jsem někam jít, kde bych si vše v klidu prohlédla, tak jsem se rozhodla jít do parku, byl to ten park, kde jsme prožívaly ty nádherné chvíle, když jsme rozdávaly obědy. Doufala jsem, že tam třeba potkám někoho známého, třeba Billa. U přístřešku někdo seděl u jednoho ze stolů. Bylo tam trochu tma z mého pohledu, takže jsem nevěděla, kdo to je. Zavolala jsem z okénka "Pane?".

Otočil se ke mně, a já ho nepoznala. "Pane mohl byste mi říct, jestli tady ještě tady dávají ty obědy lidem z ulice?"

"Ne myslím, že už ne. Policie jim to zakázala, ale ten muž, který to dělal v tom stále pokračuje v církvi, do které chodí. Tam je teď krmí."

Byla jsem zvědavá, jak naše mise pokročila tak jsem se zeptala "Kolik jich tam krmí? Víte to?"

"No, opravdu hodně. Víím, že jich je několik stovek každý den."

Cítila jsem se dobře. Bůh použil Sunshine a mne k tomu, aby něco tak dobrého začalo. Byla by na to hrdá. Objela jsem to dokola a uviděla tu lavičku, kde jsme měli s Billem Sunshine a se mnou náš první oběd. Tolik nádherných vzpomínek... je to dokonalé místo. Vzala jsem si z auta příkrývku a našla si pěkné místo na trávě hned vedle té lavičky. Pamatuji si, jak tady na tom místě seděla Sunshine, když přišlo více Billových přátel.

Nejdříve jsem si chtěla prohlédnout její kabelku. Poznala jsem v ní spoustu jejích věcí: její žlutá peněženka, její líčidla, hřebeny a sponky do vlasů...několik malých krabiček, jedna ve kterých byl pár náušnic, v další byla malá brože. Byla jsem s ní, když je kupovala. Také tam byli čtyři papíry z poznámkového bloku, na který si něco napsala. Ty jsem si odložila, abych si je přečetla naposled. Prohledala jsem každou kapsu vše jsem prohledala a pak vše zase dala nazpět. Pak jsem vzala ty čtyři papíry, které byli přeložené abych si je přečetla. Na prvním byla její studie o Nebi, ta, kterou jsme spolu studovaly, zatímco byla v nemocnici. Přečetla jsem si to a vzpomínala na všechny krásné chvíle, které jsme spolu měly. Psala si také poznámky na okraj. Na horním levém okraji bylo napsáno „*Zanedlouho mě již nespátříte a zanedlouho mě opět uvidíte, protože odcházím k Otcí.*“ (Jan 16:16 KMS). Potom vespod měla velkými písmeny napsáno, "Drahý Bože, prosím tě dej mojí matce, až přijde do Nebe nádherný příbytek – zaslouží si to." Usmála jsem se, když jsem to uviděla.

Na dalším papíru byla její studie o učednících Kristových. U každého ze dvanácti jmen, bylo napsáno něco o jejich službě a způsob jakým zemřeli. Zde je to co napsala.

"Vše je to pro lásku Kristovu. Vezměme si dvanáct apoštolů, všichni tito byli Bohem vybráni jako Jeho služebníci a Krista Ježíše samotného – všechny hluboce miloval. Osobně je trénoval, aby sloužili Jeho Otcí a šel jim příkladem. On sám měl na ně ohromný vliv. Vše bylo tak jasné. Neřekl jim "Já to dělám, aby vy jste nemuseli dělat

nic." Ne, znovu a znovu jim opakoval, že On je jejich učitelem, jejich příkladem, a že očekává, aby následovali jeho kroky, až na kříž. Všichni až na Jidáše sloužili oddaně našemu Pánu a pro našeho Pána trpěli, a brali to jako poctu pro něho trpět. A většina z nich zemřela tragickou smrtí pro našeho Pána."

Například:

Matouš – výběrčí daní, autor knihy Matouš. Byl osobou, kterou ostatní před tím než sloužil našemu Pánu neměli v oblibě. Zemřel mučednickou smrtí.

Tomáš – ten který nemohl uvěřit Ježíšovu vzkříšení, až dokud nevložit svou ruku do ran Ježíše, odtud přezdívka "pochybující Tomáš." také zemřel mučednickou smrtí na hoře sv. Tomáše v Indii.

Šimon – horlivec, ten, o kterém se ví hodně málo. Tradice říká, že i on byl ukřižován.

Filip – Poté co kázal v Phrygii, zemřel mučednickou smrtí v Heiropolis.

Petr – také známý jako Šimon Petr, autor první a druhé epištoly Petrovy. On také byl ukřižován hlavou dolů v Římě.

Juda – někdy zvaný Thaddeus, který napsal epištolu Juda. Zemřel mučednickou smrtí v Persii.

Ondřej – bratr Petrův, také se proslýchá, že zemřel mučednickou smrtí. Cítil se, nehoden být ukřižován jako stejným způsobem jako náš Pán, prosil, aby byl jeho kříž jiný, tak ho ukřižovali na kříži ve tvaru X.

Bartoloměj – který pocházel ze vzácného rodu, badatel Písma, učený v zákoně, dal svůj život naprosto pro tesaře z Nazaretu. Když byl v Indii, byl také zavražděn za službu našemu Pánu, byl rozřezán na kusy.

Jakub – starší syn Zebeddeových, také bratr Jana. Jakub byl zabit tak, že ponechal stít král Herod. Byl prvním mučedníkem pro našeho Pána.

Jakub – bratr Judy, také zemřel jako mučedník, jeho tělo bylo rozřezáno na kusy.

Jidáš Iškariotský – zrádce. Zradil našeho Pána za třicet stříbrných, poté se zabil.

Jan, ten milovaný – pisatel velké části Nového Zákona. Napsal evangelium Jana 1-3 epištolu Jana a poté Zjevení. Říká se, že ho chtěli otrávit kalichem jedovatým, ale Bůh ho zachránil. Věřím, že to je kvůli tomu, že mu Ježíš předal zodpovědnost za jeho matku, když byl na kříži. Byl jediným učedníkem, o kterém je řečeno, že zemřel přirozenou smrtí.

Potom tam byl Pavel, který byl poslán nám pohanům, pisatel třinácti knih Nového Zákona. Také zemřel mučednickou smrtí.

Všichni tito teď žijí s Ježíšem v Nebi. Jak jim závidím. Ach Bože jak moc Tě miluji,

Tvoje dcera Sunshine.

P. S. Drahý Bože, pokud mohu, chtěla bych Tě tímto způsobem poctít.

Obrátila jsem list na druhou stranu a tohle tam bylo napsáno:

Drahý Bože,

Děkuji to za privilegium dnešního dne, další den, ve kterém Ti mohu sloužit, a ukázat Ti jak moc Tě miluji. Žádám Tě Pane aby jsi vzal moje tělo které jsi mi dal a použil ho svému účelu. Vracím Ti tento dar života, pro Tvůj dar lásky. Ať Tvoje láska skrze mne tak proudí, aby mne nikdo neviděl, jen Tebe jak záříš skrze mne.

Není nic, co bych ze sebe sama mohla nazvat byť jen malým plaménkem, v porovnání s Tvým slavným plamenem. Můj život, moje láska, moje věčná duše je Tvoje, můj vzácný Pane. Udělej se mnou, jak se ti zlíbí. Nějakým způsobem mne použij k tvé slávě. Učiň mne nástrojem své mocné přítomnosti. Použij mne, ach můj Bože. Svit' skrze mne, abys ukázal svoji moc, abys ukázal svoji naprostou lásku skrze mne. Jsem Tvoje Pane. Prosím použij si mne.

Tvoje dcera Sunshine

Když jsem to četla měla jsem smíšené emoce. Můj Bože – myslela jsem si, co to jenom napsala za dopis? Ona Tě žádala, aby se stala mučednicí? Viděla jsem to v tom dopise mnoha způsoby. A uvědomila jsem si, že její smrt nebyla jen dokonalá Boží vůle pro její život ale také její vlastní vůle, i když si myslím, že si to neuvědomila. Těsně před tím než se to stalo, přesně to měla na srdci.

Složila jsem ty poznámky a dala je zpět do její kabelky. Poté jsem otevřela jednu z krabic, "Ach drahý Ježíši," řekla jsem. Byla tam dvě prostěradla pokrytá krví – byla to krev Sunshine, věděla jsem to. Nebylo možné ani určit jaké ty prostěradla měla původní barvu, tak moc byla nasáklá krví. Myslím, že mě to tam bylo dáno za účelem mne zastrašit; ty prostěradla patřila policii spolu s jinými věcmi jako důkaz... ale co mne šokovalo bylo, jak moc trpěla. Tato krev byla pro Tebe Bože – mohla bych dokázat to co ona? Anebo kdokoliv z nás? Popravdě, to je opravdu těžká otázka.

Ale jak můžeme začít žít pro Krista, když nejsme ochotni pro Něho zemřít? Není to náhodou tak, že čekáme, až jednou přijede ten slavný vlak, který nás odveze do Nebe bez toho, abychom se museli postavit oddaně za Pána? Sunshine měla pravdu. Náš Pán trpěl a zemřel a Sunshine také podobným způsobem. Neměli bychom se jako křesťané alespoň na některé z toho utrpení připravit?

Mám hlubokou obavu o ty kazatele, kteří mluví pouze o "uzdravení, zdraví, a hojnosti" které očekávají v životě Duchem naplněného křesťana. V mojí Bibli čtu, že můžeme – a musíme –

očekávat utrpení. Nebo si vlastně myslíme, že jsme lepší než Ježíš? Nebo že Bůh tam je pouze pro to aby nám sloužil? Kdy pak se to stalo, že jsme ztratili zřetel z toho, že my jsme zde, abychom sloužili Jemu?

Všechno jsem vzala zpět do svého auta a odjela z parku. Modlila jsem se „Ach Bože dej nám všem tu odvahu, bojovat ten dobrý boj víry, odvahu bojovat se satanskými vlivy, které ochromují náš národ. Bůh nás bude pozdvihovat, pokud budeme stát vzpřímeně a v pravdě co se Jeho záměru týče.

Vrátila jsem se k Tinker a našla jsem ji stále veselou, ale měla hluboké podezření, že i ona je v nebezpečí a že James s Helen se jí budou snažit zabít. Řekla mi to již tu noc předtím několikrát. Řekla jsem jí, že mě detektiv informoval o smrti Helen, a že se jí již není potřeba bát.

Po večeri Tinker uložila děti ke spánku a modlily jsme se. Připadalo mi, že k ní Duch Svatý promlouvá. Poté mi řekla vše, co jí Bůh řekl. Bůh k ní promluvil slova útěchy řekla mi – ale také důvod věřit tomu, že jí Bůh vezme brzo k sobě domů.

Řekla jsem jí, že určitě tomu dost dobře nerozuměla, že je to pro Boha neobvyklé, aby něco takového komukoliv řekl. Možné to ale bylo.



Tinker ale o tom byla přesvědčena.

Když jsem další ráno odjížděla Tinker a její děti mi mávaly na rozloučenou. "Modli se za mě," zakřičela na mě, když jsem od ní odjížděla.

"Budu drahoušku." A jela jsem zpět na Floridu.

O několik měsíců později, asi 500 kilometrů od jejího domu našli její tělo u dálnice. Ona také byla ubita k smrti. Ti co to viděli, řekli, že viděli její tělo, jak je vyhozeno z šedé dodávky, zatímco jelo po dálnici. Žádné obvinění, žádné podezření, nic nebylo před soudce předneseno, a nikdo nikdy za její vraždu nebyl obžalován, i když jsme o to se Sissy usilovaly.

Ale Tinker je nakonec přece jen osvobozena.

Kapitola 15

VŠE JE ZTRACENO

Uběhla spousta času a já se již několikrát snažila tuto knihu zakončit, ale Bůh mi řekl, abych se vrátila do Texasu. Dostala jsem dvě proroctví od dvou žen, které se neznaly, a neznaly ani mne, a už vůbec nevěděly nic o této knize. Obě dvě mi řekly, že se musím vrátit zpět, kde vše začalo a tam že najdu své dokončení. Tak jsem se znovu vypravila do Texasu, i když jsem věděla, že tam touto dobou bude zima. Šlo zde ale o poslušnost; potřebovala jsem najít to ukončení pro tuto knihu a také nějaké rozumné uzavření všeho sama pro sebe.

Jakmile jsem tam přijela, začala jsem své vlastní vyšetřování ohledně případu Sunshine. Prohrabávala jsem se všemi informacemi, které mi byly dány – od detektiva od policie, a také toho co mi řekla Tinker a některých lidí, kteří něco věděli.

Pocítila jsem, že kontaktovat detektiva není bezpečné. Zavolala jsem jistému starému příteli, který tam žil po mnoho let a znal spoustu lidí na vysokých i nízkých místech. Požádala jsem ho, aby zjistil cokoli o Helen, Jamesovi, detektivovi a o soudci – cokoli. Pak jsem udělala pár telefonátů. Na třetí pokus jsem našla kamarádku Helen a ona souhlasila, že si se mnou promluví.

Ted' si uvědomte, že až dosud jsem věřila, že Helen je mrtvá. Detektiv to řekl a já neměla důvod mu nevěřit. Šla jsem do domu této ženy a našla tam další dvě ženy, které znali Jamese a Helen. Jedna z prvních věcí, které mi řekly, je ta že viděly Helen dlouho poté, co mi bylo řečeno, že je mrtvá. Helen řídila starou šedou dodávku. Pamatovaly si i den, ve kterém jí v té dodávce viděly? Ano protože ten den jim zemřel někdo blízký, a byl to ten stejný den, ve kterém viděly Helen. Bylo to den před tím, než našli tělo Tinker. A Helen jim řekla, že tím směrem jede.

Pěkně nestydatá, že? Ani trochu si nedělala starost, že by ji policie mohla dopadnout, nebo že někdo bude vyslýchat tyto dvě ženy. Nikdo je nevyslychal i po smrti Sunshine, i když jsem se tomu divila, jelikož to byly nejbližší kamarádky Helen. Řekly, že bez pochyb věděly, že Helen a James zavraždili Sunshine, že Helen jim to řekla – nebo přesněji řečeno, chlubila se tím, tím co udělali před tím i potom. Bylo dostatečně jasné, že se Helen bojí. Když jsem se jich zeptala, jestli kontaktovaly policii, reagovaly takto, "Nebyly jsme požádány".

Tyto dvě jsem našla během pěti minut přes telefon, a detektiv se o to ani nezajímal. Tohle mne hluboce znepokojovalo.

Co si myslely o policejním selhání je zkontaktovat? "Copak nevíš? Policie Jamese a Helen a nezatkne. Helen nám to sama řekla."

"Proč?"

Nejdřív se zdráhaly, ale poté mi řekly, že Helen je zapojena do satanistické skupiny a do čarodějnictví. "Je opravdu mocná", řekly mi. Helen je nějakým způsobem přesvědčila, že má obrovské nadpřirozené schopnosti: mohla jsem to na nich vidět, když o ní mluvily. Očividně se jí bály. "My už její kamarádky nejsme – mi ji jenom známe," řekly. Ochotně mi odpovíděly na všechny ostatní otázky.

Pronajala jsem si apartmá, v takové části města kde značka auta z jiného státu nebude přitahovat pozornost policie. Policii jsem již více nedůvěřovala. Byla spousta nesrovnalostí ve všem, co mi řekli. A já se rozhodla dostat se na kořen samotné věci. Ležela jsem tam na posteli hleděla do stropu a přemýšlela: Detektiv mi lhal. Proč? Aby se mne zbavil? Tajil něco? O co tu jde? Důvěřovala jsem mu, ale teď už ne. Myslím, že jsem mu neměla věřit již od samého začátku, ale já byla svázaná zármutkem a chtěla jsem mu věřit. Jsem tady teď sama ve městě. Pokud něco zjistím, nebo když začnou problémy, jistě nemohu jít na policii.

Zavolám tomu detektivovi hned teď a řeknu mu, co vím, rozhodla jsem se. Jsem nahněvaná!

Přijela jsem k telefonní budce, aby nevystopoval moje telefonní číslo. Řeknu mu že jsem ve městě a že zjistím, co se tady děje navzdory všemu tomu odbytí od chvíle kdy byla Sunshine zavražděna. Našla jsem jeho číslo v mé peněžence, vhodila jsem minci, a vytočila číslo. Drahý Bože, pomoz mi udělat tu správnou věc. Nějaká žena odpověděla.

"Mohla bych mluvit s detektivem ___?"

"Je zaneprázdněn."

"Co přesně dělá? Tohle je důležité. Chci s ním mluvit hned!"

"Jak se jmenujete?"

"Tereza ____, a řekněte mu, že jestli s ním teď nebudu moci mluvit, tak přijdu na policii s tolika novináři, kolik jich jenom ve městě je a budu sedět na schodech tak dlouho, dokud nedostane odvahu, aby vyšel ven a mluvil se mnou. Můžeme to udělat takto anebo se mnou může hovořit po telefonu.

"Zjistím, jestli je k mání. Ještě jednou vaše jméno?"

"Dámo, nezahrávejte si se mnou. Máte moje jméno a brzy mě uvidíte tváří v tvář, jestli nezajdete pro detektiva ___ okamžitě."

Během několika sekund jsem ho měla na telefonu. "Ano Terezo s čím vám mohu pomoci?"

"Vy detektive ___ mi nejdřív řekněte, proč jste mi lhal. Řekl jste mi, že Helen je mrtvá, že jste ji našli v řece s kulkou v hlavě. Proč jste lhal?"

"Nelhal jsem. Myslel jsem si, že když nepřišla k soudu tak musí být mrtvá."

Málem jsem si musela zacpat ústa roubíkem, když jsem tohle uslyšela. "Vůbec ne. Lhal jste mi. To jste, jakože našli někoho v řece a protože se Helen neukázala u soudu tak jste se domníval, že to je ona? Myslíte si, že jsem idiot? Jaký idiot jste tedy vy, že tomu věříte. To jako ani neberete otisky prstů? Anebo jste na to ani nikdy v životě nemyslel, než jste mi řekl,

že je mrtvá? Teď je zavražděn další člen mé rodiny a ti dva jsou stále na svobodě. Co se to stalo s policejním oddělením? Lžete dobrým lidem a necháte masové vrahy běhat po svobodě a necháváte je zabíjet další lidi!"

"Jak víte, že Helen je naživu?"

"Protože jsem právě mluvila s jejíma dvěma kamarádkami - což vás a váš ostřílený tým ani nevzrušovalo kontaktovat - a viděly Helen dlouho poté, co jste mi řekl, že je mrtvá. Byla u nich doma."

"Koho jste řekla, že zavraždili? - kdo to byl? Člen rodiny?"

"Moje neteř Tinker. Našli ji na dálnici vyhozenou z dodávky přesně takové, jakou viděly řídit Helen den předtím, než se to stalo."

"Kde? Nepamatuji si na ten případ."

"Louisiana. Její tělo bylo nalezeno v Louisianě. Ale byla unesena zde!"

"Louisiana. Není divu, že jsem o tom nic neslyšel. Tam naše soudní pravomoc nedosahuje. To se mnou nemá nic společného."

"Ale ano má! Je to vaše vina, že jste je nechal jít. Kdybyste udělal svoji práci u Sunshine nemohli by pak zavraždit Tinker."

"No, mám práci. Musím jít. Mimochodem jsem si nahrál celou tuto konverzaci."

"Skvělé! To doufám. Použijete to proti sobě jako důkaz pro vaši neschopnost?"

Zavěsil.

Vrátila jsem se zpět do svého malého apartmánu. Bože nebyla jsem na něho moc milá, ale on se ke mně také nějak pěkně nezachoval. Co jenom se to v tomto městě děje? Pokazila jsem něco tím, že jsem s ním mluvila a nebo jsem měla ještě počkat? Ne. Možná si ani neuvědomí, že jsem zde ve městě. Možná si myslí, že jsem na Floridě. Věděla jsem, že musím postupovat rychle dokud ještě nějaké veřejné záznamy zůstaly.

Brzy ráno na druhý den jsem byla u informačního centra na policejní stanici. Dala jsem té ženě číslo případu a zeptala se jí, kam mám jít, abych získala originální přepis policejní zprávy. "Ach", řekla. "To jsou alimenty."

"To ne paní, tento případ nemá nic společného s alimenty."

Znovu požádala o to číslo, a já ji ho ukázala. Napsala si ho a uložila do počítače. "Ano," řekla "to je případ týkající se neplacení alimentů."

Začala mi docházet trpělivost. "Věřte mi. Nejedná se o alimenty; tohle je případ vraždy."

Řekla "tak tedy musíte jít nahoru a zeptat se v oddělení vražd, ale tohle číslo je číslo týkající se alimentů. Někdo musel udělat chybu, když to vyplňoval."

Chybu? Myslela jsem si podrážděná, asi sto dalších chyb k tomu. Šla jsem směrem, kterým mi řekla oddělení vražd. Zeptala jsem se ženy u recepce, "Jakým způsobem někdo dostane číslo pro případ, který prošetřuje?"

"Jaké je číslo případu?"

"No, byl mi dán tento případ ke studiu a myslela jsem si, že je to vražda ale ta paní dole mi říká, že se jedná o alimenty. Můžete mi pomoci, jestli mi nebylo dáno špatné číslo?"

Zeptala se mne odkud to číslo. "Z této staré policejní zprávy. Zajímalo mne co se stalo s těmi lidmi, o kterých se zde mluví."

"Ukažte mi to, podívám se, jestli o nich něco nevím." Podívala se na to. "Vzpomínám si trochu na tady toho Jamese ____, ale tohle číslo je číslo o neplacení alimentů." Vyhledala Jamese ____ na svém počítači. "Podívejte se – tady jsou jeho záznamy, ale to číslo je úplně jiné." Nahnula jsem se abych uviděla co našla, byla jsem udivena, jak chytře na tu chybu došla. "Páni, těm počítačům se nedá věřit že?"

"Ne, ne, to určitě nebyla chyba počítače. Někdo na ten případ musel dát špatné číslo. Ukáží vám číslo vraždy." Ukázala mi místo na obrazovce. Mezitím jsem si četla záznam o Jamesovi: mnoho zatknutí, z obvinění upuštěno z jednoho nebo jiného důvodu. Zeptala jsem se jí, "Nepamatujete si na něco ohledně tohoto Jamese ____?"

"Jistě James se mi ukázal na obrazovce mnohokrát."

"Byl někdy z něčeho vůbec usvědčen?"

"Tedy...“ podívala se znovu na moji policejní zprávu. "Nepamatuji si, co se v tomto případě stalo – moje záznamy neukazují, že by byl usvědčen ani zproštěn viny. Ale můžete jít dolů a požádat zástupce jestli se na tuto složku můžete podívat. Dám vám to nové číslo."

"Dobře," řekla jsem a zapsala si to. "Nebudu toho zástupce nějak otravovat?"

"Vůbec ne to je jeho práce. Nechá vás podívat se na všechno, co chcete. Udělá vám i kopie; to všechno jsou veřejné záznamy."

"Tedy, děkuji vám mnohokrát. Cením si toho."

Dole mi zástupce řekl, že dnes se na ten záznam podívat nemohu. "Přijďte zítra v deset hodin. Uvidím, jestli to již pro vás budu mít připravené."

Poděkovala jsem a odešla.

Na druhý den když jsem si tu složku prohlížela, tak jsem byla překvapena, jak málo v ní bylo. Žádný přepis soudního líčení, nic, pouze pár kopií k předvolání a dopis od vyšetřovatele pro Jamesova advokáta. Opsala jsem si jména, která jsem neznala a zeptala se, kde jsou zde nálezy detektivů.

"No, to bude v záznamech u šerifa. K tomu přístup nedostanete. Je to případ vraždy a stále je to otevřené."

Požádala jsem o pár fotokopií a odešla. Teď už jsem na policii nikomu nevěřila a byla jsem ráda, že jsem odtam odešla. Nemohla jsem je všechny obviňovat – ale také jsem nevěděla, kdo je čí kamarád.

Když jsem byla z dohledu policejní stanice, zastavila jsem auto a podívala se na dopis vyšetřovatele. Byla tam žena jmenována jako rodinný příbuzný Sunshine, jenž vůbec neznám, i když její jméno mi něco říká. Jela jsem na její adresu. To místo jsem znala, žili jsme zde před mnoha lety. Dům měl všechny okna zatažené, a zvenku nebylo jasné, jestli tam někdo bydlí nebo ne. Když jsem zaklepala někdo vytáhl roletu, aby se podíval. Zavolala jsem to jméno ženy "paní Vaughn! Mohu s vámi hovořit?" Nevěděla jsem, co mohu očekávat, jestli jednám s přítelem nebo nepřitelem.

"Kdo jste?" zavolala přes dveře.

"Jsem Tereza. Kdysi jsem v této čtvrti žila. Řekla jsem si, že bych vás ráda viděla."

"Vím, kdo jste, jste matka od Sunshine."

Způsob jakým to řekla se zdál podivný. "Ano madam. Ráda bych si s vámi promluvila. Otevřete mi?"

Uslyšela jsem cvaknout zámek, a když otevřela, stěží jsem zahlédla její tvář. "Vy jste byla vedoucí Sunshine ve skautu, že?" zeptala jsem se.

"Chcete jít dovnitř? Pospěšte si."

Byla jsem šokována jejím vzhledem. "Jak se vám vede paní Vaughn?"

Byla kdysi tak silná smělá, a teď její tvář byla plná strachu. "Paní Vaughn, přišla jsem se vás zeptat, proč je vaše jméno na policejní zprávě ohledně případu se Sunshine."

"Proč jste ji opustila? Proč jste tu malou dívenku tady nechala samotnou? Odstěhovala jste se a nechala jste ji tady samotnou!"

"Paní Vaughn, takhle to nebylo. Prosím, můžete mi říct, co víte o její smrti?"

"Vím, že jí zavraždila Helen," odpověděla stroze.

"Jak to víte?"

"Ona sama mi to řekla!"

"Kdože vám to řekl?"

"Helen!"

"Vy znáte Helen?"

Nahlédla z okna. "Ona mne také chce zabít. Vím, že to chce udělat. Musím si na ni pořád dávat pozor."

"Proč by vás chtěla zabít paní Vaughn?"

"Protože toho příliš vím."

"Můžete mi říct, co víte a jak znáte Helen?"

"Byla tady ten večer, když zavraždili Sunshine. Hledala ji. Seděla zrovna tady." řekla paní Vaughn, a ukazovala na židli na druhé straně pokoje.

"A dále?... paní Vaughn?"

"Nesměla jsem odejít, musela jsem tady zůstat. To víte, že tady drželi Sunshine tři dny, nebo ne?"

"Ne to jsem nevěděla."

"Ano tři dny toho chudáčka tady drželi a bili ji."

"Jak to víte paní Vaughn?"

"Helen je čarodějnice, víte?"

"Ano to jsem slyšela, ale ráda bych, abyste mi řekla, jak jste se do toho zapletla. Odkud znáte Helen?"

Paní Vaughn mi řekla všechno, co vedlo k tomu, že se její jméno objevilo na té listině – jak se nedobrovolně tohoto případu stala součástí.

Tady je zkrácená verze příběhu, který mi řekla. Spolu se Sunshine byla ve styku již po několik let, i když to bylo pouze občasné. Jméno a telefonní číslo paní Vaughn bylo v peněžence Sunshine, odkud to Helen vzala. Několik týdnů před její smrtí, Sunshine navštívila paní Vaughn a zmínila se o Helen a Jamesovi. Zdálo se, že Jamesi důvěřovala (Žalm 43:1 *"zachraň mě před lstivým a podlým člověkem!"*), ale Helen nedůvěřovala. Helen přišla k paní Vaughn s tím, že si přišla pro věci od Sunshine, když ve skutečnosti na Sunshine čekala, až tam přijde. Držela paní Vaughn v zajetí, zatímco čekala. Bylo zřejmé, že si Helen myslela, že paní Vaughn je členem rodiny jelikož na seznamu byla uvedena jako "Teta Pracant" v peněžence Sunshine – děti jí tak vždy říkaly – a Helen věřila, že Sunshine půjde k paní Vaughn pro ochranu.

Paní Vaughn řekla, že od smrti Sunshine žije ve strachu a že sleduje každé auto, které projede kolem. Svého manžela dokonce přemluvila, aby spal v obývacím pokoji, aby ji tak ochránil od Helen. Jen výjimečně vycházela z domu a byla opatrná na jakýkoliv telefonát. Zeptala jsem se jí, jestli miluje Pána a ona řekla, že ano, tak jsem se s ní modlila a pokárala jsem ducha strachu, který ji trápil. Chudák žena.

Později odpoledne jsem cítila, že potřebuji být na místě, které je plné vzpomínek, tak jsem jela dalších 32 kilometrů k našemu starému domovu. Bylo mi jedno, kdo tam teď žije. Mohla jsem se jen posadit v autě a sledovat. Po cestě jsem se modlila Bože, co má být můj další krok? Přiblížila jsem se k našemu domu, kde jsme prožívali tolik radosti, kde jsem viděla moji Sunshine naposledy, jak stojí na cestě a mává mi na rozloučenou. Když jsem dojela na místo

zastavila jsem se. Náš dům byl vyhořelý na popel. Nezbylo nic než ohořelá konstrukce. Opravdu mne to bolelo vidět něco takového. Osobně jsem na tom domu udělala spoustu stavebních prací. Teď z toho zbyly jen ruiny.

Zařadila jsem zpátečku a couvala nazpět. Bože, přestane to vůbec někdy bolet? Nastane vůbec někdy čas, kdy nebudu cítit tuto emocionální drtivou bolest? Chci být smělá; chci udělat vše, co je nezbytné pro Tebe a moji Sunshine, ale někdy mám pocit, že jsi mi dal neunesitelný úkol. Pak jsem si vzpomněla na její oběť a řekla jsem, Drahý Bože, odpusť mi, když si stěžuji. Pohled' na to, čím ona musela projít pro Tebe. Nic co mohu udělat se té oběti nevyrovná.

Několikrát jsem se tohoto pátrání chtěla vzdát. Byla jsem z té bolesti tak unavena, ale dostávala jsem takové niterní duchovní povzbuzení, abych pokračovala, až dokud Bůh neřekne, že je to u konce.

Když jsem přijela zpět k svému malému apartmá, čekal tam na mne můj starý přítel Johnny. Vylezl ze svého auta a přispěchal ke mně. Řekla jsem "Hej Johnny. Jak se vede?"

"Pojď, pospěš si. Pojďme dovnitř, " řekl.

"Co se děje?"

"Musíme si promluvit."



Vešli jsme dovnitř a já zavřela dveře. Johnny hned přiskočil za mne a dveře zamkl. "To už Terezo nikdy nedělej," řekl.

"Co nemám dělat? Co jsem udělala?"

"Nikdy nevcházej dovnitř bez toho, abys za sebou nezamkla."

"Ok Johnny, ok. Cokoliv řekneš."

"Požádala jsi mne, abych pro tebe získal nějaké informace a já to udělal."

"Co jsi zjistil?"

"Můj starý přítel byl zástupcem šerifa a teď je v důchodu. Věděl o tom dostatečně, abych ti řekl, že se máš toho vzdát."

"Vzdát se toho? To je nemožné. To udělat nemohu."

"Pokud chceš ještě dýchat, tak toho radši nechej."

"Kdo mě zabije?"

"Prostě toho nechej a to okamžitě teď!" zakřičel na mě.

"Ne nemůžu!" zakřičela jsem nazpět. "Jamese a Helen se nebojím. Nemohou mi zkřivit jediný vlas na hlavě bez Božího svolení."

"To nejsou oni, koho se máš obávat."

"Tak tedy kdo?"

"Jen toho nechej," opakoval.

"Jen mi řekni koho se mám obávat? Řekneš mi to?"

"Nemůžu ti toho víc říct, než to co jsem ti už řekl."

"Tak tedy, já určitě nepřestanu, a už vůbec ne bez jakéhokoliv vysvětlení!"

Ukázal na mi, abych se posadila. "Tak tedy jenom poslouchej, dobře! Namaluji ti jen takový možný scénář, a chci, abys jenom poslouchala."

Pokývla jsem na souhlas.

"Dobře, Řekněme, že je zde nějaký podnikatel a že z nějakých důvodů – ať už jsou to finanční, nebo jiné důvody... a tento člověk je u nějaké vládní moci – a rozhodne se, že se obohatí. Koupí si nebo provozuje nevěstinec nebo masážní salon nebo jakkoliv to chceš nazvat, ale vše je to o tom, že má některé ženy, které provozují sex za peníze."

Pokývla jsem hlavou. "Pokračuj."

"Dobře, teď tento podnikatel pořádá party, ať už v jeho vlastním klubu, v hotelu, u sebe doma, nebo kdekoliv, a pozve tolik vlivných lidí, kolik jenom může. Zabralo mu nějaký čas vybudovat si mezi nimi vzájemné porozumění, ale nicméně tyto vlivné lidi pozve – někteří z nich mohou být od policie, právníci, možná i soudci nebo kongresmani – víš lidé, kteří mají nějakou tu moc změnit jakoukoliv situaci, v které se tento muž nachází. Teď na této velké party má všechny ty děvky, které těmto zkorumpovaným lidem uspokojí jakékoliv jejich sexuální choutky. Ale co tito vlivní lidé neví, je to, že si je všechny fotí při těch nestydatých pozicích. A hádej, co se stane poté? Kdyby se někdy tento obchodník dostal do jakéhokoliv problému, je že jenom řekne jednomu z těchto vlivných lidí o těch fotografiích, které nechal udělat na té party. Začínáš to chápat Terezo?"

"Samozřejmě že ano. James a Helen stále unikají, protože očerní kohokoliv s těmito prasečninami. Správně?"

"Dochází ti to. Teď už si konečně dovedeš představit, v jakém jsi nebezpečí? Nikomu nemůžeš důvěřovat protože nikdy nevíš, jestli ten ke kterému jdeš, nebyl náhodou vyfotografován."

"Chápu to Johnny."

"Ok teď to necháš konečně být a půjdeš zpátky domů?"

"Ne. Nenechám to být, ale slibuji ti, že budu hodně opatrná. Nikomu nebudu důvěřovat."

"O Terezo! Prostě běž domů! Běž zpět a buď dobrou hospodyní a nebo cokoliv jsi dělala. Nemůžeš přinést Sunshine zpět, i kdybys odhalila každou zkorumpovanou osobu na světě. Jenom pěkně jdi domů!"

Upřímně jsem mu poděkovala za jeho starost.

"Budu se za to modlit," řekla jsem. "Udělám cokoliv, co Bůh bude chtít, abych udělala."

Potřásl hlavou. "Já jsem tě varoval," řekl, a zavřel za sebou dveře.

Nejradši bych v té chvíli opravdu šla domů. Na tom místě jsem vůbec nechtěla být. Ale věděla jsem, že tam je ještě něco jiného, něco co se musí dokončit.

Na další den ráno jsem vytáhla tu policejní zprávu, kterou jsem již tolikrát pročítala. Bože co to je? Co ještě mám najít? Prohlížela jsem si výstřížky z novin, pitevní zprávu, vyšetřovací zprávu, vše co jsem nashromáždila.



Newspaper clippings of Sunshine's death

Výstřížky z novin ohledně zavraždění Sunshine

Bylo tam telefonní číslo na jednu ženu, která byla předvolána. Byla to velká vzdálenost, ale... nasedla jsem do auta dojela k telefonní budce a doufala, že tam bude. Nějaký chlapec mi odpověděl na telefon a ta paní tam byla také. Může mi pomoci v tom proč James a Helen zavraždili Sunshine? K mému překvapení souhlasila a začala mi otevřeně vykládat vše, co vedlo k zavraždění Sunshine. Bylo jasné, že se toho účastnila z donucení. Její příběh naprosto souhlasil s tím, co mi řekla Tinker, Helen, ty dvě ženy a co naznačovala pitva. Cítila jsem, že tím jak mi to povídá jí to pomáhá jí samotné. Ujistila jsem ji, že nikdy její identitu nikomu neřeknu. Poté co mi ten příběh dovykládala jsem se za ní modlila a ona mi poděkovala za zavolání.

Když jsem se vrátila do svého apartmá cítila jsem se uvolněně. Cítila jsem ve svém duchu, že teď bude v pořádku protože někomu všechno

vyznala – a teď bude schopna odpustit sama sobě a možná najde Pána.

Uplynulo několik dní, než jsem pocítila, že mám ještě něco udělat. Napsala jsem domů několik dopisů Sissy a několika dalším přátelům všechny podrobnosti toho co jsem objevila, v případě, že by se mi něco stalo. Potom by věděli alespoň proč a možná i kdo. Pokud mi to prominete – nebála jsem se zemřít – šla bych domů k mému Ježíši a mojí Sunshine – ale nebyla bych schopna dokončit tuto knihu.

Vzpomněla jsem si, že mi kdysi dávno detektiv jednou řekl, že v jeho složce jsou některé fotografie Sunshine, které bych mohla později mít. Snažila jsem se mu proto zavolat jestli ty fotky dostanu.

Když jsem ho konečně dostala k telefonu, řekl mi, že ty fotky mohu mít a že řekne seržantovi u ztráty a nálezy aby mi je nachystal a že tam mám na druhý den zavolat. Poděkovala jsem mu a vzpomněla si na toho seržanta a všechny ty křesťanské věci, které měl na svém stolku a v místnosti.

Na druhý den jsem zavolala. Seržant mi řekl, že půjde do oddělení vražd a ty fotky z té složky vytáhne a že mám "zavolat zítra".

Zavolala jsem znovu a on mi řekl, že nemohl najít jednu jedinou fotografii týkající se Sunshine vraždy. Řekl mi, že v oddělení vražd to nikde není a znovu mne požádal abych zavolala, protože půjde do archivu na druhém konci města aby tu složku s fotografiemi našel – byl si jistý, že to tam bylo převedeno.

Tak na další den jsem opět zavolala. "Našel jste tu složku?"

"Ne, není nikde. Prohledal jsem všechny archívy pod všemi možnými čísly a není to tam."

"Řekněte mi seržante. Kromě jejich fotografií, co tam ještě bylo?"

"Všechno co se týče toho případu."

"Jako například? Snažím se to pochopit."

"Všechno. Všechny důkazy, všechny prohlášení, doznání."

"Kdyby se našly nové důkazy, mohl by být ten případ znovu otevřen?"

"Znovu otevřeno co?" řekl seržant. "Říkám vám, je to jakoby se to nikdy nestalo. Není žádný takový případ, který by mohl být znovuotevřen. Vše je ztraceno!"

A v okamžiku kdy jsem zavěsila, mi Bůh řekl, "Je to dokončeno. Můžeš jít teď domů."

Chci, abyste věděli milovaní, že tato kniha není knihou o odplatě. Nepotřebuji odplatu; nepotřebujeme ji; ty nepotřebuješ odplatu. Je to prostě jednoduchý pravdivý příběh vykládaný dnešním křesťanem, toho s čím mnozí křesťané dnes opravdu jednají – a zřejmě se s tím budeme muset setkávat ve větší míře, v krátké budoucnosti.

Kapitola 16

SUNSHINE ZMOCNĚNA

V Texasu jsem zůstala ještě pár dnů, abych se ujistila, že opravdu reaguji na Boží vedení a nikoliv na vlastní frustraci a vyčerpání. Byla jsem plna rozporuplných pocitů a stále se Boha ptala, jestli je to opravdu tak. Je to vše? Žádné rozřešení? - opravdu to zde končí? Nakonec jsem byla přesvědčena, že mohu jít domů, že alespoň pro teď zde moje práce skončila.

Před tím než jsem odjela, tak jsem naposledy navštívila to, místo kde byla Sunshine zavražděna. Bylo to bolestivé tam jít, a když jsem vjížděla na příjezdovou cestu, říkala jsem si proč tam vlastně jedu – vede mne sem Bůh, tam kde moji Sunshine opustil poslední dech její tělo?

Prošla jsem dál, až do malé místnosti kde se to stalo. Zdi byly vymalované, ale stále jsem mohla vidět stopy satanských symbolů namalovaných po stěně krví mojí sladké holčičky. Ta hrůza té orgie mne znovu uchvátila. Řekla jsem Bohu, kde v tom všem je nějaká spravedlnost? Vzpomeň si ,když pastor řekl mně a Sunshine, že Bůh má pro ní mocné dílo, a řekl mi abych se na to připravila. Je tohle to co jsi mu zjevil? - bylo tohle to mocné dílo?

Mohla jsem zrekonstruovat většinu toho co se Sunshine přihodilo ze všeho toho, co mi lidé se kterými jsem osobně hovořila vykládali. Ale nejdříve, zde je to co jsem se dozvěděla o Jamesovi a Helen.

James vyrůstal ve velmi bohaté rodině na východě a měl vše na co si vzpomenu. Poté co vychodil soukromou školu a vystudoval West Point, sloužil jako úředník v armádě. Má velmi charismatické vystupování, velmi vřelé a přátelské. Pěkně se obléká, a budí dojem, jako že se mu ve všem daří. Rodiče Helen jsou z Haiti. Byla vychována na střeozápadě svojí babičkou. Vysoká, štíhlá a elegantní, svůj respekt si vybudovala svým zevnějškem. Říká, že její tatínek je advokátem v tomto městě. Je velice přímá, autoritativní vystupování a strach nahánějící osobnost.

Teď začnu ten příběh vyprávět od chvíle, kdy jsme odjeli na Floridu.

Zatímco jsme odjížděli, Sunshine, Rick, Sissy a její děti stáli a mávali nám na rozloučenou. Poté se Sunshine otočila k Sissy a objala ji. "Ach teto Carol, už teď mi scházejí. Ale vím, že jsem udělala správné rozhodnutí."

Rozplakala se a Sissy ji objala. "To je jenom na krátko, Sunshine. Za sedm týdnů se zase všichni sejdeme." Sissy s dětmi se vracela do svého domu a Sunshine uviděla malé kotě poblíž našeho domu. Již několik dní si tam pohrávalo. Bylo trochu divoké a nikoho nenechalo, aby ho pohladil nebo vzal do rukou. Šla k tomu koťátku přes ulic a kousek před ním si klekla. "Jsou pryč koťátko," řekla. "Nikdo už tady nebydlí." Koťátko k ní přišlo a otíralo se jí o kotník. Vzala ho. "Já se o tebe postarám," řekla mu, zatímco ho držela a otírala si ho o obličej, aby cítila jeho hebký kožich. "To je dobrý andílku, už nejsi sám." Položila ho jemně na trávu, a když se postavilo na nohy vystřelilo do lesíka poblíž domku. Rick odjel do práce a Sunshine se vrátila k Sissy.

Řekla Sissy, že na druhý den si začne hledat práci, protože si potřebuje vydělat co nejvíce peněz na cestu a na jejich nový domov. Druhý den se jí tedy Sissy zeptala, jak hledání práce pokračuje. "Mám nějaké inzeráty, na které zavolám," řekla Sunshine. "Nerada začínám novou práci s tím, že tam budu jen šest týdnů, ale ty peníze budeme potřebovat."

"Ano chce to hodně peněz zařídit si domov. A nová zkušenost ti prospěje," řekla jí Sissy.

Po dvou dnech a třech pohovorech se jí Sissy znovu zeptala, jak to jde. "Doufám, že dobře. Při jednom pohovoru mi ta paní řekla, že hledá někoho s více zkušenostmi, ale pořád na mě myslela." Další odpoledne, Sunshine řekla "Ten muž mi řekl, že moje vzdělání je dobré ale, že vypadám tak na čtrnáct let."

"Ukázala jsi mu svůj řidičák?"

"Chtěla jsem, ale on řekl, že chce někoho vyspělejšího."

"Tak pořád hledej Sunshine."

Hledala několik dalších dní. Na večer chodila nakrmit kotě a mluvit se Sissy. Jednoho večera řekla, "Viděla jsem inzerát v dnešních novinách a zkusím tam zavolat. Vypadá to, že to je ten správný."

"Co je to?"

"V inzerátu se říká *recepční sekretářka, žádné zkušenosti nejsou třeba, zaučíme, skvělé výdělečné možnosti, morální a uvolněné prostředí* a telefonní číslo."

"To zní dobře" řekla Sissy, "Ale ujisti se, že jim řekneš pravdu – řekni jim, že za šest týdnů odjíždíš."

"Dobře teto Carol. Budu s nimi naprosto upřímná."

Další ráno Sunshine zavolala a požádala o pohovor a doufala, že s ní ještě ten den budou mluvit. Nějaká žena odpověděla po telefonu: "pokrývačská a stavební firma Morton." Sunshine si pomyslela, *Bingo! Trefa! V tom už mám nějakou tu zkušenost! S mámou jsme pracovaly pro podobnou firmu.* Domluvila si s nimi schůzku ještě to odpoledne. Bylo jí řečeno, že James a Helen vlastní několik firem často pracují i u sebe doma a občas tam někoho potřebují; že často jezdí ven z města a že potřebují někoho, na koho se mohou spolehnout a důvěřovat – nejlépe nějakého křesťana, aby zůstal u nich doma, zvedal telefony a dělal běžnou kancelářskou práci a domácí práci.

Ve stanovenou dobu přijela Sunshine do domu Jamese a Helen. Helen okamžitě řekla, že se jí líbí vystupování a postoj Sunshine. Poté jako vždy Sunshine řekla, "madam, chci abyste věděla: že jsem křesťanka a neudělám nic, co by nějak narušilo můj vztah s Bohem."

"To je naprosto dokonalé," odpověděla Helen, "přímo ideální."

Sunshine dala Helen několik kontaktů pro její doporučení: na našeho pastora a jeho manželku, a pár dalších lidí z církve. Poté jí řekla o svém vzdělání a její minulé zaměstnavatele.

Vysvětlila, že může pracovat jenom týdnů, protože poté odjíždí na Floridu, jelikož tam odjela její rodina a se svým snoubencem se k nim posléze připojí.

"To je v pořádku," řekla Helen. Šest týdnů je lepší než nic. Potřebujeme někoho okamžitě. S manželem tento víkend potřebujeme odjet z města a potřebujeme někoho, aby tu zůstal."

"To bych mohla" odpověděla Sunshine. Budu vám zvedat telefony; udělám i nějakou práci v domě jestli chcete."

"Skvělý. Jsi přijata."

"Moje matka si vždy s mým zaměstnavatelem nejdřív promluvila, ale není tu. Mohli byste si místo ní promluvit s mojí tetou Carol? Víím, že potom se bude cítit maminka bezpečněji."

Helen ochotně souhlasila. Poté Sunshine ukázala jejich přepychový dům. Byla tam jedna nádherná velká ložnice, o které Sunshine řekla, že ji může používat, pokud chce.

Po další hodině pohovoru Sunshine znovu zmínila její tetu Carol. "Mohli byste si s ní promluvit? "

"Jistě," řekla Helen. "Pojďme poobědvat a můžeme tam zajet. Přesvědčím tvoji tetu, že jsi v dobrých rukou."

Helen koupila pro obě dvě oběd v restauraci a poté odjely k Sissy.

Sissy si všimla neznámého auta které k ní přijíždělo po cestě. Když vyšla z domu všimla si jak Sunshine vystupuje z auta ze strany pasažéra. "Ahoj teto Carol. Toto je Helen, moje nová zaměstnavatelka. Přišly jsme si s tebou pohovořit, protože moje maminka tady není."

"Ahoj Helen," řekla Sissy. "Pojď k nám na chvíli na návštěvu prosím." Posadily se venku na židle u velkého dubu na zahradě. Byla plná květin a dokonale udržovaná. Sissy se podívala na Helen. "Řekla vám Sunshine, že odjíždíme všichni na Floridu?"

"Ano."

"My odjíždíme za šest dní a Sunshine s Rickem odjedou za pět týdnů po nás."

"Já víím. To vše nám již vysvětlila," řekla Helen.

Sissy, jako obvykle začala Helen říkat všechno o Bohu. Dokonce vytáhla kytaru a zpívaly křesťanské písně. Sunshine byla velmi šťastná s tím, jak se vyvinulo.

Za krátko Helen řekla, že už musí jít. Musela se vrátit do práce a James přijede brzy domů. Mohla Sunshine začít pracovat okamžitě? Chtěla, aby James viděl Sunshine, a chtěla se ujistit, že se obeznámí se svou prací tak, aby o víkendu mohli odjet bez obav.

Sunshine řekla, že chce jít k Rickovi promluvit si s ním a vyzvednout si některé své věci, které tam má. Helen řekla, že nemůže čekat, až se Rick vrátí ale, že se mohou stavit u jeho domu a vzít si své věci, potom že může Rickovi zavolat.

Sunshine také požádala Helen, jestli se na večer mohou stavit u její sestřenice Tinker a Helen souhlasila. Poté od Sissy odjely.

Ten podvečer Sunshine zaklepala na dveře Tinker s jejími dvěma vedoucími po jejím boku. "Tinker, chci ti představit Helen a Jamese _____. Vlastní stavební firmu a dnes mě přijali."

Tinker byla zmatena proč jsou tady ze Sunshine.

"Co budeš dělat Sunshine? K čemu tě najali?"

"No, Helen říká, že jsem teď jejich osobní sekretářka. Potřebují, abych zůstala u nich doma a tam pracovala. Mají opravdu nádherný dům. Helen mi ukázala ložnici, v které mohu zůstat. Je to nádherné místo, a vím, že to bude dobře fungovat. Vzala jsem Helen sebou, aby jsme se zeptaly tvé matky a ona si myslí, že je to v pořádku."

Tinker je pozvala dovnitř a nabídla jim nějaké občerstvení, ale James odmítl. "Opravdu už musíme jít. Chceš si zajet pro své věci Sunshine?"

Sunshine řekla "Ano pane," a zašla do pokoje, o který se dělila s dcerami Tinker. Z pokoje vyšla se svým kufrem. "Dám ti svoji novou adresu a telefonní číslo Tinker."

"Dobře Sunshine... tedy, Jamesi Helen, bylo pěkné se s vámi potkat. Dobře se o naši Sunshine postarejte."

"To určitě uděláme," odpověděla Helen. A všichni tři odešli.

Poté co si Sunshine vybalila své věci u Jamese a Helen, zavolala Rickovi a řekla mu o všem, co se ten den odehrálo. Rickovi se vůbec nelíbilo, že po ní tak honem chtějí, aby se k nim nastěhovala, ale potom řekl, že to chápe. Zdálo se to jako dobrá příležitost našetřit si nějaké peníze předtím než odjedou.

Helen a James vzali Sunshine k Tinker ještě jednou. Tinker se zdálo, že pokaždé když se s Sunshine chtěla hovořit, Helen jejich hovor přerušila a Sunshine zůstala zticha. Tinker cítila, že něco není v pořádku – cítila, že duch uvnitř Sunshine se cítí raněný – ale se svými čtyřmi dětmi a všemi problémy které již měla, to nechala být. Myslela si, že Sunshine má takovou náladu, protože jí chybí zbytek rodiny a chce, aby to čekání skončilo.

Nikdo mi moc podrobností ohledně toho co se stalo před tím než byla Sunshine tu noc zavražděna neřekl. Jednou se ale ještě ukázala u Tinker a řekla jí všechno, co jí Helen a James dělali.

Mnohokrát ji zbili. Jednou byli v autě na cestě domů, Sunshine seděla na zadním sedadle a Helen s někým na předním sedadle. Sunshine začala potichu zpívat křesťanskou píseň a Helen z toho byla vzteky bez sebe. Zastavila na parkovišti nějakého obchodního centra vytáhla zbraň a Sunshine s ní zbila. Pak Sunshine ukázala jeden z mých dopisů a řekla jí, že jestli se nenapraví tak, že ještě tu noc nasednou na letadlo a zabijí mne i se zbytkem mé rodiny.

Sunshine jim tu noc utekla, a na policii je šla udat (je to zdokumentováno), ale Helen a James na ní čekali přímo před policejní stanicí. Vtáhli ji do auta a znovu a znovu ji surově zbili.

Řekli, jí, že ji ještě ten večer k smrti mlátit nebudou, protože pro ni mají připraveno něco speciálního.

Také Tinker řekla, že ji vzali do malé místnosti někde na jihu a nechali ji tam svázanou po tři dny. Ještě těsně předtím než ji rozvázali tak Helen přinesla to malé kotě, o které se Sunshine starala. Podřízla mu krk a krví potřísnila celý obličej Sunshine.

Poté ji sebou vzali do Las Vegas. Věděla, že se jí něco stane, protože jeden z lidí, kteří je čekali na letišti se zeptal jestli je to "ta dívka", a James řekl ano. Poté co se zaregistrovali v hotelu a Helen na několik minut odešla ven, Sunshine zápasila s Jamesem vymkla se mu. Vyběhla ven a utíkala po dálnici směrem k malému městečku poblíž. Proč nešla na policii? Protože v Texasu jí James s Helen opakovaně říkali, že jí policie nepomůže. A opravdu jí nepomohli. Na dálnici potkala nějakého křesťana, který jí nabídl, že jí koupí jízdenku na autobus. (V její peněžence jsem našla poznámku, že tomuto člověku dluží peníze.) Sunshine se vrátila do Texasu, přišla rovnou za Tinker a řekla jí všechno, co se jí přihodilo. James a Helen ale již mezitím letěli nazpět do Texasu letadlem a dostali se k Tinker dřív. Se Sunshine se tam minuli.

Zdá se neuvěřitelné, ale musíte pochopit tu troufalost těchto lidí. Nejsou hloupí. Věděli, že již předtím jim mnoho jiných vražd prošlo, tak se ani nějak netajili s tím, co udělají. Řekli Tinker, že Sunshine zabijí. Helen to řekla i dalším čtyřem kamarádkám Sunshine. (Zjistila jsem to od detektiva. Tito čtyři lidé o tom učinili prohlášení.) Přirozeně že se Tinker se svými čtyřmi

děťmi těchto lidí bála k smrti, takže poté co odešli a přišla Sunshine, Tinker jí řekla, že u ní zůstat nemůže. Doporučila, aby našla Ricka a společně co nejrychleji opustili město. Sunshine řekla, že to udělá a odešla od Tinker.



Rick byl venku, když mu Sunshine volala. Nevěděla, co by jiného mohla dělat; James a Helen jí několikrát již přesvědčili o tom, že jí policie nepomůže ani je nijak nezastaví. Touto dobou byla Helen u paní Vaughn a čekala, až se tam Sunshine ukáže. Na své cestě se Sunshine zastavila u církve, ale ta byla zamčena. Neměla se jinam obrátit než k Rickovi. Takže od Tinker nasedla na autobus a přišla, až k obchodu se zlevněným zbožím kde jsme všichni tak často chodili. Nikdo tam ale Ricka ten večer neviděl. Znovu šla do telefonní budky, aby

zavolala Rickovi.

Informace které vám od této chvíle předávám, jsem získala od samotné Helen, stejně tak jako od ostatních: Helen a James byli obeznámeni s tím, že mi všichni tento obchod často navštěvujeme. Šli tam a hledali ji a našli, jak stojí poblíž u telefonní budky. James vystoupil z auta hodil provaz kolem hlavy Sunshine a kolem jejího krku, zatočil s ním a zatáhl jí zpět do auta. Helen rychle zajela na místo jen několik kilometrů od tam. Tam na ně čekali jejich kamarádi, s kterými uctívali satana.

Již jsem zmínila, že Helen je původem z Haiti. Nejenom že od nich převzala svoje tradice, ale také zavedla některé svoje vlastní. Před dvěma sty lety někteří Haitťané učinili smlouvu se satanem v e třetím týdnu v srpnu, a teď, během toho týdne byla jejich oddanost stvrzena lidskými oběťmi. Helen mi řekla, že spolu s Jamesem budou velmi povýšeni k moci a bude jim dána vláda nad 50,000 dušemi kvůli obětování Sunshine. Oběť křesťana jim prý zvlášť přidá na moci.

Táhli Sunshine za provaz, který měla kolem krku do zadní místnosti, kde již čekali další čtyři uctívači satana. Místnost byla osvětlena svíčkami. Nakreslili na zem pentagram a do jeho středu umístili židli. Svlékli Sunshine a k té židli jí přivázali. Bylo pro ně velmi důležité, aby buďto vyznala nebo zapřela, že je služebník Ježíše Krista.

"Chci abys jim řekla co jsi zač," vyštěkla na ni Helen.

"Co tím myslíš?"

"Chci abys řekla co jsi!" vyštěkla znovu Helen.

Poté Sunshine pochopila, co chtějí vědět. Zavolala "Jsem křesťanka. Sloužím svému Pánu a Spasiteli, Ježíši Kristu. Pán je můj pastýř; nebudu mít nedostatku. Dopřává mi spočinout na zelených loukách mi dává spočinout, přivádí mne..."

Helen která tam stála a v ruce držela tesařské kladivo teď toto kladivo pozvedla do vzduchu oběma rukama a na každého s přistojících se podívala, kteří pokývli na souhlas, aby pokračovala. Slyšeli to z vlastních úst Sunshine. Helen mávla kladivem a udeřila jim Sunshine do krku.

Sunshine zakřičela, "Mami... ach Bože, pomoz mojí mamince," a pokračovala v recitování dvacátého třetího žalmu. "I kdybych měl jít údolím stínu smrti, nebudu se bát zlého..." V tuto chvíli již silně krvácela z krční žíly a oni chodili kolem ní kolem dokola a chválili satana, každý držel v ruce pohár. Poté se postavili kolem ní do kruhu a každý zvlášť jednotlivě skandoval. Jednotlivě přistupovali a přiložil pohár k jejímu krku, plníc jej její krví. Když bylo všech šest pohárů plných, znovu začaly chválit satana, přiložili poháry ke rtům a napili se její krve. Její krví pak kreslili po zdi satanské symboly a zbytek krve rozlili po místnosti.

Nečekali, že Sunshine bude recitovat dvacátý třetí žalm. Rozčililo je to; urazilo to jejich rituál. Tak se střídali v bouchání Sunshine kladivem, a počítali kolikrát jí udeřili – třicet devět ran tesařským kladivem. Mířili jí zvlášť na pusu a na obličej, protože pokračovala v recitování žalmu. Její obličej a čelist byli naprosto rozdrcené, a přesto pokračovala v recitování dvacátého třetího žalmu. Normálně by něco takového nebylo naprosto možné. Takže teď už byli opravdu rozzuřeni.

Helen řekla jednomu z nich, ať donese desku a nějaké hřebíky. Rozvázali ji. Její tělo celé pokryté krví padlo na zem a židli dali na stranu, aby do středu pentagramu mohli umístit dřevěnou desku. Helen štekala rozkazy a Sunshine umístili do středu desky. Měli obtíže, aby jí dali ruce od sebe, jelikož je měla sepjaté v modlitební pozici, takže jí kladivem jednu ruku zlomili. Sunshine otočila své ruce, aby desku stiskla, poté ji Helen ruce k desce přivázala a zápěstí k desce přibila.

Pouze Bůh ví, jakým způsobem mohla ještě Sunshine opakovat ten žalm. Snažila se odsunout z toho pentagramu, a Helen vyžadovala, aby jí vsunuly zpět nikoliv za nohy, ale za desku ke které byla přibita. Mučili jí tři a půl hodiny. Nevím, jak dlouho to mělo pokračovat, ale byli vyrušeni, když jeden z nich řekl, že pod prahem zahlédl, jak se k nim blíží světlo. Myslel si, že se blíží auto, vyběhl z místnosti, aby zjistil co se děje. Vrátil se a říkal "Jsou tam světla, někdo tam je. Pojďme odsud!"

Helen na ně zakřičela, aby Sunshine sundali z té desky. Vytáhli hřebíky a uvolnili provaz; poté všichni vyběhli bočními dveřmi, kde měli svoje auta a odjeli pryč.

Někdo zavolal policii. Nevím, kdo tato žena byla zač; ale z toho co jsem zjistila ,ji za dvanáct dní potom našli zavražděnou. Nebylo mi řečeno, jestli se toho účastnila, jestli pracovala pro Jamese, prostě nic. Ale policie přijela. Mezitím James a Helen dojeli k sobě domů a vyměnili si prádlo. Vrátili se k svému místu na Jihu kde řekli příběh o tom jak Sunshine u nich zůstávala a někdo se vloupal dovnitř, zatímco oni byli pryč atd. Tohle bylo vloženo do originální policejní zprávy. Sunshine ještě žila, i když už jen velmi stěží, a stále si mumlala dvacátý třetí žalm, když policie přijela. Detektiv se k ní naklonil, aby uslyšel co že to říká. Její poslední slova byla, "Bože pomoz jim." V šest hodin v neděli ráno, Sunshine odešla domů k našemu Pánu.

Právě teď, po celém světě poprvé od dob Noeho, je vražda číslem jedna mezi úmrtí. "Neboť jak tomu bylo za dnů Noé, tak tomu bude i při příchodu Syna člověka." (Matouš 24:37 KMS) Nelze vám říct jakou bolest cítím, když vím, čím moje malá Sunshine musela projít. Ale skutečně je to zastíněno tou radostí a hrdostí, kterou mám z toho kde teď je.

Kapitola 17

ŘÍMANŮM 8:28

Jednoho nedělního rána, když jsem se vrátila z Texasu, šla jsem do církve s Daronem a Deanem. Začalo to jako normální nedělní bohoslužba, i když jsem měla znovu noční můru, ve které jsem viděla, jak Sunshine mučí znovu a znovu. Po nějakou dobu jsem její znetvořené tělo viděla všude, ať vzhůru či ve spánku.

V církvi toho rána, během chval, jsme všichni tři měli zdvihnuté ruce a chválili jsme našeho Pána. Slzy mi začaly stékat po tvářích a moje mysl byla absolutně soustředěna na lásku a uctívání, kterou jsem pro svého Pána cítila. I když jsem všemu nerozuměla, věděla jsem teď, že každým dechem a každým kouskem mého těla budu navždy milovat a chválit mého Pána. Již nikdy znovu nebudu mého Nebeského Otce vinit z něčeho, čemu nerozumím.

Najednou jsem zjistila, že jsem se ocitla u stropu církve. Podívala jsem se zpět, kde jsem před chvílí stála, a viděla jsem mé tělo, jak stále ještě stojí vedle Darona a Deana. S rukama stále pozdvíženými ve chvále. Uvědomila jsem si, že jsme mimo své tělo – moje fyzické já bylo tam, a moje duchovní bytost šla na vzrušující cestu.

Když jsem se podívala před sebe, uviděla jsem nádherného velikého anděla, a dychtivě jsem se po něm natáhla, abych se ho dotkla. Další věc, které jsem si byla vědoma, byla ta, že jsme procházeli skrze mraky. Věděla jsem, že tyto mraky jsou ozářeny modlitbami lidí ze Země - pilíře světla, které se pohybovali směrem vzhůru. Některé byly dlouhé jasné a zářící; některé byly menší a některé sotva svítily. Ty větší měly v průměru kolem 30 centimetrů a byly asi dva metry dlouhé, a ty nejmenší měli dva a půl centimetru v průměru a 30 centimetrů dlouhé. Ty malé byly slabé a chvěly se. Stoupaly vzhůru nejistě a kladla jsem si otázku, jestli vůbec dojdou ke svému cíli. Ale ty velké modlitby šly přímo, jako střela, rychle směle a silně. Všimla jsem si, že tyto modlitby byly zepředu naloženy chválou. Byla to chvála k našemu Pánu, která jim dala rychlost a sílu.

V těchto mocných modlitbách, které se shromažďovaly do velkého oblaku jsem také mohla vidět lásku a oddanost toho kdo tuto modlitbu vysílal, a vespod každé této modlitby byly jejich nesobecké požadavky. Bylo mi hned jasné, že tyto modlitby šly přímo k trůnu Všemocného Boha – nic je nemohlo zpomalit. Nebyla to důležitost modlitby, která ten rozdíl činila, ale čistota srdce toho kdo tuto modlitbu posílal. Některé modlitby byly vyslané silnými lidmi s hlasitým tělesným zvukem, ale jejich srdce byla povrchní a jejich hlasité modlitby byly pokousány a hlodány démony, kteří naplňovali atmosféru kolem Země. Byla jsem z toho smutná, když jsem tyto slabé modlitby viděla. Přemýšlela jsem, vím, že se tam dostanou ale s takovou slabostí jak vůbec získají Boží pozornost? Ale ty smělé, duchem-naplňené modlitby a naložené chválou byly jako jasné rakety na obloze.

Teď jsem stála a dívala se skrze něco jako okno do Nebe. Nikdy jsem si ani nedovedla takovou úžasnou dokonalou a nádhernou podívanou ani představit, přímo jsem na to hleděla. Nejenom nádheru, kterou jsem mohla vidět svýma očima, ale tu nádheru radosti a dokonalé

extáze. Žádný okamžik štěstí, které jsem na Zemi zažila se nedá srovnat s tou sladkou teplou láskou, kterou mne tato scéna naplňovala.

V dále jsem spatřila samotný trůn Boží jehož základem byl jaspis, safír – všechny ty kameny o kterých jsme spolu se Sunshine studovaly. Byly o moc nádhernější, než jsem si je představovala. Samotný trůn byl vyrobený ze zlata, a Serafínové a Cherubové létali kolem dokola a nad trůnem v neustálé chvále našeho velkého Pána Boha. Vlny horka a energie vyzařovaly z trůnu a zamlžovaly tak oblohu, která se za ním nacházela. Bylo to tak pokořující vědět, že Bůh, můj Otec, Stvořitel Nebe a země zde bydlí a že já mám tu výsadu to vidět – a že brzy zde budu bydlet. Tohle vše si vůbec nezasloužím.

Trůn byl obklopený kolem dokola majestátním městem. Bylo tam tolik velikých domů, že jsem je ani nemohla spočítat, a viděla jsem, že ještě další se přistavují. Pracovníci s radostí konali svou práci, ze své práce měli přímo užitek, a pracovali s takovou rychlostí a radostí až jsem se také začala radovat. Cítila jsem ve svém duchu, že jejich radostné očekávání a nadšení pramení z toho, že protože již brzy přijdeme za nimi.

Poté jsem viděla tu řeku, vycházela z města a tekla po straně kopce. Byla mnohem širší, než jsem si ji vždy představovala; mohla mít asi tak kilometr a půl na šířku. Věděla jsem, že v této řece jsou všichni ti tvorové, které Bůh stvořil, kteří již na této Zemi dávno nejsou. Ve skutečnosti navěky nezmizeli! Tato řeka byla po stranách lemována stromy, nádhernými stromy sklánícími se až k vodě, pod kterými jednoho dne budeme sedět a to všechno si budeme užívat. Jaké úžasné privilegium.

Z města podél řeky se zatáčela ulice z čistého zlata. Po stranách byla ta nejúžasnější zelená tráva, třpytící se jakoby každé stéblo trávy bylo krajkováno diamanty. A viděla jsem, jak po této cestě jde průvod lidí – tisíce a tisíce lidí. Slyšela jsem nádhernou hudbu, která z tohoto průvodu přicházela, když hráli na své nástroje a zpívali. Vpředu tohoto průvodu byli zpěváci, šli z rukama pozdvíženými a jejich hlasy vydávali nádhernou melodii. Hned za nimi bylo tisíce hudebníků hrajících na harfy; za nimi více lidí – tolik, že jsem nemohla dohlédnout konec tohoto průvodu.

A úplně ve předu byla Sunshine. Tohle byla její korunovace. Tento průvod ji měl poctit za její službu pro našeho Pána.

Všude dokola byla spousta andělů – někteří létali, někteří šli po zemi společně s tisíci lidmi za ní. Pohlédla jsem na smaragdově zelený kopec, a na straně tohoto kopce jsem uviděla dvě malé děvčátka. Seděly na straně kopce poblíž velkého stromu. Poblíž jim jsem viděla bílého koně. I když byl těmto děvčátkům hodně blízko věděla jsem, že jim neublíží. Ve skutečnosti jim ani ublížit nemohl. Těmto děvčátkům již ublíženo být nemohlo. Věděla jsem, kdo jsou a jak se tam dostala. Jedna z nich měla autonehodu; jmenovala se Jessica. Bylo jí kolem osmi roků. Ta další holčička uhořela při požáru. Jmenovala se Rebeka a bylo jí kolem deseti. Obě dvě si hrála spolu a užívala si toho průvodu. Tráva kolem nich byla pokryta zářícími květinami všech možných barev.

Po mé pravé straně byla hora celá ze zlata, trůn a tribuna byly do strany této hory vytesány. Na tribuně stál náš Pán a Spasitel Ježíš Kristus, stál čelem k tomuto průvodu, jenž se pohyboval směrem k tomuto podiu. Tam u podia, kde končila cesta, jsem viděla půl kruh lidí. Podívala jsem se jim do obličeje a věděla jsem kdo jsou, i když všechny jsem po zraku nepoznala. Byl tam můj pradědeček a otec mé matky – pamatuji si jakou lásku a ocenění jsem

k němu cítila. Nejenom, že se za nás modlil na Zemi ale teď tento velký, sladký muž má privilegium žádat Boha osobně o spasení lidí a nárokovat si vnoučata a pravnučky. Uviděla jsem tam mého drahého, sladkého Strýce Vernona, mladšího bratra od mé matky, který zemřel jen několik let po smrti mé matky a babičky. Byl mým duchovním otcem na Zemi, a on také se modlil za své děti, vnuky, neteře a synovce. Pak jsem se podívala do obličeje mé nádherné babičky. Ach, jak mocně si ji Bůh použil, když byla na Zemi! Jak neochvějně Mu sloužila. I na smrtelné posteli kdy měla veliké bolesti, Ho stále chválila. Potom moje srdce poskočilo radostí, když jsem uviděla moji sladkou matku. Drahý Ježíši, ona to dokázala. A věděla jsem ve svém duchu, že nikdo nevěděl, že spáchala sebevraždu; ten hřích byl smazán krví našeho Spasitele Ježíše. Také jsem věděla, že když tam budu žít tak to také nebudu vědět! Dostala se do Nebe – ach díky Tobě drahý Ježíši. Byla tam.

Přemáhající moc krve Ježíše Krista se mi tehdy stala tak reálná. Věděla jsem o hříších své matky, babičky, strýce. Nevedli život bez chyb nebo bezhříšný život. Ale zde v Nebi jim žádný hřích není absolutně vůbec přičten. Všechny hříchy zde byly vymazány krví Ježíše. Kdyby netrpěl, nebyl ukřižován a neprolil svoji krev pro nás, nikdo by se tam nedostal. Nikdo by nebyl nikdy dost dobrý na to, aby tohle všechno přijal. Nikdy jsem krví Ježíše, která nás *očisťuje od každého hříchu* (pozn:1 Jan 1:7) nevěnovala takovou pozornost jakou bych opravdu měla. Věděla jsem o tom a přijala to jako fakt, ale až teprve v Nebi jsem plně pochopila její význam. Dívala jsem se na ten zástup a myslela jsem si, ne jenom, moje matka a moje rodina, ale každý z těchto lidí je zde pouze proto, že Ježíšova krev vymazala jejich hříchy. *Každý hřích* od toho největšího až po ten nejmenší byly naprosto vymazány. Není žádná vzpomínka na jejich hřích z minulého života. Nikdo se nemůže cítit více nebo méně hoden než ostatní. Jeden každý je stejně tak nevinný jako všichni ostatní. Jak nádherné jak slavné to všechno je.

Poté se tento průvod zastavil. Moje Sunshine, moje sladká holčička, tam stála v bílo zlatém rouchu tak nádherném že se to slovy ani nedá popsat, a s věnečkem květin na hlavě. Svatební rouchu, které jsem pro ni vyrobila se s tímto nedá vůbec srovnávat. Byla tak, tak moc nádherná – na jejím obličeji jsem neviděla ani jednu jedinou jizvu, ani sebemenší skvrnu. Zdálo se jakoby na zápěstí kde měla na Zemi jizvy od mučení, měla teď zářící diamanty.

Byla obklopena světlem, brilantním světlem, které zářilo všemi barvami. Viděla jsem zvlášť světle fialovou, růžovou, purpurovou, žlutou, a spousta bílé, ale většinou odstín smaragdově zelené. Věděla jsem, že tohle byla její koruna slávy, její koruna pocty. Když čtu v Bibli o koruně, vždy si představuji zlatou korunu na hlavě. Teď jsem viděla, že ta koruna je tato obklopující zář a že jeden každý ji zde má.

Její zář smaragdově zelené barvy naznačovala, že byla mučedníkem a že získávala duše, a to jí dávalo velice zvláštní poctu. Bylo mi jasné, že jí nikdo kolem tuto vysokou pozici nezáviděl. Všichni byli hrdí na její službu pro našeho Pána. A toto zářivé světlo bude kolem Sunshine po celou věčnost. Po celou věčnost těch pár hodin mučení jí dá úctu a obdiv všech, kteří tam žijí. Veliký Nebeský Otče, jak nesmírně moc nás miluješ – jak moc ji miluješ. Podívala jsem se přes ten zástup a viděla různé druhy korun na různých lidech. Některé byly menší, některé jasnější, některé měly barvu více do modra, jiní zase více žlutou. Mohla jsem podle těchto barev vycítit jakou službu a oběť kdo udělal. Podívala jsem se na svou matku. Její koruna byla nádherná, ale možná by byla ještě zářivější, kdyby tady na Zemi zůstala trochu déle. Ale přesto jí zde nikdo za nic neodsuzoval. Viděli pouze její službu zde na Zemi, nic víc nic méně.

Sunshine hleděla na Ježíše, a když On na ni pohleděl tak padla na kolena. Ježíš řekl "Postav se mé dítě" a vztáhl k ní své ruce. Vztáhla se k Němu, i když mezi nimi byl asi metr vzdálenosti. Ježíš řekl "Dobře jsi udělala, Sunshine, můj dobrý a věrný služebníku. Jsi to ty, koho jsme přišli poctít."

Byla jsem prakticky v šoku, když jsem uslyšela, jak jí Ježíš tyto slova říká. Ježíš dává poctu Sunshine – náš Pán a Spasitel vzdává čest Sunshine! Moje radost byla nepopsatelná. Všichni lidé za ní, všichni chváliči, všichni hudebníci tam byli, aby jí vzdali čest.

Když jsem si prohlížela ten zástup uviděla jsem za nimi zlatou vyvýšeninu. Byla asi jeden a půl metru vysoká, tři metry široká a šest metrů dlouhá, a na ní stáli Matouš, Marek, Lukáš, Petr, Jan – všichni apoštolové Ježíšovi. Před nimi, s tím nejlepším výhledem a s největším hrdým úsměvem byl přítel Sunshine Pavel. Ze všech lidí v Bibli (samozřejmě kromě Ježíše) byl Pavel její nejoblíbenější. Vcházela z něho jasná zář, podobná jakou má Sunshine, všechny ty barvy ale hlavně zelená, jelikož samozřejmě on také byl mučedníkem a získával duše.

Je možné, aby Sunshine měla stejnou poctu jako její hrdina Pavel? Ano měla. Bylo tam spousta dalších věcí, ale já se cítila tímto tak pokořena a tak vděčná. *Ach děkuji Bože – děkuji Ti, můj nádherný milostivý Nebeský Otče. Pouze Ty jsi věděl, co bylo pro Sunshine nejlepší.* Vzpomněla jsem si ,jak moc mne její mučení a smrt ranila, a tam jsem si uvědomila, jak moc to ranilo Boha – opravdu to ranilo Jeho srdce, musel to vidět a cítit každou její bolest. Dopustil to, aby tohle všechno mohla mít: všechnu tuto poctu a odměnu po celou věčnost.



A potom tak najednou jak jsem se tam ocitla, tak jsem byla otočena kolem dokola. Ten anděl byl stále po mém boku, a hleděli jsme na ten veliký oblak. Ty modlitby teď směřovaly nahoru směrem k nám. Anděl ukázal dolů na Zem, a já jsem uviděla Spojené Státy obrácené vzhůru nohama. Severní státy mi byly poblíž a ty jižní státy byly ode mne dál. V atmosféře nad státy probíhala zběsilá aktivita. Viděla jsem, jak všichni démoni spěchají nahoru a dolů, tam a zpět. Při práci byli nahněvaní. Nad různými městy jsem viděla tyto démonické generály, jak dávají hlasité unáhlené rozkazy, jak prohání své válečné demony, aby šli a udělali tohle pak zas rychle tamto, rychle a teď udělej tohle a spěchej tamhle. Nad městem New York, byl generální démon, který se specializoval na chamtivost a svod. Jeho válečníci létali do lidí a kousali je. Stovky jich najednou zaútočilo na jednoho člověka, snažili se do něho dostat. Někteří lidé byli pro demony jednoduchou hříčkou, zatímco s jinými to tak snadné nebylo. Viděla jsem jak se snažili dostat do jednoho, který byl přikryt krví Ježíšovou. Démoni horečně hledali nějaké místo v tomto člověku, kde se nepřikryl, kde by mohli hryzat a škrábat až dokud by neudělali díru do něho, kterou by do něho našli. Hledali to místo všude. Myslela jsem si, proč ho nenechají na pokoji? Proč je Bůh nezastaví, aby již neotravovali? Poté se na mne můj anděl podíval s takovou láskou a řekl, "Bůh to již udělal; copak nevidíš tu krev? Ten muž musí zbytek udělat sám."

Podívala jsem se na město, kde byla Sunshine zavražděna, kde jsem se kdysi cítila tak doma. Hlavní generál nad tímto městem byl smělý a mocný. Specializoval se na otupělost, předsudky a vraždu. Byl velmi zaneprázdňený tím, jak posílal své válečníky do bitvy. Tisíce démonů naráz vyšlo a zaútočilo. Jak ohavní byli! Sledovala jsem je, jak zaútočili a prokousali se do jednoho muže, až byl tak zohaven, že jeho já bylo vyprázdněno a byl plný těchto démonů. Přestal mít nad sebou kontrolu. Tito démoni kontrolovali jeho.

Nad San Franciskem byl mocný generál, který vynakládal své úsilí skrze moc perverze. Ale ti lidé jen chtějí lásku, pomyslela jsem si – pouze lásku, a tak je znetvořil touto perverzí, že jsem ani nepoznala, jestli to kdy byli lidé. Každé město mělo svého generála a své vojáky. Naši vojáci, andělé také létali tam a zpět, bojovali a snažili se probít skrze demony. Ach Bože, ta bitva je pro ně tak těžká. Musí bojovat všude, kde se jen otočí. Ale to je pro nás. Zajímají se jen o lidi. V duchu jsem se zeptala se svého anděla, jestli za mne musel také takto bojovat. Usmál se tak sladce a s láskou. "Ano," řekl. "Každý den tvého života."

Tolik jsem si ho vážila. "Nikdy jsem ani nevěděla, že tam jsi."

"Ty jsi mi byla přidělena napořád".

Podívala jsem se zpět na Spojené Státy, na tu intenzitu boje. Teď jsem najednou uviděla temný zlý srp, jak žne přes Spojené Státy. Jediným seknutím požnul celou zemi, a pak znovu. Rozpůlil lidi a krev se vylila po celých Státech. Poté přišel nádherný zlatý srp, svítící a čistý, a také žnul přes Spojené Státy. Také sebou bral lidi, ale ten zlý srp se mu to snažil překazit tím, že do něho narážel. Lidé se tohoto srpu pevně drželi, ale někteří z nich byli srazeni nebo rozříznuti a jejich krev vylita na zem. Ale tato krev z lidí na zlatém srpu dopadla na zem a jejich tělo se dalo znovu dohromady a tito lidé byli vzati vzhůru. Všichni se sjednocovali v povětří nad Spojenými Státy a já věděla, že brzy půjdou domů do Nebe. Netrvalo dlouho poté co tito svatí byli zavražděni a potom byli společně vzati domů do Nebe. Bude to brzy, to jsem věděla – hodně brzy.....

A poté jsem cítila, jak do mne Dean strká. Otevřela jsem oči, a znovu jsem byla zpět v církvi.

"Posad' se mami. Jsi v pořádku? Sedni si."

Všichni ostatní již seděli; zpěv již také utichl. Posadila jsem se plná údivu. Ještě po tři dny jsem byla v duchovním transu. Vše co jsem mohla dělat bylo jen to, že jsem psala, každý detail, mé zkušenosti v Nebi a nad Zemí. Bože jak Ti za to děkuji.

Nebylo to jen pro mne ale také pro vás.

Milovaný čtenáři, napsala jsem tuto knihu tak přesně, jak jen bylo možné a tak pravdivě jak jsem jen mohla. Doufám, že jsi byl schopen uvidět, jak náš vzácný Pán miloval a vedl Sunshine. A já doufám, že znáš Jeho vzácnou lásku a vedení ve tvém vlastním životě také. Pokud jsi Ho ještě nepřijal, nejen jako svého spasitele, ale také jako svého Pána a Mistra nad svým životem, tak to prosím - udělej teď. Vydej se Mu naprosto, nezáležíc, jaká je cena. Věz, že On má pouze dobré a ohromné věci, které na tebe čekají.

Děje se něco, co Sunshine často říkávala, když svědčila ostatním: "Pokud jsme se setkali a ty jsi na mne zapomněl, pak jsi nic neztratil. Ale pokud jsi potkal Ježíše a zapomněl jsi na Něho, pak jsi ztratil všechno."

Doufám milovaní, že skrze tuto knihu jste se setkali s Ježíšem.

Nalezeno v Bibli rukou Sunshine:

"Ať je můj život takovým životem, který Bůh může použít, i když už tady nebudu."

Ach milovaní, nemůžete začít žít pro Krista, pokud pro Něho nejste ochotni zemřít.

Vaše dopisy a modlitby jsou vítány.

Upřímně v Kristu,

Tereza